

Önéletrajzi

FRANZ
BARDON FRABATO

regény

133
B 33

FRABATO

ÖNÉLETRAJZI REGÉNY

TABULA S.
KIADO

©Dieter Rüggeberg
Pf. 130844, D-42035 Wuppertal, Germany

©Déri Zsuzsanna, 1999

Fordította
Dr. Csáky István

133
B 33

Minden jog fenntartva,
beleértve az idegen nyelvre történő lefordítást,
a fototechnikai és elektronikus előállítás,
a kivonatos utánnymást, valamint
a videó, tv és filmkészítést is.

Felelős kiadó
a Tabula S. Kiadó képviselője

Kötetértv. szöveggondozás
Schneider László
Mező Beatrix

ISBN 963 03 8490 6

Nyomtatva és kötötte az ALTO Nyomda Kft.
Felelős vezető: Vass Tibor

TARTALOM

1. FEJEZET	7
2. FEJEZET	14
3. FEJEZET	25
4. FEJEZET	32
5. FEJEZET	39
6. FEJEZET	50
7. FEJEZET	68
8. FEJEZET	73
9. FEJEZET	87
10. FEJEZET	95
II. FEJEZET	109
EPILOGUS	115
IN MEMORIAM	117
UTÓSZÓ	121
FÜGGELEK (TOREDEK)	
A HOLCSÉSSEGEK ARANYKÖNYVE	124

I. FEJEZET

Az egyesület székházának nézőkkel teli előadótérképében pezsgett az élet. A műsor első részében tapasztaltakat izgatottan tárgyalta a közönség. „Ki ez a Frabato?” „Vegre egyszer tényeket is látunk!” „Mind ez csak trükk és csalás!” Vajon hihet-e még az ember az érzékeink? A lelkesedés és a kétség ellentétes érzelmei uraltak a kedélyeket.

Gong jelezte a szünet végét. Gyorsan megteltek a széksorok, elhalkultak a beszélgetések, és miközben lassan felemelkedett a függöny, elcsotvedett a terem.

Hatalmas kristálycsillár világította meg a színpadot, középen egy nagy, sötétbarna brokátterítővel leterített, kerek asztal állt, mögötte, jobbra egy fotel, balra félkörben tíz szék állt. A színpad berendezése nem olyan hatást keltett, mintha ott egy varázsló akarna megkezdni az előadását. Semmiféle, úgynevezett mágusok előadásairól ismert segédeszköz nem volt látható.

Frabato belépett a színpadra és meghajlással udvozolt a közönségnek. Szemöldöke és megjelenése komolyságot parancsolt, de barátságos mosolya felszabadító hatást tett mindazokra, akiket a mágia gondolata is általában borzongással töltött el.

Elcsendesedett az udvozló taps, és Frabato megkezdte előadását.

— Holgyeim és uraim! Miután a program első részében megmagyaráztam, és kísérletekkel is bemutattam a szuggeszció és az önszuggeszció alapfogalmait, most egy másik témára szeretnék rátérni. Az animális magnetizmus nagy hatással van az ember életére, ezért szeretném megismertetni önöket ezzel az erővel.

— Világunk minden tárgyát elektromos és magnetikus erők uralják. Az anyagok elektromos erőket vezető vagy tároló képessége azonban nagyon különböző. Ez a tudás talizmanok előállításához is rendkívül fontos, de ezzel természetesen most nem foglalkozunk. Itt és most a magnetizmust szeretnénk megmagyarázni, és kísérletekkel fogjuk bizonyítani létezését.

— Az animális magnetizmus a tökéletes életelém. Ez az életérő és életanyag kepezi minden létező élet alapját a Földön, de ugyanez a magnetizmus köti össze földgolyonkat a Föld gyűrűzónájával.

amit túlvilágnak is neveznek. Ezen kívül összeköttetést teremt az emberek között. Az embernek ez a kisugárzása, és kisugárzásának ereje az ember akaratának erejétől és tisztaságától, jellembeli tulajdonságaitól, szellemi érettségétől függ. Ugyanezekből ered az ember egészsége is.

— Ez a magnetikus kisugárzás különösen erős azoknál, akik tudatosan képezik szellemüket és lelküket, rendelkeznek önuralommal, és képesek irányítani sorsukat. Ezek az emberek életerejük segítségével erősebbé tudják tenni gondolataikat és akaratukat, ezáltal rendkívüli dolgokat képesek megtenni. Az animális magnetizmus tehát létező, valóságos erő, amiből törvényszerűen az is következik, hogy éppúgy felhasználható pozitív, mint negatív célokhoz. De ugye, ismerik a közmondást: ki mint vet, úgy arat? Ezek a szavak közvetlenül a karma és az igazság törvényeire utalnak, ezért a valódi magus kizárólag pozitív célokat fog követni. Az életmagnetizmus segítségével egy jól képzett magus gyógyítani különösen sikeresen tud, én magam is éppen ezért érdeklődöm jobban a jelenség iránt.

— Néhány kísérlet segítségével szeretném bemutatni, milyen titokzatos tulajdonságokkal és erőkkel áll kapcsolatban az animális magnetizmus. Megkerek három nezőt, hogy legyen segítségemre itt a színpadon.

Halk moraj futott át a termen, miközben Frabato varakozott. Majd, hogy a nezőket egy kisre felbátorítsa, mosolyogva így szólt:

— Nem kell semmitől tartaniuk, senkivel sem fog történni semmi rossz. Most kerem, jöjjenek fel hozzám a színpadra!

Egy csinos szőke hölgy felállt és batortalan leptekekkel indult a színpad felé.

— Lássuk csak — tréfalkozott Frabato — mindig azt mondják, hogy a nők a gyengébb nem, de ez a hölgy az ellenkezőjét bizonyítja a jelenlévő uraknak.

A teremben nevetés hallatszott, és azonnal egy fiatalember sietett a színpad felé, majd egy idősebb hölgy követte.

— Köszönöm a segítséget — fordult Frabato a kísérleti személyek felé —, most kérem, hogy egy rövid időre bocsássák rendelkezésemre egy-egy, tetszés szerinti személyes tárgyukat, és tegyék azokat ide az asztalra.

Elsőként a szőke hölgy helyezte az asztalra egy ezüst karórát. A fiatalember, aki egy kisre könnyelmű ember benyomását tette ezzel az emberekre, tárcáját helyezte a karóra mellé. Miután Frabato hőtörőn rámosolygott, az idősebb hölgy levette a nyakláncát, és az asztalra helyezte, a másik két tárgy mellé.

— Bevezetésként — fordult Frabato ismét a közönség felé — egy pszichometrikus kísérletet fogok bemutatni, ami bizonyítja, hogy minden ember valamiféle lenyomatot hagy azokon a tárgyakon, amelyekkel érintkezésbe kerül. A tárgyak kora ebben semmi szerepet nem játszik. Elesszemem előtt több ezer éves tárgy esetén is feltárolna minden részlet. Ezt fogom bebizonyítani a rendelkezésemre bocsátott három tárgy segítségével.

Odalépett az asztalhoz, kezébe vette az ezüst karórát és lassú léptekkel, gondolataiban mélyen elmerülve néhányszor fel-alá sétált. Egyszer csak megállt, homlokára helyezte az órát és egy pár pillanatig mereven állt távolba néző tekintettel. Azután, mintha egy álmoból ébredne fel, a szőke hölgyhöz fordult.

— Úgy látszik, hogy ön komolyan kételkedik képességeimben, különben nem ajánlott volna fel a kísérlethez egy olyan órát, amit a nővértől vett kölcsön. Megállapítottam, hogy ön gyakran viseli a nővére tudta nélkül, mikor a nővére Berlinben tartózkodik. Ez az óra egy nagynéni barmálási ajándéka, aki egy baleset következtében halt meg. A nagynéni halála volt az oka, hogy a nővére már nem használja ezt az órát. Biztosan bosszankodna, ha tudná, hogy ön viszont igen.

A hölgy arcan zavarodottság és szégyen tükröződött és ez nyilvánvalóvá tette, hogy Frabato mindent helyesen látott.

A fiatalember hirtelen megpróbálta elvenni az asztalról tárcáját. Frabato azonban megelőzte, kezében méregetve a tárcát és így szólt:

— Úgy látszik, hogy nem tiszta lelkiismerete, kedves uram, ezért azonnal utánaözegek, mi rejtezik itt.

Néhány pillanatig a tárcára összpontosított, majd folytatta.

— Ön még nagyon fiatal, de maris mindent túlzásba visz, mert két lányt is becsapott. A tárcájában levő kepen látható lány csak azért tanúsított ön iránt vonzalmat, mert légvarakat épített számára. Ezen kívül látok egy szerelmes levelet, amit egy másik lánynak

irt, akit nem régen ismert meg egy rendezvényen, és aki kacér viselkedésével keltette fel a figyelmét. Az ön személyes ügyei nem tartoznak rám, de biztosíthatom, hogy egyik hölggyel sem lesz boldog.

A fiatalembert zavarba hozta, hogy ennyire atláltak rajta és kisse bizonytalanul válaszolt.

— Nem szeretnék az ön közelében élni, mert még a legtitkosabb gondolataimat sem érezném biztonságban.

Frabato visszatette a tárcát az asztalra, és a nyakláncot vette kezébe.

— Az ön ékszeréről egész regényt lehetne írni — mondta a nyaklánc tulajdonosának. — Ez a nyaklánc sok jó és rossz időt is átélt. Első tulajdonosai nagyon gazdag francia nemesemberek voltak, akiket guillotinnal végeztek ki a forradalom során. Ez a nyaklánc, mind a mai napig, minden tulajdonosának bizonyos mértékű szerencsétlenséget hozott. Önnek sokáig csekély összegű hadi nyugdíjjal kellett megelégednie, miután a férje elesett az első világháborúban. Kétszer láttam a nyakláncot a zálogházban, de mindket alkalommal visszakerült tulajdonosához.

Frabato hallgatott, mivel a hölgy könnyekben tört ki. A közönség csendben és mozdulatlanul ült. Frabato visszatette a nyakláncot az asztalra és ismét a közönséghez fordult.

— Holgyeim és uraim! Minden tárgy magában őrzi egész történetét. Csekély bepillantást kaptak a múltba és a jövőbe látás sokoldalú lehetőségeibe.

A hangos tüsszelssel feloldódott a nézők feszültsége, és amikor ismét csend lett, Frabato így folytatta:

— Most arra szeretném kérni mindhárom segítőt, hogy két semleges megfigyelő kíséretében hagyják el a termet.

Egy szemüveges úr és egy fekete ruhába öltözött hölgy hajlandónak mutatkozott erre, és a kísérleti személyekkel együtt elhagyták a termet.

— Most a három tárgyat pontosan meghatározott tulajdonságokkal fogom felhívni, hogy bebizonyítsam önöknek a magnetizmus akarattal kapcsolatos hatásait, amelyek azonnal hatni fognak, ami-

kor valaki megérinti a tárgyakat. Azt azonban önök mondják meg, hogy milyennek legyenek ezek a hatások. Kérem, nevezzenek meg hatásokat, amelyeket az asztalra helyezett tárgyaknak kell kiváltaniuk azokban a személyekben, akik megérintik azokat.

Egy, a terem közepében ülő úr azt a javaslatot tette, hogy az ezüstóra hangos nevetést váltson ki, amivel Frabato is egyetértett. A második javaslattal is mindenki elégedett volt, hogy a tárca könnyekkel kísért sóhajt váltson ki.

Most már csak a nyakláncra vonatkozó javaslat hiányzott. Egy hölgy kapott szót, aki az első sorban ült.

— Mivel ez a nyaklánc már sok embernek hozott szerencsétlenséget, azt javaslom, hogy aki először megérinti, ijedten dobja el.

A hosszas taps feleslegessé tett további javaslatokat. Frabato most elhelyezte a tárgyakat az asztalon, majd néhány pillanatig mind egyik tárgy előtt, erős összpontosításban, jobb kezével néhány mozdulatot tett a tárgyak fölött, majd ismét a közönséghez fordult.

— Hölgyeim és uraim, a munkámat elvégeztem! Hogy senki ne tudja azt állítani rólam, hogy hipnozással dolgozom, a bűfőbe távozzok. Kérem, hogy két független személy kíséretében el engem önök közül. Hívják be a kísérleti személyeket, és kérjék meg őket, vegyék magukhoz tulajdonukat. Pontosan tíz perc múlva ismét megjelennek a színpadon.

Frabato két úr kíséretében elhagyta a termet, akik nem sokkal ezután visszatértek a kísérleti személyekkel és azok kísérőivel. A szőke hölgy, a fiatalember és az idős hölgy kisse bizonytalanul közeledtek az asztalhoz, hiszen a közönség várakozással teli feszültséggel figyelt.

A három kísérő úr elmondta nekik a színpadon, hogy magukhoz vehetik a tárgyakat, és elfoglalhatják ülőhelyeiket.

A szőke hölgynek sürgős volt a dolog, egy gyors mozdulattal az órája után kapott és a következő pillanatban éles nevetésben tört ki, ami az egész teremre áterjedt.

Miközben helyére ment, a másik két kísérleti személy kisse csodálkozva tetovázott. Nemsokára a fiatalember kinyújtotta kezét tárcája után. Még nem tette teljes egészében a zsebebe, amikor

hirtelen könnyek gördültek arcán és egy sóhajtól megrázkódva, kezébe rejtette arcát. Néhány pillanat múlva összeszedte magát, és — taps kíséretében — elhagyta a színpadot.

Az idős hölgy az éppen átélt hatásoktól teljesen elbizonytalanodva állt a nyaklánc előtt. Végül is a nyaklánc után nyúlt, de a következő pillanatban a színpad egyik sarkába hajította azt. Miközben még mindig saját tettén csodálkozva átvette a láncot egy segítő-kész úrtól, a közönség tapssal köszöntötte a kísérleti személyeket.

A színpad teljesen kiürült. Kis idő múlva kinyílt a terem ajtaja és a közönség lelkes üdvözlésétől kísérve ismét megjelent Frabato. Rugalmas leptekekkel felment a színpadra és mosolyogva így szolt:

— Jó hangulat van, úgy látom, jól szórakoztak. Most szeretnék megkérni tíz vállalkozót, akik valamilyen módon betegnek érzik magukat, hogy jöjjenek a színpadra.

Sok néző igyekezett a színpad felé. Gyorsan elfoglalták az ülőhelyeket az asztal mögött, a többieknek vissza kellett térniük helyükre.

Frabato mindenki előtt megállt néhány másodpercig és orvosi nevén megnevezte az illető betegségét. Az érintettek arcán meglepetés látszott a gyors és pontos diagnózis hallatán. Frabato ekkor a színpadon ülőkhöz fordult:

— Kedves vendégeim, mindannyiuk arcán látom, hogy mennyire bíznak bennem, és hogy teljes gyógyulásukat vagy legalábbis szenvedésük csökkenését várják tőlem. Jól képzett akaraterőm segítségével lehetőség szerint igyekszem mindenkinek segíteni. Meg ha bizonyos esetekben nem is lehetséges azonnal a teljes gyógyulás, mindenkinek érezhető megkönnyebbülést tudok ígérni. Kérem, maradjanak ülve, nyugodt, laza tartásban.

Miután a közönségtől csendet kért, leült egy székre, ahol mindenki jól megfigyelhette. Becsukta szemét, és néhány másodperc múlva teljesen megmerevedett.

Körülbelül egy perc múlva kinyitotta szemét, felugrott a szék-ről és minden egyes beteg-től megkérdezte, hogy érzi most magát: „Kitűnően! Csodálatosan! Mint aki mindentől megszabadult!” — hangzottak a válaszok. A betegek arca jól láthatóan felderült a meg-erősödött életérő hatásától, és mindenki személyesen mondott köszönetet, mielőtt elhagyta a színpadot.

— A mai előadás czennel véget ért — fordult Frabato ismét a közönséghez —, de nem szeretném elmulasztani, hogy meghívjam önöket a holnapi előadásomra. Jó éjszakát kívánok.

Taps kíséretében tűnt el öltözőjében. Frabato nem sokkal ezután egy mellékkijáraton elhagyta a hazát, és taxival a szállodájába vitette magát.

Amikor megérkezett a szállodába, üdítőitalt rendelt, meghagyta, hogy másnap reggel hány orakor ebresszek fel, majd bezárkózott szobájába.

Frabato éppen befejezte meditációját, amit mindig lefekvés előtt szokott végezni, amikor kopogtak az ajtón. A hotelszolga elnézést kért a késői zavarásért és jelentette, hogy a szálloda halljában egy úr várakozik, aki mindenképpen beszélni akar vele, meg a késői óra ellenére is.

Frabato elgondolkodva nézett a sajátos nevjegykártyára, amit a pincér adott át neki. A kártya közepén egy nagy körben egy kisebb kör volt látható, körülötte a kör keresztező háromszög. A kör-től jobbra és balra két sárkány. A kártya hátlapján csak egy név állt: *Hermes*. A kártya aranyozott nyomással készült.

Némi gondolkodás után Frabato meghízta a pincért, hogy vezesse a késői vendéget a szobájába.

Nem sokkal ezután Frabato egy elegáns, öszülő urat fogadott. A látogató csak késő éjjel hagyta el a szállodát. Arca feldúlt volt, ami különleges élményekre utalt.

2. FEJEZET

A titkos, és még okkultista körökben is félelemmel emlegetett F.O.C.C. páholy tagjai Drezdába érkeztek, egy közgyűlésre. A gyűlésterem egy nagy villában volt, amely egy magántulajdonban levő park közepén rejtőzött, magas kerítések és óriási meretű fák mögött.

A páholy nagymestere 98 tagot hívott meg a mai gyűlésre, a 99 tag közül. A tagok már jóval az ülés kezdete előtt megérkeztek és elfoglalták helyüket a két hosszú asztal mellett.

A beszélgetes elcsendesedett a teremben, amikor belepert a nagymester. Helyettese kísérte, aki egyszerűs mind a jegyző tisztségét is betöltötte. A nagymester a terem bejáratával szemben, egy emelvényen foglalt helyet, egy íróasztal mögött. Megszólaltatott egy csengőt, amittől teljes csend lett a teremben. Emelt hangon a páholy testvereihez fordult:

— Kedves testvéreim! A mai ülést ezennel megnyitottnak nyilvánítom. Örömmel tolt el, hogy kivétel nélkül mindannyian cleget tettetek meghívásomnak. Mint ahogyan az a páholy törvényei szerint ismert, nagygyűlést csak különösen fontos események alkalmából hívunk össze. Valószínűleg már feltűnt nektek, hogy Silesius testvér ma hiányzik körünkől. Sajnos, búnosnek találta a páholy titkainak elárulásában, és napirendünk első pontjaként ítéletet mondunk felette. A napirend második pontja az egész Drezdában ismertté vált Frabato mágusra vonatkozik.

— Kedves testvéreim, mindannyian tudjátok, hogy Silesius testvér mar elérte páholyunk beavatási szintjének 25 lépcsőfokát és így tökéletesen tudatában kellett lennie vétkének. Tulbuzgósága vezette oda, hogy egyik barátjának elárulta az elementáris lények megidézö ritusait.

— A páholyunkra vonatkozó törvények szerint az eskü megszegése és a titkok elárulása halállal büntetendő. Az ítélet azonban csak minden jelenlévő tag titkos szavazása után valik érvényessé. Bár az említett személy a barátom, nem találok mértiséget magatartására, és átengedem öit: ti ítéltetek felette.

Feszultség járta át a jelenlévő testvéreket, és izgatottan suttogtak egymás között. Néhányan duhosek voltak, miközben mások szinte meredten ültek.

A jegyző minden jelenlévőnek átnyújtott egy borítékot, benne üres papírlappal. Az igen vagy nem szavaknak kellett dönteniük páholybeli testvérük életeröl vagy haláláról. Az *igcaszo* a halált jelentené, megsemmisítő sugarak útján, a *nem* szó a szabadságot és az életet.

Sokan gyorsan leírták az ítéletet jelentő szót, mások egy ideig bizonytalanok voltak, és néhányan nem tudtak elleplezni remegésüket, miközben leírták ítéletüket. A hamis könyörületnek azonban itt nem volt helye, hiszen a páholy titkainak az elárulása az egész páholy számára nagyon veszélyes lehetett.

A jegyző végre összegyűjtötte az összes borítékot egy faládikában, kivette a papírlapokat és a válaszok szerint két halomba gyűjtötte. A testvérek némán figyelték a jegyzőt.

A jegyző gondosan megszámlálta a papírlapokat és feljegyezte az eredményt. Máskor egyébként pirosas színű arca most sápadt lett, miközben még egyszer ellenőrizte az eredményt. Ezután tudatta az eredményt a nagymesterrel.

A nagymester a számokra meredt, arcán annak az embernek az ijedtsége tükrözödtött, aki tudatára ébredt annak, hogy egy jó barátját halálra ítélték. Izgatottan állt fel.

— Kedves testvéreim! — kezdte reszkető hanggal. — A szavazás eredménye Silesius ellen szöl, aki 51 szavazattal 47 szavazat ellenében halálra ítéltetett. Törvényeink szerint az ítéletet egy honapon belül végre kell hajtani. De mivel Silesius testvér okkult képességei alapján fel tudja ismerni, hogy mi vár rá, és valószínűleg megpróbálja elkerülni a halált, az ítéletet 24 órán belül végrehajtjuk. Barátjára, akinek elárulta a páholy titkait, ugyanez a sors vár!

Most kerem azt a 21 testvéremet, akik a harci telepátia mesterei, hogy az ülés befejezése után maradjanak itt, hogy a megsemmisítő sugarakkal végrehajtsuk az ítéletet.

Bár a halálos ítélet mélyen megrendítette a nagymestert, hamar összeszedte magát, és nyugodt hangon folytatta:

— Miután a napirend első pontját elintéztük, most Frabato esetével fogunk foglalkozni. Néhányan a jelenlevő testvérek közül részt vettek Frabato előadásain és közelebbről meg tudtak győződni képességeiről. Bizonyítottak tekinthetjük, hogy Frabato trukkók nélkül dolgozik. Kísérletei felülmúltak minden várokozást, és — igen — sokkal jobbak voltak, mint amilyeneket testvércink közül sokan egyáltalán képesek végrehajtani. Hermes, egyik legügyesebb testvérünk meglátogatta Frabatót, hogy megítélje képességeit. Most Hermes testvérünk fog beszámolni arról, hogy mit élt át.

A testvérek közül most felemelkedett az az előkelő úr, aki Frabatót az éjszaka meglátogatta. A nagymester felszólítását követve így szólt:

— Frabatonál tett látogatásomhoz a legjobb asztrológiai időpontot választottam ki, és megfelelően figyelembe vettem az elemek analógiáját, hogy előnyös helyzetbe kerüljek. Ezen kívül reméltem, hogy az éppen befejezett előadás után Frabato fáradt lesz, amit ki tudok használni, hogy jobban tudjam befolyásolni.

Majd így folytatta:

— Látogatásom szokatlan időpontját egy halaszthatatlan utazással okoltam meg, amire Frabato élesen rám nézett és könnyedén elmosolyodott, anélkül hogy valamit is szólt volna. Ezután sokat ígézően ismerttettem a páholyunkban való tagság előnyeit, rámutattam, mi mindent érhet ezzel. Egy nagyobb összeget helyeztem kifizetésbe pénztárunkból, ha úgy dönt, hogy belép páholyunkba.

— Frabato azonban, mintha egyáltalán nem hallotta volna a javaslataimat, saját utazásairól kezdett mesélni, számos városban tartott előadásairól, sikereiről, és annyira lekötötte a figyelmemet, hogy szinte megfeledkeztem látogatásom céljáról. Végül is felbeszélgettem elbeszélését és ismét az ajánlatomra tereltem a beszélgetés irányát. Ekkor Frabato felállt, ágya alól előhúzott egy bőröndöt és így szólt: „Nos, akkor nezzük csak meg, mit is tud mondani a maguk páholyáról az Akasha-krónika.”

— Kedves testvéreim! Ahogyan tudjátok, jól ismerem az okkultizmus elméletét és gyakorlatát. Elhatároztam, hogy Frabato kísérletét minden trómmal meg fogom akadályozni. De alighogy meg-

fogalmazódott ez a gondolat a fejemben, Frabato, szinte mellékesen, ezt mondta: „Tisztelt Hermes úr, az én kísérleteim csakis az én akaratomtól függenek, és ön ezeket nem tudja befolyásolni vagy megakadályozni. Az én kísérleteim sikerülni fognak, tekintet nélkül arra, hogy ön aktívan vagy passzívan viselkedik.”

— Úgy éreztem magam, mint akin atláttak és sejtettem, hogy Frabato ellen semmi esélyem sem lenne. Figyeltem előkészületeit. Először gondosan megtisztította kezét, elővett a bőröndből egy üvegcset és néhány cseppet bedorzsolt belőle a kezébe. Minden kétség nélkül esszencia volt, mivel kellemes illat töltötte meg a szobát. Egy kis dobozból elővett egy lámpát, amit az asztalra állított. Egy másik dobozból egy körülbelül 20 cm átmérőjű üveg-gömböt vett elő, amit egy megfelelő állványra helyezett az asztalon. Kérdésemre, hogy mi a célja a gömbnek, Frabato nevetett és így válaszolt: „Ha az ön páholyában lennének látókok, és ha rendelkeznének azokkal az ismeretekkel, amelyeknek meglétét ön állítja, akkor azt is tudná, hogy itt egy mágikus tükrőről van szó. A gömb olyan folyadékot foglal magába, amelynek különleges összetétele nem csak türelmes munkát, hanem jó mágikus képességeket is követel.”

— Beláttam, hogy tudásommal nem érek fel ehhez az emberhez, és úgy határoztam, hogy csendben kivárom a fejleményeket.

— A gömbtől való távolságunk körülbelül egy meter volt. Frabato meggyújtotta a lámpát, kikapcsolta az elektromos világítást, és felszólított, hogy bármi történjék is, őrizsem meg nyugalmamat. A színspektrum összes árnyalata sugárzott a gömb fényvisszaverődéseiben. A kis láng éppen, hogy megvilágította a gömböt és annak közeli környezetét, miközben jellegzetes illatot árasztott. Azonnal arra gondoltam, hogy a lámpa tápanyagához valószínűleg valami különleges kivonatot adtak, de nem tettem erre utaló megjegyzést. Frabato azonban olvasott gondolataimban és azt mondta: „Nyugodtan szóljon, ha kérdezni szeretne valamit, hiszen az ön gondolatai olyan világosan olvashatók, mintha hangosan mondaná ki azokat. A gyors gondolatolvasás nem tartozik az ön páholyának gyakorlatai közé?”

— Forrt bennem a duh, de megpróbáltam uralkodni magamon, mert éreztem, hogy ez előtt az ember előtt semmi nem marad elrejtve. „Be fogok mutatni önnek egy filmet, és akkor személyesen ítélheti meg, hogy előnyös-e az ön páholyának tagjává lenni” — mondta.

— Figyelmesen követtem minden mozdulatát, hogy biztos legyen benne, trükkök nélkül dolgozik. Feltúrta az inge ujját és mellem ült a gömb elé. Ezután kinyújtotta mindkét kezét kissé kiterjesztett ujjakkal a gömb felé. Szürkésfehér fény lépett ki ujjai hegyéből és felszívódott a gömb belsejében. Nehány pillanattal később a gömb fluoreszkáló fénygömbként sugárzott egy tüzes opál színeiben. Frabato befejezte a fény közvetítését és megjegyezte, hogy ennek a mágikus tükörnek a képeit le is lehet fényképezni. Rendkívül kíváncsi voltam és azt mondta nekem: „Tekintsünk be először az ön nagyra becsült nagymestere életének színpadai mögé. Most lehetséges nyílik arra, hogy megismerje nagymesterének pozitív és negatív oldalait. Remélhetőleg képes lesz megtekinteni a kepeket, és nem alszik el közben.”

— Bár az idegeim szinte pattanásig feszültek az izgalomtól, a gömb különös fénye azonnal fárasztó hatást tett rám. Semmi esetre sem akartam megszügyenyülni és teljes akaraterőm segítségével sikerült ébren maradnom az egész előadás alatt.

— Az opálos fény megvilágította az egész helyiséget, de a fény lassan pulzálni kezdett a gömbben és a legkülönbözőbb színek felbőle lehettek benne, melyek azonban ismét feloldódtak, és violaszínű árnyalatot alkottak. Majd lassan kialakult a nagymester kepe. Egymást váltották ezek után a kepek, a gyermekkortól kezdve a jelenig. Sok esetben rémület tört rám és a hideg futkosott a hátamon. Hihetetlen képek lepleződtek le, melyektől nem tudtam megszabadulni, mert képtelen voltam mozdulni.

A nagymester arcának színe többször megváltozott. Amikor Hermes részletesebben le akart írni néhány különösen jellegzetes esetet az életéből, akkor a nagymester diszkrétan jelezte, hogy ezt nem kívánja. Hermes tudomásul vette ezt, és ugyeszen attért más témára.

— Miután ilyen varázslatos uton alkalmat kaptam arra, hogy nagymesterünk és páholyunk sorsát egészen a jelenig figyelemmel követhessem, Frabato a jobb kezével egy kört rajzolt a gömb felé és mutatouja hegyével egy számomra ismeretlen alakot rajzolt, amire is eltűntek a kepek.

— Megkönyebbülve el akartam fordítani a tekintetemet, amikor a gömbben jegyzőnk alakja jelent meg. Az ő élete is, mint egy film pergett le a szemem előtt. A páholy minden bűntettet kiméletlenül felfedték. Ilyen módon mutatta be Frabato páholyunk kilenc legidősebb tagjának életét. Megszégyenítve és mind kenyehtelenekbűl éreztem magam, mert tudtam, hogy közeledünk az én életem bemutatásához, de Frabato lemondott róla. Miután ismét egy alakot rajzolt a gömb felé és közben egy varázsigt suttogott, végre kihunytt a fény.

— Frabato felállt, felkapcsolta az elektromos vilagitást és eloltotta a lámpát. Csöndben visszatette a gombot és a lámpát ládáikba és bezárta azokat a bőröndbe. Amikor ezzel készen volt, gúnyosan ezt kérdezte tőlem: „Nos, uram, valami ilyesmit szeretne nekem felajánlani?” — Frabato mágikus hatalmatól teljesen megzavarodva arra sem voltam képes, hogy egy szót szóljak. Vettem a kalapomat és a kabatomat és az ajtóhoz indultam. Nem is tudtam arra gondolni, hogy értelmezsem az eseményeket. Csak a folyosón öltöztem fel, és szinte menekulve hagytam el a szállodát. Páholyunk hatalmába vetett hitem erősen megrendült és ezen az éjszakán nem tudtam aludni.

A Frabatónal szerzett élmények leírása a jelenlevőkre mély benyomást gyakorolt. Senki sem mozdult és halotti csönd uralkodott a teremben. Vegul a nagymester hirtelen felállt és éles hangjával megtörte az összegyűlt testvérek hallgatását.

— Kedves Hermes testvérem, testvériségünk nevében köszönöm faradozásodat ebben a nehéz feladatban. Nagy szeretesnek tekintem Frabato leleplezéseit a páholy tevékenységét és a páholy néhány legmagasabb rangú és legidősebb tagjának tevékenységét illetően. A Sötétség Uranak nevében esküszöm, hogy Frabatorra uszítjuk a pokol minden fűriáját, hogy megtanulja, kik is vagyunk mi. Nem

hagyom, hogy páholyunkat segítse! Érezni fogja a megsemmisülés sugarait, mindaddig, amíg nyomorultul el nem pusztul! Atkozott legyen Frabato, a Sátán, Astaroth és Beliel nevében!

Ez a szörnyű átok, amelyet a nagymester dühösen kiáltott világra a teremben, a legerősebb átok volt, amit nyilvánosság előtt valaha is kimondott. Nincs ember a világon, aki képes lenne megmenekülni ettől az átoktól és a rend üldözésétől.

Miután a nagymester felszólította a páholy 21 bíróját, hogy maradjanak, megköszönte az együttműködést, és a csengő megrázásával befejezte a gyűlést. A testvérek elbúcsúztak egymástól a páholy jelével, és egyenként eltűntek a nagyváros forgatagában. A feltűnést mentes viselkedés a páholy egyik szigorú törvénye volt, hogy soha ne keltsék fel a nyilvánosság vagy kíváncsi személyek figyelmét.

A nagymester ismét elfoglalta helyét és elégedett mosoly játszott arcán. Osztónósen érezte, hogy ez a Frabato nagy hatalommal bíró ellenség, de miután kimondotta az átkot, nem volt többé visszaút. Ezt a harcot meg kellett vívni, meg akkor is, ha ezzel a saját életét veszélyezteti. Semmi cseire sem akarta, hogy tekintélye megrendüljön a testvérek előtt.

Az ott maradt testvérek sokáig tanácskoztak, hogy milyen módon tudják a legjobban megtámadni Frabatot. A legkülönbözőbb javaslatok hangzottak el, amiket a jegyző gyorsírással feljegyzett, hogy a következő gyűlés alkalmával szavazásra bocsáthassák azokat.

Silesius testvérük úgy a hagyományosan érvényes szabályok szerint már elintéződött, úgyhogy erről már nem kellett tanácskozni.

A nagymester intésére a jegyző elhagyta a termet, és a ház hátsó részében lévő helyiségbe sietett. Az ablak nélküli helyiség ajtaját különleges zárral látták el. Néhány különös formájú szekrény volt benne, amelyekben mágikus segédeszközöket őriztek.

A fekete mágia mestere kinyitott egy vasból készült ládat és kivett belőle egy közepes nagyságú koporsót, amelyben egy ember alakú viaszfigura volt. A falba épített pánccszekrényből kivett egy kis barna üveget, amelyet lepecsételt üveg dugó zárt.

A terem közepén lévő asztalra helyezte a tárgyakat. Zsebkéssel elválasztott egy kis darabot a viaszfigura fején, amely alatt nyílás

rejtőzött. A viaszfigura belsejében, teljes hosszában, ujjnyi széles üreg volt.

A jegyző eltávolította a pecsétet és kinyitotta a barna üvegcsét, majd a nyílásan keresztül óvatosan megtöltötte a figurát a folyadékkal. A nyílást befedte a korábban levett darabkával és visszaerősítette egy odakészített gyertya viaszával. Elsimította a viaszt és így minden jele eltűnt annak, hogy felnyitották a viaszfigurát. Az üveget bezárta és pecsétgyűrűjével lepecsételte.

A figura mellén egy kór volt, amelybe most belekarcolta az áldozat páholyban használt nevét. Az egyik szekrényből kivett egy naplót, a páholy titkosírással bejegyezte a kivégzendő személy nevét és a kivégzés időpontját, majd visszatette a helyére. Azután kihúzott egy íróasztalfiókot, amelyben különböző hosszúságú, formájú, éles török sorakoztak. Ebből a gyűjteményből egy kisméretű fegyvert választott ki.

A koporsóba helyezte a viaszfigurát és a tört. Átgondolta, hogy nem feledkezett-e meg valamiről, majd a koporsót magához véve elhagyta a termet. Az ajtót gondosan bezárta maga mögött és visszatért a gyűlésterembe.

A nagymester átvette tőle a koporsót, ellenőrizte, hogy a viaszfigurát az előírásoknak megfelelően előkészítették-e, majd a földre állította. Miután meggyújtottak három nagy gyertyát, lekapcsolták az elektromos világítást.

A 21 bíró kört alkotott a koporsó körül, miközben a nagymester a körön kívül, mint megfigyelő töltötte be tisztét. A testvérek megfogták egymás kezét, és hétszer lassan körbejárták a figurát, miközben megszakítás nélkül mereven nézték azt. Ez után uteme sen kezdtek lélegezni úgy, hogy belélegzőkor felemelték, kilélegzőkor leeresztették karjukat, és ezzel egy időben minden alkalommal egy varázsigt ismételték, felemelt hangon.

Gyorsuló tempóban folytatták a ceremóniát. A figura körül ködfoszlányok kezdtek képződni, amelyek lassan felhőkké váltak, míg végül egy gömbben sűrűsödtek össze. Ez a gömb teljesen körüölelte a viaszfigurát, egészen embermagasságig. A kezdeti szürke szín lassan vörössé változott. Néhány perc múlva a felhőképződ

mény tűzvörös színt öltött. Ekkor odalépett a nagymester, jobb kezével egy jelet rajzolt a levegőbe és szétszakította a testvérek láncát. Lassan eltűnt a vörös felhőképződmény a viaszfigura körül. A testvérek faradtan ültek le az asztalhoz.

A nagymester megragadta a viaszfigurát és a nyitott koporsóba helyezte. Ünnepelesen meggyújtotta a gyertyákat a koporsó fejénél és lábánál elhelyezett tartókban. Halalos csend uralkodott a teremben, és olyan nagy volt a feszültség, hogy a 21 testvér, aki a szertartást végezte, alig mert levegőt venni.

A nagymester arca szinte alarccá vált. Tekintete hideg és merev lett, amint határozottan az előtte fekvő tor után nyúlt. Lassan fel-emelte kezét, miközben szemét a célra szegezte, a kerek körre az áldozat nevével. Majd felvillant a penge a gyertyák fényében és a viaszfigura mellébe fúródott. Mennydörgés rázta meg a termet egészen az alapokig, és vihar üvöltő hangja töltötte meg a termet, mintha egy zivatar akarna kitörni. Ez néhány másodpercig tartott, majd lassan távolodó morajlássá változott, később teljesen elhaladt és kísérteties csendnek adta át a helyét.

Győzelem tukrózódott a nagymester arcán, élet és halál urának érezte magát. Megkönnyebbülve cserzkedett le egy közelben álló fotelba.

Bár a jelenlevők ismerték ezt a jelenséget, mégis minden alkalommal újra borzadály töltötte el őket. Elsőként a jegyző tért magához, felkapcsolta az elektromos világítást, eloltotta a gyertyákat és eltávolította a koporsót.

A többi testvérbe is lassan visszatért az élet. Az átélt jelenségek jelentettek számukra a bizonyítékot, hogy a kívánt célt elérték. Halkan beszélgettek egymás közt, miközben mesterük egy jegyzetfüzeten feljegyezte a magikus beavatkozás adatait. Ezután fel-emelkedett és a jelenlevőkhez fordult:

— Kedves testvéreim, köszönöm nektek a sikeres együttműködést. Silesius testvérünk pontosan 22 órakor meghalt szívrohamban. Szent rendünk törvényei szerint végrehajtottuk az ítéletet és ezzel megbosszultuk az elkövetett árulást. Testvérünk barátját is halálra ítéltük, de az ő kivégzését egy későbbi időpontban hajtjuk

végre. Ennek okait a következő gyűlésen fogjuk megbeszélni. Egy új tag felvételét Silesius testvérünk pótlására összeköthetjük a Szent János gyűléssel. Holnap este 20 órakor itt várak titeket. Ez alkalommal Frabato úgyeről tanácskozzunk. A mai ülést ezuttal befejeztnek nyilvánítom. Jó éjszakát kívánok mindnyájatoknak.

A testvérek egymás után, feltűnés nélkül elhagyták a páholy székházát és eltűntek az éjszaka sötétjében.

A pályaudvar nagy elektromos órájának mutatója lassan 22 óra felé kuszott. A pályaudvar csarnokában még számos utas várakozott a Bad Schandau felől Berlinbe tartó gyorsvonatra. A hangosbemondóban egy hang most jelentette be a vonat érkezését, és a várakozók gyorsan a vágányhoz siettek, mert a vonat itt, Drezdában, csak néhány percre áll meg.

A vágányok mellett, a menetrendnél állt Frabato és jegyzeteket készített. Befutott a gyorsvonat, éppen abban a pillanathan, amikor zsebébe tette jegyzetfüzetét és tovább akart menni. Előtte szinte feltépték a kocsí ajtaját, egy utazóoltónyt viselő fiatalember ugrott ki a kocsiból és egy frissítőket árusító standhoz sietett. Egy doboz sütemény elkelt, a fiatalember fizetett és ismét a vonat felé fordult. Néhány lépés után hirtelen mindkét kezével melléhez kapott és egy nyögéssel összeesett. Néhány másodpercig eltorzult arccal görnyedti össze görcsökben, majd mozdulatlanul fekve maradt a földön.

Rögtön néhány kíváncsi ember vette körül. A rendőrség hamar ott volt a helyszínen és a pályaudvar szolgálati helyiségébe vittek az élettelen testet. Telefonon hívtak egy orvost és elkészítették a szemtanúk tanúvallomását.

Frabato a háttérből csendben figyelte ezt az eseményt. Mivel magus volt, azonnal felismerte, hogy minden segítség későn érkezne. Osztónósen érezte, hogy az ismeretlen férfi nem természetes halállal halt meg. Lassan elhagyta a pályaudvart és a Leipziger StraBe irányába indult. Körülbelül egyórás séta után, a város szélén, egy kis erdőben pihenőt tartott.

Az éjszaka csodálatosan cnyhe volt, a felhőtlen égről ragyogott a hold és megszámlálhatatlan csillag. Meditációba mélyülve töltött

el itt egy kis időt, mielőtt visszaindult a városba. Az Elba-kikötő közelében megállított egy taxit, és a szállodájába vitette magát.

Éppen hajnali két óra volt, amikor belépett szobájába. Bezárta az ajtót, elővette bőröndjét és kivette belőle a mágikus gömböt. A mágikus tükör képei megerősítették gyanúját, hogy a fiatalember halála az F.O.G.C. páholy erőszakos beavatkozására vezethető vissza. Frabato visszazárta a gömböt a bőröndbe és nyugovóra tett.

Másnap reggel Frabato megvette a drezdai helyi újság egy példányát. Már az első oldalon megtalálta, amit keresett.

Haláleset a drezdai főpályaudvaron cím alatt a következő szöveget találta: *„A főpályaudvaron tegnap este 22 órakor hirtelen elhalálozott az ismert író Dr. Alfred M. Városunk melységében sajnálja a fiatal és reményteli tehetség hirtelen halálát, akinek a műveit nagy lelkesedéssel olvastuk. Testamentum című legújabb drámáját éppen most nyomtatják. Szívünkben megőrizzuk ennek a nagyra törő és tehetséges embernek az emlékét.”*

3. FEJEZET

Ahogy ebben megegyeztek, a 21 specialista és az F.O.G.C. páholy nagymestere ismét összegyűltek. Először Z. igazgató, az egyik nagybanc elnökének problémáival foglalkoztak. Silesius testvér neki árulta el a páholy 18 szintjének fontos titkait. Mivel az igazgató nem volt a páholy tagja, vagy meg kellett őt győzni arról, hogy váljon a páholy tagjává, vagy halálra volt ítélve. Mivel azonban különleges jelleme nem illett a páholy testvéreiehez, halálra volt ítélve. Egy nagy pénzintézet elnökeként Z. sok mindenre kiterjedő felhatalommal rendelkezett, ezért úgy határoztak, hogy az igazgatót először egy nagyobb összeg megszerzéséhez használják fel.

A páholy túlnyomórészt nagytőkésekből állt, akik az okkultizmus módszereinek használatával nagy vagyont halmoztak fel. Céljaik elérése érdekében minden eszközt megfellelőnek vettek. Egy ember élete nem sokat jelentett számukra és az ugynevezett igazságszolgáltatást mindig jól fel tudták használni saját hasznukra. Bonyolult módszerek, valamint a gyakorlat és a tapasztalat gondoskodott arról, hogy bűnös tevékenységüket a nyilvánosság orra előtt folytathassák, anélkül hogy gyanu ébredne. Tevékenységüket az is megkönnyítette, hogy Németországban nem fordítottak figyelmet a szellemi hatalom erejének és törvényeinek kutatására.

Csakis azért rendeztek nyilvános előadásokat az okkultizmusról, hogy bebizonyítsák: az trükkökön és csaláson alapul. Nagyon is jól tudtak, hogy az okkultista világozást elterjedése egy új társadalmi rendet teremtené, ami az ő számukra rendkívül hátrányos lenne. Ráadásul a pozitív beállítottságú okkultizmus felismerne és leleplezne őket.

Ennek következtében Frabato tevékenysége, ami a szellem létezésének, erejének, és törvényeinek bizonyítékát tudta adni, valósággal kikényszerítette a páholy ellenségességét. Ha Frabato az áll-okkultisták egyike lett volna, akkor a páholynak semmi oka nem lett volna a beavatkozásra. Különösen a nagymester gyűlölte Frabatót, mert nem tudta neki megbocsátani, hogy leleplezte életének bizonyos mozzanatait. Ezért a páholy úgy döntött, hogy Frabato előadói tevékenységét minden eszközzel meg kell akadályozni.

Először azonban Z. igazgató megsemmisítéséhez tették meg az előkészületeket. A jegyző felkereste a házmeister pincelakását, hogy elhozza a házmeister lányát, Elit, akit a különböző kísérleteknél médiumként használtak. Eli 18 éves volt, karsú termető, bodorított barna hajú és sötétkek szemű. Bár nem szerette tevékenységét mint médium, nem mert ellene tiltakozni, hiszen az minden kétség nélkül apja állásába került volna.

Néhány perc múlva a gyűlesteremben megjelent Eli, a jegyző kíséretében. A jegyző intésére egy heverőt hoztak be a terem közepére. A heverőt fehér selyemtakaróval takarták le. Egy másik takarót is előkészítettek arra az esetre, ha a kísérlet közben a médiumot el kellene szigetelni környezetétől.

A nagymester ekkor megadta a jelet a beavatkozás megkezdésére. Elinék le kellett feküdnie a heverőre, és a jegyző mellé ült egy székre. Átható pillantással Eli szemébe nézett és néhány szuggesztív szót mondott. A lány néhány perc múlva a hipnózis első szakaszában volt. A mágus, magnetikus mozdulatokkal mély hipnózissá alakította ezt az állapotot. A torok fölött végzett néhány mozdulat lehetővé tette, hogy Eli hipnózis közben beszélni tudjon.

Elinék olyan nagy gyakorlata volt már a hipnotikus állapotokban, hogy minden kiadott parancsot könnyen teljesíteni tudott. Először azt az utasítást kapta, hogy egy szellemi látogatás segítségével állapítsa meg Frabato jelenlegi tevékenységet. Eli azonnal jelentette, hogy Frabato egy színpadon éppen mágikus kísérleteket vezet. A jegyző gyorsan visszahívta Eli szellemét, mert attól félt, hogy Frabato észleli Eli szellemét, és ezáltal felfigyel a páholy gyűlésére.

Eli ez után azt a feladatot kapta, hogy jelentse Z. igazgató tevékenységét. Azonnal mondta, hogy az igazgató a házában tartózkodik, és újságot olvas. A családtagokra vonatkozó kérdésre Eli azt válaszolta, hogy más nem tartózkodik a házban. Ez a tény cselekvésre készítette a nagymestert. Egy intésére minden testvér egy kört alkotott Eli és a jegyző körül, hogy magnetikus fluidummal töltsék fel a médiumot. Amikor a feszültség elég nagy lett, azt a feladatot kapta Eli, hogy altassa el az igazgatót, és folyamatosan figyelje.

A médium befolyásának hatására Z-t ellenállhatatlan alomosság fogta el. Alig feküdt az ágyba, már mélyen aludt. Az arra vonatkozó

kérdésre Eli beszámolt az igazgató állapotáról. Egyidejűleg azt a meghízást kapta, hogy tartsa fenn a kapcsolatot. E mágikus támadás útján Z. a páholy akarat nélküli eszközeve lett.

A jegyző most egy előkészített viaszablácskára karcolta Z. nevét és a tablácskát a médium Plexus Solarisára helyezte, így szoros kapcsolatot létesítettek az áldozattal. Ez után a viaszlapocskát néhány percre a lány homlokára helyezte, hogy az igazgató szellemét fogékonyra tegye hipnotikus parancsok befogadására. Ezután a jegyző a médium felét és szíve tájékát érintette meg a viaszlapocskával, majd félretette azt.

A testvérek körét rövid időre megszakították, a heverőt a médiummal oldalra tolták és most a nagymester helyezkedett el a kör közepében.

A viaszlapocskát egy kissé megmelegítettek, és úgy formázták meg, hogy kagyló alakja legyen. Mágikus igék enkló ismétlése közben a mester most transzba esett, hogy jobb hipnotikus kapcsolatot teremtsen az igazgatóval. A hipnotikus kapcsolathoz szükséges energiát a páholybeli testvérek korából kapta. Szuggesztív hangon beszélt a kicsi viaszlagylóba:

„Holnap délelőtt, pontosan 11 óra 45 perckor egy fiatalember lép be az irodádba. Fekete öltönyt és piros nyakkendőt fog viselni. Ez a férfi egymilliós kölcsönt kér tőled egy svájci épületkomplexum számára. Nem tudsz nemet mondani, és eleget teszel kívánságának. Miután a fiatalember jobb kezét háromszor elhúzza a homloka fölött, kiállítasz a számára egy egymilliós csekket. A csekk átadása után rögtön legyőzhetetlen álomosság fog el, és pontosan öt percre elalszol. Mikor ismét felébredsz, mindent elfelejtesz, ami az előző órában történt. Semmi esetre sem fogsz emlékezni, hogyan nézett ki a fiatalember, és az eset minden részlete eltűnik emlékezetedből. Ettől az órától kezdve betegnek fogod érezni magad. Ugy fogsz kinezni, mint aki szenved, és idegesség fog gyötörni. Sok orát gondolatok nélkül fogsz eltölteni, napról napra faradtabb és lehangoltabb leszel. Minden apróság bosszantani fog és elrabolja nyugalmaidat. Semmi a világon nem tud neked örömet szerezni. Környezeted végül is elviselhetetlenné fog érezni téged, és pontosan 14 nap múlva le fogod magad lőni a revolverreddel.”

Z. igazgatót általában becsületes emberként ismerték, és híres volt kitűnő szakmai ismeretei miatt is. Londonban átélte egy rabló-támadást, azóta óvatosan viselkedett és ágya mellett mindig a kezé ügyében tartott egy revolvert.

Miután a nagymester befejezte ezt a szuggesztiót, még néhány pillanatig a viaszkagylóra meredt, majd egy rituális jelet tett és beburkolta a viaszfigurát egy violaszínű selyemkendőbe, amit a jegyző nyújtott át neki.

A testvérek mágikus köre feloszlott és elhelyezkedtek ülőhelyeiken. Ezután ismét begördítettek a terem közepébe a heverőt a médiummal. A jegyző visszahívta a médium szellemét Z. igazgató házából és Frabatóhoz küldte.

Frabato közben befejezte előadását és egy barátjánál volt éppen látogatóban. A médium pontosan megnevezte a címet, jelentette, hogy Frabato barátjának családja már nyugovóra tért, és hogy a két férfi okkult kérdésekről beszélget. A beszélgetés olyan élénk volt, hogy Frabato nem vette észre Eli rá irányuló figyelmét.

Miután megkapta ezt a tájékoztatást, a jegyző visszahívta a médium szellemét. Magnetikus mozdulatok és megfelelő igék segítségével felébresztette a lányt. Elinek fogalma sem volt róla, hogy a páholy mit vitt véghez a segítségével. Leginkább a mellette keresetnek örült, még ha ijesztő volt is az ülések különös kerete. A jegyző ezúttal is barátságosan kikísérte, és néhány bankjegyet nyújtott át.

Az F.O.G.C. páholy titkai közé tartozott az a képesség, hogy minden embert kedve szerint el tudott altatni és újból felébresztetni, betegre vagy egészségesre tenni, felélesztetni vagy megölni. Ezeket az ismereteket azonban a páholy vezető tagjai egy démonherceggel kötött szerződés révén szerezték meg. Mágikus módszerekkel minden iskolázatlan embert úgy tudtak befolyásolni, ahogyan csak akartak anélkül, hogy az áldozatnak, még ha érzékelt is azt, lehetősége lett volna felfedezni a változás okát.

Frabato különleges eset volt a páholy számára, mivel jól ismerte az okkult praktikák minden fajtát és emellett még a *Fény Testvéreinek* a védelme alatt is állt. Az F.O.G.C. páholy bár tudott a Fény Testvéreinek a létezéséről, hatalmát még csak elképzelni sem tudta.

Eldöntötték, hogy Frabatót mágikus támadással fogják eltávolítani. Rövid megbeszélés után a jegyző egy készüléket hozott elő, amit tepaphonnak neveztek. A készüléket a terem közepében állították fel. A tepaphon olyan mágikus sugárkészülék, amely halálos sugarakat tud eljuttatni bármilyen távolságra. Ez a készülék volt az F.O.G.C. páholy legerősebb fegyvere és létezésének titkát a legszigorúbban őrizték.

Ha egy ember vagy egy állat képét vagy műmáját a sugarak középpontjába helyezték, akkor nemcsak annak fizikai testét, hanem az asztrálestét is befolyásolni lehetett. Ezzel a készülékkel meg lehetett semmisíteni a legkülönbözőbb anyagokat bármilyen távolságból. Továbbá energia vezetékek nélküli közvetítésére is szolgált, amiről a legmodernebb természettudomány is csak almodni tudott. Bármiféle gondolatot is lehetett vele közvetíteni, és az is lehetséges volt, hogy olyan mérgezéseket és idegbetegségeket idézzenek elő a segítségével, amelyeknek okai az európai orvostudomány számára megoldhatatlan rejtélynek bizonyulnak. A kapcsolatot létrehozásához rendszerint elég volt a befolyásolandó személy arcképe vagy egy személynél tárgya, a távolság semmi szerepet nem játszott.

Mivel Frabato ismert személyiség volt és fényképét különböző újságokban közzétették, az F.O.G.C. páholy számára nem volt nehéz feladat beszerezni egy képet erre a célra.

A nagymester felerősítette Frabato képét a tepaphon gyújtópontjába és meggyújtotta az üzemanyagot, egy különleges spirituszkveréket. A többi testvér ezzel egy időben egy mágikus kört alkotott a készülék körül, hogy harci telepátiával a fizikai szintig erősítsék fel a tűz elemet.

A megsemmisítés eme módszeréhez többnyire olyan esetekben folyamodtak a fekete mágia mesterei, amikor az áldozat erős okkult képességekkel rendelkezett. A páholyon belüli kivégzésekhez is gyakran használták a tepaphont. A készülék eddig még soha nem mondott csődöt. Az érintett emberekkel az orvos mindig szivóham miatt bekövetkezett halált állapított meg.

Frabato még a barátjánál volt, és az élénk beszélgetes nem akart véget érni. Mindketten olyannyira belemerültek beszélgetésükbe, hogy az F.O.G.C. páholy támadását először nem is vették észre. Amikor rövid időn belül egész testük verejtékben furdott. Frabaton csak akkor vált tudatosra szokatlan állapota. Nyugtalanul járt fel-alá a szobában és megpróbálta megfejtetni ennek a szokatlan hőségnek az okát. Eddig még soha nem élt át ehhez hasonlót.

Már a helyiségben is emelkedett a hőmérséklet, így Frabato barátja is szenvedett tőle.

Frabato gyorsan megállapította, hogy a hőség oka nem az ő fizikai testében van. Karórája és gyűrűje égette bőrét. Most már nem volt semmi kétség: egy idegen hatalom próbálkozik azzal, hogy megsemmisítő csapást mérjen rá. Frabato megpróbált ellenállni ennek a hatalomnak, de a hőség már annyira behatolt testébe, hogy nem tudott összpontosítani. Tetetetlenül lerokadt egy fotelba.

Barátja is tetetetlenül állt az események előtt. Milyen eszköz lehetne a segítségükre? Az orvosi segítségnek semmi értelme nem lenne, ugyan mit is tudna tenni az orvostudomány a mágikus hatások ellen.

Frabato ereiben szinte forrt a vér. Bár vedkezett, szellemi erejével már nem tudta hatásosan befolyásolni saját testet. Ebben a kétségbeesett helyzetben Frabato segítséget és osztonozást kért Istentől. Még volt győződve, hogy meg fogja kapni a segítséget, ha csak nem az rendeltetett el a számára, hogy ebben az orában fejeződjön be inkarnációja.

Barátja még megpróbálkozott azzal, hogy Frabatót magnetizálja, de ettől el kellett állnia, mivel a hőség által a feszültség szinte elviselhetetlen lett a szobában.

Frabato hirtelen egy hangot hallott bensőjében, amely őt szólította: „Vizzel elvezetni!” Erőfeszítéssel nyitotta fel ajkait, és azt mondta: „Vizet, sok vizet!” Barátja kirohant, felkapott egy vödrot és megtöltötte vízzel. Gyorsan Frabatóhoz vitte a vödrot, aki fásult lelkiállapotban merítette bele bal kezét. Ugyanabban a pillanatban úgy érezte, hogy megkönnyebbült, és néhány perc múlva visszatért gondolatainak ereje és tisztasága.

Mivel a víz egyre melegebb lett, barátja előkészített egy másik vödrot. A hőséget így hosszabb időre elvezették, de az F.O.G.C. páholy támadása nem hagyott alább. Mivel a megsemmisítő sugarak most hatástalanul hatoltak át testén, Frabato ismét eléggé erősnek érezte magát, hogy igénybe vegye távolbalátó képességét. Szellemevel követte a megsemmisítő sugarakat és megállapította, hogy azok az F.O.G.C. páholyból származnak.

„Meg fogjátok ti meg banni, hogy ilyen módon támadtatok rám”, gondolta, „amennyire ezt a szellem törvényei megengedik, a jövőben meghiúsítom minden terveteket.”

Mindaddig, amíg a tepaphon a sugarakat közvetítette, Frabatonak továbbra is a vízben kellett levezetnie a hőséget. Ezért továbbra is megszakítás nélkül figyelte a páholy testvéreinek tevékenységét, mindaddig, amíg azok egy ora múlva végre megszakították a mágikus kört, eltávolították Frabato képét a szerkezet gyújtópontjából és eloltották a langot. A jegyző újra elzarta a veszélyes készüléket.

A páholy testvérei ez után még egy ideig beszélgettek és kifejezték melegezésüket, hogy Frabato most már nem tud nekik semmiféle kárt okozni. Előre örültek a holnapi újságíróknak, amelyek az ismert magus hirtelen haláláról fognak beszámolni, és le fogják mondani az előadásait. A következő estére megbeszéltek még egy találkozót, hogy megünnepeljék győzelmüket a gyűlölt ellenség felett. Ezután aznapra végverenyecsen feloszlott a társaság.

Frabato csak ekkor fejezte be megfigyelését. Mivel a szállodában nem voltak ismerősei, engedett barátja meghívásának és nála töltötte az éjszakát. Mielőtt végre nyugovóra tért volna, kért még egy hosszabb rez- vagy vasdrótot és egy éles konyhakést. Barátja bevitte neki a kést és egy tekercs drótot. Frabato körbehúzta a drótot agya körül, összekötötte a drót két végét a késsel és a padlóba szúrta a kést. Rövid összpontosítással feltöltötte a drótot a mindhárom síkra szóló védelem gondolatával. Ezzel a módszerrel elszigetelődött minden káros szellemi befolyástól.

Frabato és barátja csak ezek után tért nyugovóra. Frabato megköszönte Istennek csodálatos megmenekülését és hamarosan mély álomba merült.

4. FEJEZET

A Pragai utca egyik elegáns kávéházában egy csésze kávé mellett ült az F.O.G.C. páholy nagymestere és figyelmesen lapozgatott néhány drezdai újsághoz. „Semmi hír Frabato haláláról? Ez nem lehet igaz! A tepaphon meg soha nem mondott csodát. Ugyan miért kötöttünk szerződést a démonok egyik fejedelmével?” — ilyen gondolatok száguldoztak fejében.

Düh és csalódás ragta idegeit. A páholybéli testvérek este a sikert akarták megünnepelni. Micsoda blamázs! Ez a sikertelenség biztosan meg fogja rendíteni sok testvér bizalmát a páholy hatalmában, és veszélyezteti saját tekintélyét.

Először telefonon lemondta az esti gyűlést és azután a páholy székháza felé indult. Amikor megérkezett, rögtön a szentélybe sietett, amely olyan sajátos mágikus tevékenységek céljára szolgált, melyeket csak személyesen a nagymesternek volt szabad végrehajtani.

A helyiségnek csak egyetlen ablaka volt, azt onmüködően el lehetett sötétíteni. A keleti oldalon egy oltár volt, amely egy négyszögletű, mágikus jelekkel ellátott oszlopból állt. Az oltáron mágikus segédeszközök álltak előkészítve. Az oltár fölött a fekete magia hívceinek legnagyobb istenét ábrázoló kép függött, annak az istennek a képe, akit Baphometnek neveztek. A plafon világoskék volt, a falakat sötétkék barsonnyal vonták be. A plafon közepéről hatalmas csillár lógott. Az oltáron egy kicsi lámpa a szivárvány hét színével világított, a hét planetáris szférával kötött szövetség jeleként. Ezt a mágikus lámpát az okkultisták *laterna magica*-nak nevezik. A terem minden sarkában két-két nagy gyertyát helyeztek el, pompás ezüst gyertyatartókban. Bár az elektromos világítás is rendelkezésre állt, a mágikus tevékenységekhez kizárólag gyertyákat vagy spiritusz-lámpákat használtak.

A nagymester az egyik szekrényből egy sötétkék selyem kontórt és egy ugyanolyan színű kendőt vett elő. Miután bezárta a szentély ajtaját, levetkőzött és felöltötte a kontórt és a kendőt. A kendő homlokra cső részét egy ezüsttel himzett, fejjel lefelé fordított pentagramma, a nagymester lábát ibolyakék cipő díszítette.

A nagymester ezután kinyitott egy falba épített szekrényt, kivett belőle egy fehér takarót és a földre terítette. A takaró egyik oldalán, kígyó alakban, egy tarka színekkel festett, mágikus kör volt látható, másik oldalát különböző nevek díszítették. A mágikus kör előtt hegyével felfelé álló háromszög volt, a háromszög csúcsaiból betűk álltak ki. A kör belsőjét szintén egy fejére állított, bíborvörös színnel himzett pentagramma töltötte ki. A pentagramma minden sarkát egy betű díszítette, a betűk a SATAN szót képezték.

A háromszög mögött felállított egy füstölőedényt, és öt lapos gyertyát helyezett el körülötte. A nagymester meg egyszer gondosan ellenőrzött minden mágikus segédeszközt, mert a tervezett megidézésnél nem volt tanácsos hibát követni. Még azon védelem ellenére sem, amelyet a megkötött szövetség révén élvezett. Figyelmetlenségre komoly következményekkel járhatott.

A faszénhez adott por erős illata szétaradt a szobában, mikor meggyújtotta a szentet a füstölőedényben. Ez után meggyújtotta a gyertyákat és leoltotta a világítást. A nappfényt kizárták a függönyök.

A nagymester nagy méltósággal a kör közepébe lépett. Bal keze a mágikus kardot markolta, jobb kezében egy mágikus botot tartott. Nyaka körül mágikus selyemkendőt viselt, annak a lenynek az ismertető jelével, amelyet meg akarta idézni. Arcával kelet felé fordult, és nagy átééléssel mondta el a megidéző formát:

— Szövetségre léptem veletek, pokol szalamanderei és tűszellemei, elemitek az én alattvalóim, mind a három világban. Hívlak és megidézlak, pokol tűszellemeinek hercege! Hívlak téged a Sátán nevében, a te szent urad nevében, aki a te urad és parancsolód! Mint uradnak szövetségese megparancsolom neked az ő nevében, hogy teljesítsd az én akaratomat és támogasd az én céljaimat elemekkel! Mágikus kardom alá hajtalak téged, és teljes engedelmségre kényszerítelek. Követelem tőled, hogy tomboló tűszellemeid az én akaratomnak engedelmeskedjenek, és mindig segítségemre legyenek terveimnél. Legmagasabb parancsolód nevében, akivel szövetségben állok, megparancsolom neked, hogy üldözd és semmisítsd meg Frabatót. Pokol tűszellemeinek fejedelmé! Jelenj meg nekem látható alakodban, itt a korban, és erősítsd meg, hogy elfogadod parancsait!

Miután a nagymester patosszal elmondta ezeket a megidező szavakat, magásra csapott a gyertyák lángja és dübörögni kezdett a föld. A mágikus háromszögben egy világos csillogó fény jelent meg, és egy érdes hang volt hallható:

„Megerttettem kívánságodat, nagy magus. Szolgálnunk kell neked, mert legmagasabb urunk a te elköteleztetted. Ezért üldözni fogom alattvalóimmal együtt Frabatót mindenütt, ahol az en elem befolyását érvényesíteni lehet. A teljes sikerért azonban nem vállalok felelősséget, mert Frabatónak különleges küldetést kell betöltenie a világban. Az ő sorsa nem egy átlagos halandóé!”

A lény alakja egyre szilárdabb formát öltött, és lángnyelvek táncoltak körül. Elviselhetetlen hőseg áradt a jelenségből, és ennek ereje olyan átható volt, hogy a nagymester fenyegetve érezte magát. Felemelte kardját és hegyét a lény fele fordította. Egy mennydörgés kíséretében, amely megreszketettette a földet, eltűnt a lény.

Néhány perces pihenés és összpontosítás után a fekete mágia mestere del felé fordult:

— Levegő hatalmasságai! Egész lényem szövetségben áll elemetekkel. Levegő démoni királya, figyelj hívásomra és engedelmesdj akaratomnak! Én, a te legmagasabb urad szövetségese, megidezlek téged az Ő nevében. Te és orkánszellemeid, akik szaguldva szelitek át az eget, engedelmeskedjétek parancsaimnak! Hívlak téged, Levegő szellemeinek démoni királya! Jelenj meg a körben, látható alakodban, és erősítsd meg, hogy elfogadod parancsaimat! Ne késlekedj, különben megkínozlak urad nevében! Levegő királya, jelenj meg előttem!

Nagy lármával és bömböléssel láthatóvá lett a mágikus körben a levegő lényének alakja, és hangja mintha a távolból szólt volna:

„Te földi kukac, ha nem lennél legmagasabb urunk szövetségese, darabokra szagatnálak elememmel, mert fenyegetni merészeltél engem. Csak szövetségedre való tekintettel tartozom neked engedelmesseggel. Mondd hát el kívánságaidat!”

— Frabato megsemmisítését követelem! — kiáltotta a nagymester. — Levegő szellemeid szüntelenül üldözzek és hiúsítsák meg minden cselekedetét. Legyen hatalom nélküli, erőtlén figura.

„Meg fogom tenni, ami hatalmamban áll, de a sikert nem tudom szavatolni, mert Frabato mögött a *Fény Testvérisége* áll” — szólt a levegő királya megvetően, majd eltűnt.

Frabato különleges helyzetére, hatalmára és védelmére való utasítások ismét dühöt és gyűlöletet váltottak ki a nagymester lelkében. Ebben a hangulatban nyugat fordult felé:

— Viz hatalmasságai, megidezlek titeket! Halljatok parancsomat. Viz lényei! Viz hatalmas démoni hercege, téged hívlak. Szövetségben állok elemekkel és beszélem a te nyelved. Sátánnak, a te uradnak nevében hívlak téged, én, a te urad szövetségese. Azonnal engedelmeskedj hívásomnak, emelkedj fel tomboló tengeredből, jelenj meg látható alakodban itt, a körben, és erősítsd meg kívánságaim teljesítését! Ne ellenkezz, különben pokolbéli parancsolód nevében a tűz elemével foglak üldözni téged! Viz fejedelme, jelenj meg előttem!

Zügó habok között megjelent a mágikus háromszögben egy sajátos lény, félig ember, félig hal. Érdes hangon fordult a mágushoz: „Idehívtal elememből, bár tudod, hogy megvetem a várost. Fenyegetéseitek miatt üldözni-elek elememmel, ha nem lennél uram szövetségese. Mondd el kívánságaidat, de röviden!”

A nagymester dühvel és gyűlölettel teli hangon kiáltotta:

— Nem hiába hívtalak téged a tenger mélyéből. Urad és parancsolód nevében követelem toled, hogy üldözz és semmisítsd meg Frabatót. Ő az első ember, aki ellen tudott szegülni páholyunknak, ezért semmisítsd meg őt!

„Meg fogom próbálni, hogy teljesítsem kívánságodat. Megteszek mindent, ami hatalmamban áll, de a sikerért nem tudok kezéskedni. A siker attól függ, hogy el tudom-e kapni Frabatót egy gyenge órájában.”

A mágus elbocsátotta a lényt mágikus botjának egy intésével, amire az eltűnt.

Végtelenül bosszantotta, hogy az elemek fejedelmei nem igertek neki teljes sikert, és sejteni kezdte, hogy nagy nehézségek lesznek még. Meg a Föld elemének szellemét kellett megideéznie, hogy teljesse tegye a mágikus negyzetet, ezért most észak felé fordult:

—Fold elemének pokoli fejedelme, urad szövetségese hív téged Sátán nevében. Hagyd el az alvilágot, jelenj meg látható alakodban itt, a korban, és erősítsd meg kívánságaim teljesítését! Azonnal engedelmesedj parancsomnak, különben meg foglak büntetni urad nevében. Föld pokolfejedelme, jelenj meg előttem!

A föld megrengett a nagymester lába alatt és a mágikus háromszögben dühörgő lármával egy ősz hajú és hosszú állú, kis termetű ember jelent meg. Nagy, sötét és mélyen fekvő szeme a fekete mágia mestere felé villant. Jobb kezében egy lámpást tartott, amely tompa, de mégis átható fényt bocsátott ki. A föld szelleme átható szemekkel nézte a magust és így szólt:

„Nem szívesen hagytam el birodalmamat, hogy kövessem a te akaratodat, de a szellemek törvényei szerint a te szövetséged miatt halálodig koteles vagyon engedelmeskedni neked. Mik a kívánságaid?”

Ennek a lénynek a mély hangja és hatalmas crejű hideg tekintete irtózással töltötte el a nagymestert. Hirtelen eszébe jutott, hogy halála után ennek a lénynek lesz az egyik szolgálója.

A gnómok fejedelme nyugodtan várakozott a mágikus korban. Teljesen átlátta a mágus gondolatait és érzelmeit, és nagy élvezetet okozott neki az a gondolat, hogy ez a hatalomvágyó ember a jövőben az ő alattvalója lesz.

Bár a nagymester szinte megbénult, gyorsan összeszedte magát és így szólt:

— Jól tudom, hogy mi vár rám, de nem nézhetem tétlenül, hogy egy nem hozzánk tartozó ember a sikereit ünnepli, és nevetegessé teszi páholyunkat. Ezért azt követelem tőled, hogy hatalmaddal üldözd és semmisítsd meg Frabatót. Húzd le őt birodalmad mélységeibe és vedd körül a sötétség fátylával, hogy ne tudjon megmenekülni. Ez az én akaratom! Frabato megsemmisítése a te parancsolód és a mi testvériségünk tekintélyét szolgálja!

„Meg fogom tenni, ami hatalmamban áll — válaszolt a Föld szelleme —, de egy olyan ember esetében, mint Frabato, nem tudom szavatolni a teljes sikert.”

A föld lénye eltűnt, és a házban halálos csend lett. Az elemlények megidezése annyira legyengítette a nagymestert, hogy szinte meg-

történ állt mágikus korban. Nehezen lélegzett és fejét üresnek érezte.

A helyiség egyik sarkában észrevette az öt naponta szolgáló démonszellemet. Sok év óta állt mellette az a lény és sok kívánságot teljesített, úgyhogy a nagymester teljesen tőle függött. Felismerte, hogy már nincs ereje ahhoz, hogy megszabaduljon ettől a köteléktől. A szellemi törvények szerint nem volt lehetősége ahhoz, hogy feloldja a szövetséget, amit a démoni hatalmak uralkodójával kötött. A szövetség által kapott hatalma nem tart örökké, és ugyanúgy, ahogy ma úr volt, később rabszolga lesz. A fizikai világbeli hatalom és gazdagság utáni vágyát nem tudta volna kielégíteni saját okkult képességeivel, ezért nem tudott ellenállni a mágikus szövetség kísértésének. A függőségnek ezt az érzését ebben az órában lidércnyomásnak érezte, és ez olyan pokoli kinokat okozott neki, amilyeneket eddigi életében még nem élt át.

Frabatóra irányuló gyűlölete azonban óriási volt és ezt még az is fokozta, hogy az elemek szellemei nem tudták neki biztosítani a sikert.

Vajon milyen óriási hatalom állhat Frabato mögött? Ezen jártak gondolatai. Azt akarom, hogy pusztuljon el még akkor is, ha saját életemet kell emiatt kockára tennem! Ilyen gondolatok által űzve a nagymester úgy döntött, hogy magát a démoni hatalmak urát fogja hívni, hogy tőle követelje kívánságának teljesítését.

A fekete mágia mestere most letette kardját a földön levő körbe, és rátette bal lábát. Jobb kezével felemelte a mágikus botot és a sötétség pecsétjét, a démonok uralkodójának megidezésére meghatározott jelet rajzolta meg vele a levegőben.

Alighogy megrajzolta a pecsétet, egy izzó fény sugar tört elő a földből, amely az egész helyiséget megvilágította.

A nagymester úgy állt, mint akibe villám csapott, és öntudatának megőrzésért harcolt, mert a helyiséget egy halálosan bénító sugárzás töltötte meg. Egy átlagos halandó nem tudott volna ellenállni ennek a szörnyű sugárzásnak, és a nagymestert csak szövetsége védte meg az azonnali megsemmisüléstől.

A kör előtt a mágikus háromszögben egy különös alak kezdett alakot ölteni. Egy kecskebak feje tunt elő, szarvakkal, és egy szőrös

emberi test. A kezén különösen formált karomszerű ujjak, lábain paták voltak, amik egy bikára emlékeztettek. Hosszú, vastag farok egészítette ki az alakot.

Miután ez a jelenleg teljes formájában láthatóvá vált, a fény sugar eltűnt a földben. A nagymester csak ritkán látta ezt a szellemet. Ő volt az tehát, Baphomet, a démonok uralkodója!

Baphomet gúnyos hangon a reszkető nagymesterhez fordult.

„Nos, nagy mágus, ahogyan megtudtam, az a kívánságod, hogy Frabato pusztuljon el. Ez nem rossz ötlet, amit teljes hatalmammal támogatni fogok. De ez nem lesz könnyű, mert ez a Frabato egy olyan ember, akinek különleges szellemi küldetése van. Ezért mondtak eddig csődöt bevált módszereink. Tehát, ha ragaszkodsz a kívánságodhoz, nehéz feladat előtt állunk. Talán másféle élvezetekkel kellene eltöltened életed hátralevő részét.”

A nagymester lelkeben harc tombolt lelkiismeretének maradéka, a féltékenység és a gyűlölet között. Végül is a gyűlölet győzött, és tehetetlen dühében így szólt:

— Miert kötöttem veled szerződést? Életem vegeig köteles vagy segíteni nekem. Halálom után győzedelmeskedhetsz fölöttem, de most azt követelem tőled, hogy támogasd Frabato megsemmisítését! Különböző semmi oromom nem lesz ebben az életben! Örökké legyen elátkozva ez a Frabato!

Miután a mágus kimondta ezeket a szavakat, a szörnyű látogató szó nélkül eltűnt a földben. Egy pillanat alatt feloldódott a benső feszültség. A nagymester teljesen kimerülve hajította végre minden megidézett lény elbocsátó formuláit, és meg néhány védő jelet tett hozzájuk.

Sietve elzárta a mágikus segédeszközöket a megfelelő szekrényekbe és bezárta a mágikus szentélyt.

Egy másik helyiségben heverőre rogyott, és sokáig még csak gondolkodni sem tudott. Egy erős kávé után kissé élettelibbnek érezte magát, de a nap drámai eseményeit nem tudta lerázni magáról.

A nap ragyogott az égbolton, de a nagymester hangulata gyászos volt, midőn sietős léptekkel elhagyta a páholy székhezát és hazafelé indult.

Ugyanennek a napnak az estején az „Exzentrik-Klub” terme teljesen megtelt látogatókkal. Frabato itt a riporterek és tudósok számára rendezett külön bemutatót, amelyen csak meghívott vendégek vehettek részt. De a jelenlevők között az F.O.G.C. páholy néhány tagja is ott volt, mivel ennek a páholyának a tagjai minden társasági körben képviseltették magukat.

Az ülés befejezése után riporterek vették körül Frabatót, és kérdésekkel ostromolták. Miután a vihar első rohama elült és a jelenlevők kíváncsiságát már eléggé kielégítette, Frabato a még ottmaradt vendégekkel egy kisebb terembe vonult vissza, hogy a beszélgetést szűkebb körben folytassák.

A vita közben a hipnózis temája is szóba került, amikor is Frabato sajnálattal jegyezte meg, hogy a jövőben nem szabad a közönség sorából származó személyekkel hipnotikus kísérleteket folytatnia. Egy rendőrfelügyelő felhívta figyelmét egy erre vonatkozó törvényre, és Frabato megígérte, hogy tiszteletben fogja tartani ezt az előírást.

A hipnózis betiltása hirtelen felizgatta a jelenlevők kedélyét és egy riportert emelt hangon fordult Frabatóhoz:

— Fogadok onnel 500 márkában, hogy a következő előadásán nem fog megkísérteni hipnózist!

Frabato úgy látta, hogy egy kicsit sarokba szorították. Nem volt a szokása, hogy megsértse a törvényeket. Másrészt viszont méltóságán alulinak találta, hogy az itt összegyűlték gyávanak tekintsék, annál is inkább, mert néhány szenzációjahász igencsak unszolta. Abban bizva, hogy eszébe fog jutni egy mentő ötlet, elfogadta a fogadást. Nem sokkal ezután elhagyta a klubot és a szállodába hajtott.

Következő reggel Frabato meg egyszer átgondolta az elmúlt nap eseményeit. Megerősödött az a gyanúja, hogy ez a fogadás az F.O.G.C. páholy csapdája.

Hirtelen rámadt egy jó ötlete, amivel a fogadás elvesztése nélkül tudja elkerülni ezt a csapdát. Gyorsan felöltözött és sétára indult.

közben részleteiben is átgondolta a tervet. Reggeli után elintezte postáját és a városba indult.

A Wilhelm utcában belépett egy nagyobb zeneköltőbe. Megkérdezte, van-e rá lehetőség, hogy hangját hanglemmezre vegyék, és mindjárt magával is vigye a lemezeket.

Az eladónő a stúdióba vezette Frabatót, aki csak délután hagyta el a boltot. Jókedvűen igyekezett szállodája felé egy kotez hanglemmezzel.

A Művészetek Házának nagytermében pezsgett az élet. Ugy tünt, egyetlen drezdai újság riportere sem akarta elszalasztani ezt az estét. Sokan akartak átélni a rejtélyes Frabato kísérleteit.

Zsúfoltt volt a terem, amikor Frabato megjelent a színpadon és mosolyogva üdvözölte a közönséget. Az üdvözlő taps után így szólt:

— Holgyeim és uraim! Köszönöm önöknek ezt a lelkes fogadtatást. Korábbi előadásaimon már utaltam rá, hogy ég és föld között léteznek olyan dolgok, amelyeket az ember csak nehezen tud felfogni. Bizonyítékokat szolgáltatottam a magnetizmus erejéről, az akarat távolból való befolyásáról, a távolbalátjáról és a gondolatátjáról. — Majd így folytatta:

— Most is arra kerem önöket, legyenek segítségemre kísérleteimnél. Eloszor meg szeretném önöket ismertetni a halottak világával. Megpróbálom bebizonyítani, hogy a halállal nem ér véget az ember élete. Valójában csak a halál után kezdődik az igazi élet, a fizikai testben való létezést csak az erre való előkészületnek lehet tekinteni.

— Elhatárolok magam a szokványos asztaltáncoltatástól és hasonló mutatványoktól, amihez rendszerint sarlatánok folyamodnak. Remélem, hogy meg tudom győzni önöket erről, ha néhány elhunyt szellemét idézem ide a színpadra.

Morajlott a terem a szörnyűséges állítás után, aztán várakozással teli csend lett. Egy úr ment fel a színpadra.

— A nevem Schneider — mutatkozott be Frabatonak —, a kémia professzora vagyok. On nagyon meggyőzően beszél szellemi erők-ről és lenyokról, olyasmikről, amiknek a létezését a tudomány tagadja. Igen halás lennek, ha bizonyítékot is szolgáltatna azoknak

a szellemi erőknek a létezéséről, amelyekről beszél. Mint természetűdöst és szkeptikust, nem könnyen meggyőzni.

Frabato azzal a kérdéssel fordult a közönséghez, hogy válaszolhat-e a professzor úrnak egy megfelelő bizonyítékkal. A válasz természetesen egyhangú „igen” és élénk taps volt. Minden jelenlévő kíváncsi volt rá, milyen kísérlettel fogja Frabato meggyőzni ezt a szkeptikus embert.

A professzor a színpad szélén állt Frabato mellett, aki egy pár perc türelmet kért, hogy előbb egy pár szót szóljon a spiritizmusról. Néhány mondat után feltűnő változás mutatkozott a professzoron. Elsapadt és tekintete megmerevedett. Majd botladozott, összecsett és mozdulatlanul fekvé maradt.

Néhány jelenlévő felkiáltott, sokan felemelkedtek helyükről, és izgatottan nyújtogattak a nyakukat.

Frabatonak arcizma sem randult és semmi figyelmet nem szentelt a professzornak. Most felemelt karral csendet kért és ezt mondta:

— Holgyeim és uraim! Kérem őrizze meg nyugalma, a professzornak semmi baja sem fog esni. Hogy önöket meglepjem, az előadás alatt ketteosztottam személyemet és elvettem a professzor úr életterjedék nagy részét. Ezáltal a professzor a halálhoz hasonló állapotba került. Nem lélegzik, és szívdobogása megszűnt. Egy orvosi diagnózis valószínűleg szívroham általi halált állapítana meg.

Miközben ezeket a szavakat kimondta, Frabato az F.O.G.C. páholyra gondolt, amelynek tagjai közül biztosan itt voltak néhányan. Valószínűleg tomboltak magukban, mert itt nyilvánosan bebizonyosodott, hogy szívrohamot lehet előidézni okkult eszközökkel.

Frabato ekkor a professzorhoz fordult, egymás mellé helyezte lábait és felállította, mint valami viaszfigurát. Két asszisztens úgy fektette őt két összetolt szék ülőlapjára, hogy a professzor teste csak a tarkójánál és sarkainál támaszkodott.

Miután leterítették egy takaróval, Frabato egy előkészített székre állt, és onnan a professzor hasára lépett. Végül felszólította segédeit, hogy kövessék a példáját, és így már hárman álltak professzor testén. Az egyetemi tanár mozdulatlanul viselte a terhet, mintha acélból lenne.

Csak akkor oldódott fel a feszültség és torkollott tapsba, amikor mindnyájan leszálltak a professzor testéről. Frabato egy szavara segítői a lábára állították a professzort és megtámasztották.

A mágus most csendet kért és mereven a színpad egyik hátsó sarkába nézett. Lassan, szinte észrevehetetlenül ismét megváltozott a professzor kinézete. Arcának maszkzerű merevsége eltűnt, ismét lélegezni kezdett és orcája kipirult. Frabato most közvetlenül a professzorhoz fordult. Egy ideig nézte őt, mire a professzor lélegezni és pislogni kezdett.

Kinyújtotta tagjait, mint mikor az ember mély álomból ébred. Csodálkozva vette szemügyre környezetét, és csak akkor tért teljesen magához, amikor tekintete Frabatóra esett. Frabato rámosolygott és azt mondta:

— Nos, professzor úr, most elmesélhet egy érdekes történetet a közönségnek elményeiről.

A professzor egy kissé még bizonytalanul állt lában, majd az egyik asszisztens segítségével leült. Frabato még egy pár másodpercig élesen nézte, és így abba az állapotba helyezte vissza, amelyben a színpadra lépéskor volt. A professzor felállt, odébb tolt a széket és kezét nyújtott Frabatónak:

— Ehhez hasonlít nem vártam. Életem végéig nem fogom elfelejteni ezt az elmenyt. Még mindig teljesen felfoghatatlan számomra, hogy ön ennyire befolyásolni tudott engem.

Frabato nevetett. — Ez a képesség hosszú gyakorlat és elmélkedés eredménye. De most kérem, ne várassa tovább beszámolójával a nézőket.

— Miközben figyelmesen hallgattam Frabato előadását — kezdte a professzor —, egyáltalán nem vettem észre, hogy idegen hatás alatt állok. Mégis teljesen hirtelen urösséget éreztem a fejemben és képtelen voltam arra, hogy megmozduljak. Szörnyű ijedelemmel vettem észre, hogy testem elöttem a színpadra esik. Közben a merevség feloldódott és átadta helyét a nyugalom, a szabadság és könnyűség, még soha nem tapasztalt érzésnek. Szabadon tudtam mozogni a színpadon, és csak egy finom, ezüstszerű szál kötött össze testemmel.

— Ezután tanúja voltam, mit csináltak a testemmel, és megkönnyebbültem, hogy testem minden karosodás nélkül állta ki a kísérleteket. A kísérletek közben az egyik asszisztens érdekes módon keresztülment testemen és észrevettem, hogy nincs árnyékem a színpadon. Mindennek ellenére valóságos testtel bíró lenyack éreztem magam.

— Miután segítői felállították a testem, Frabato rám nézett átható szemével, és mintha egy óriási mágnes vonzana, a testem fele mozdultam. Bár védekeztem ez ellen a kényszer ellen, ez a harc hiábavaló volt. Ekkor elvesztettem az eszméletemet. Amikor felébredtem, ismét fizikai testemben találtam magam.

— Számomra most már kétségtelen, hogy az ember szelleme túléli a fizikai test halálát, és úgy tud mozogni, ahogyan Frabato előadásában leírta.

Miután köszönetet mondott Frabatónak, a professzor visszatért helyére. A közönség lelkesen tapsolt, majd várakozással teli csend töltötte el a termet. Frabato folytatta előadását.

— Hölgyeim és uraim! Örülök, hogy a professzor úr, mint semleges személy, be tudta bizonyítani önöknek, hogy az emberi szellem létezni tud fizikai teste nélkül.

— Szeretném még megemlíteni, hogy a mágikusan nem kezelt ember semmiféle benyomást nem tud tapasztalni a nem fizikai világról.

— Ezenkívül szeretném hangsúlyozni, hogy laikusoknak nem szabad hasonló kísérleteket végezniük. Ugyanis, ha az ember nem rendelkezik az elemek feletti hatalommal, akkor előfordulhat, hogy megzavarja a szellem, lélek és test összhangját, és a kísérleti személy egy elmegyógyintézetben fogja találni magát. Ezek a szavak szolgáljanak figyelmeztetésül az önök számára!

— Most azonban foglalkozzunk más dolgokkal. Ki szeretne kapcsolathoz lépni önök közül egy elhunyt ismerőssel vagy rokonnal?

A teremben óriási feszültség uralkodott, de kezdetben senkinek sem volt bátorsága jelentkezni. Végül egy úr jelentkezett a hátsó sorok valamelyikéből, és a közönség megkönnyebbülten tapsolt.

A színpadon Möller néven mutatkozott be és annyit mondott, hogy az egyik bank igazgatója. Megindult hangon nyilvánította ki kérését, hogy elhunyt nővére mostani sorsáról szeretne valamit megtudni.

Hogy megnyugtassa, Frabato hellyel kínálta az urat, és azt mondta:

— Kérem, mondja meg elhunyt nővere nevét és halálának időpontját.

— Elisabeth Möller, 1921. május 16-án halt meg az itteni szanatóriumban — válaszolta a férfi.

Frabato megkérdezte a nézőket, hogy ismerte-e valaki a nevezett személyt, amire rögtön jelentkezett egy idősebb hölgy az egyik emeleti páholyban, és azt mondta, hogy ő az elhunyt édesanyja. Még két úr is jelezte, hogy rokoni kapcsolatban állt a halottal, és egy hölgy a zsöllyéből barátja és iskolatársa volt.

— Ez elegendő — mondta Frabato — számomra mindig az a legjobb, ha lehetőleg sokan tudják azonosítani a megidezett halottat. És most pedig figyelmet kérek!

Frabato a várakozással teli csöndben leült a színpad egyik sarkában, úgy, hogy a nézők jól láthattak őt. Néhány pillanat múlva sapadt és merev lett, majd visszatért színe és az arca olyan feltűnően megváltozott, hogy már egyáltalán nem hasonlított Frabatóra.

A hölgy a páholyban felkiáltott! „Lise!” Frabato kecsesen felállt. Könnyed járással és teljesen megváltozott külsejével egy fiatal hölgy benyomását keltette. Kétségtelenül kölcsönadta testét az elhunyt hölgy szellemének.

Möller igazgató, aki szintén felismerte nővérét, egész testében reszketett. Újra és újra a fejét rázta, mintha nem hinne érzékszerveinek, mindaddig, míg Frabato testéből nővere ismert puha hangja meg nem szólította:

„Willi! Soha nem hittem volna, hogy még egyszer beszélhetek veled! Hogy van a család? Csak azt tudom, hogy apánk meghalt, hiszen vele gyakran találkozom.”

Az igazgató úgy nézett Frabatóra, akin keresztül elhunyt nővére beszélt hozzá, mintha megigérték volna. Az egész megjelenésében elváltozott Frabato fogott egy széket és leült az igazgató mellé.

Rövid beszélgetést folytattak személyes ügyekről, majd papírt és ceruzát kért, hogy írjon Róbertnek, egykori jegyesének. A leírt sorokat átadta bátyjának és búcsúzóul kezét fogott vele. Végül üdvözölte minden rokonat, ismét helyet foglalt a sarokban levő széken, majd ugyanúgy megmerevedett, mint az előadás kezdetekor.

Néhány másodperc múlva feloldodott Frabato testének merevsége. Arca felvette megszokott vonásait, majd felállt és az igazgató fele fordult, aki könnyes szemmel nézte az itt hagyott írást.

„Lehetetlen — sutogta. — És mégis, ez a nővérem keze írása.”

— Remélem, meggyőződött róla, hogy nővere még létezik. Vagy kételkedik benne, hogy az én testemen keresztül az ön nővere beszélt önnel?

— Nem, már nem kételkedem benne — válaszolt az igazgató — és teljes szívemmel köszönöm önnek ezt a közvetítést.

Miközben visszatért páholyába, arcára volt írva a lejátszódott csodálatos események miatti zavarodottság.

Frabato befejezettnek nyilvánította az előadás első részét, és néhány humoros dolgot ígért a szünet utáni második részre.

A szünet után Frabato taps kíséretében ismét megjelent a színpadon.

— Holgyeim és uraim — kezdte — előző előadásaimban a szuggeráció és a hipnózis bemutatását ígértem önöknek. Sajnos a rendőrség azóta megtiltotta, hogy hipnózissal dolgozzak. Ez elég kellemetlenül érint, de előkészületeket tettem arra, hogy önöket más módon vidítsam fel és szórakoztassam.

— Most körülbelül fél órára el fogom hagyni a termet. Szeretnék megkérni két jelentkezőt a nézők közül, hogy kísérjenek el a büfébe, hogy később hiteles tanúim lehessenek. Jó szórakozást kívánok.

Egy rendőr és egy úr a közönség soraiból úgy nyilatkozott, hogy hajlandók felügyelni Frabatóra majd a büfébe indultak vele, ami ugyanabban az épületben volt.

A teremben minden tekintet a színpadra irányult, mindenki meg volt győződve arról, hogy Frabato valami nagyon érdekes dolgot hagyott itt számukra. Nos, nem tévedtek, mert máris felhangzott Frabato hangja a hangszóróból:

— Holgyeim és uraim! Bár én a termen kívül tartozkodom, szellemem mégis onok között van, hiszen nem akarjuk megszakítani az előadást. Kérem, pontosan az utasításaim szerint cselekedjének.

— Irányítsák tekintetüket a színpad közepére, mintha személyesen ott lennék. Aki tudja, képzelje el, hogy személyemet élő valójában ott látja. Most egy láthatatlan fluidumot bocsátok a terembe, ami mindenkinek tökéletes nyugalmat és kiegyensúlyozottságot fog hozni.

— Önök most nyugodtak, sőt fáradtak. Ez a fáradtság egyre erősebb lesz, mintha valami nehéz munkát végeztek volna. Minden lelegzetvétellel nagyobb lesz a fáradtság. Az alvás utáni vagy teljesen eluralkodik gondolkodásukon. Szemhejük lecsukodnak, és már mélyen, álom nélkül alszanak. Ez az alvás olyan mély, hogy semmi sem tudja felébreszteni önöket. Csak akkor fognak felébredni, amikor parancsot adok rá.

— Azokat a hölgyeket és urakat, akik nem aludtak el, kérem próbálják meg felébreszteni alvó társaikat! Ez azonban nem fog nekik sikerülni, bár tapsoljanak, hangosan futyuljenek vagy kiabáljanak.

A nézők nagy része valóban mély álomba merült, és nagy larma keletkezett, amikor az ébren maradtak minden lehetséges eszközzel megpróbálták felébreszteni az alvókat. Ez azonban lehetetlennek bizonyult.

Néhány perc múlva ismét jelentkezett Frabato hangja: — Megágyúlóvásokkal sem tudnák felébreszteni az alvókat, akik a mély transz állapotában vannak, és csakis az én parancsomra fognak reagálni. Most kiterjesztem akaratomat minden alvó személyre. Csak az én szavamra hallgatnak, és pontosan teljesítik parancsaimat.

Mintán háromig számoltam, mindenki fel fog ébredni. Egészségesnek és élénknek fogja érezni magát, és nem fog emlékezni rá, mi történt.

— Egy! A fáradtság és álomosság csökken, elégedettség és boldogság tölti el letezésüket.

— Kettő! Egészségük megszilárdult, jól érzik magukat és minden kellemetlenség eltűnt.

— Harom! Mindenki ébredjen fel!

Az alvásból felébredtek csodálkozva nézték a teremben uralkodó általános derűtséget és alig tudták elhinni, hogy ilyen mélyen aludtak.

Mielőtt azonban bármilyen magyarázatra képesek lettek volna, a hangszóróból jövő hang azt kívánta, hogy tíz-tíz hölgy és úr foglaljon helyet a színpadon az előkészített székeken. A személyek párosával uljenek le, mindig egy hölgy és egy úr egymás mellett.

Némi kavarodás után sikerült létrehozni az ülésrendet a színpadon, amikor a hangszórókból Frabato újabb utasítása érkezett:

— Holgyeim és uraim, ott a színpadon. Most zenet, egy keringőt hallanak. Valami kényszerű érzéket, hogy táncoljanak. Minden úr a színpadon, a mellette ülő hölgygel táncol. Semmi nem fogja önöket zavarni, mert a színpad és a nézőtér között fal van, így a közönség egyáltalán nem látja önöket.

Bar semmiféle zenet nem lehetett hallani, néhány pár azonnal táncra hívta egymást, és hamarosan valamennyien a keringő ütemében táncoltak. Néhány pár nagyon mulatságosan hatott, és a közönség hangosan nevetett, ez azonban a legkevésbé sem zavarta a táncolókat.

— Állj! — hangzott hirtelen a hangszóróból — a táncnak vége. A színpadon tartózkodó hölgyek és urak még egy kis frissítőt kapnak bucsúzóul. A színpad szelén áll egy kosár, almával, kortéval és őszibarackkal, kérem, szolgálják ki magukat. Meg mielőtt az első falatot lenyelnék, fel fognak ébredni és a boldogság érzetével térnek vissza helyükre.

— Kérem, most kísérőimmal együtt, hívjanak vissza a büféből.

A hipnotizált személyek a színpadon a felteteleztet gyümölcs fele nyúltak, de miután becharaptak a gyümölcsbe, rögtön felébredtek, és hallani lehetett, ahogy savanyú arccal bosszankodnak. „A fene egye meg, hiszen ez nem őszibarack, hanem egy hagyma! — kiáltott fel egyikük könnyező szemmel. „Az ordogbe is, ez egy rohadt krumppli!” — hallatszott a másiktól, és hasonlóképpen folytatódtott tovább.

Amikor mindegyikük elhagyta a pódiumot, az egyik néző kísértében Frabato lépett a színpadra és nevetve a közönséghez fordult:

— A jelekből itélve úgy látom, hogy jól szórakoztak. Örülök, hogy az előadásnak ez a része is tetszett, annak ellenére, hogy én nem tartózkodtam a teremben, amire két kiváló tanúm is van. Köszönettel tartozom nekik. Az előadás véget ért. Szeretettel meghívom önöket következő előadásomra, amely holnapután lesz, ugyanitt. Jó éjszakát kívánok.

A függöny lassan összezaruult, és Frabato az öltözőjébe indult. Éppen elkészült az átöltözéssel, amikor két úr lépett be hozzá bejelentés nélkül.

— Ön Frabato? — kérdezte egyikük.

Amikor Frabato igennel válaszolt, az úr megmutatta szolgálati igazolványát, és azt mondta:

— Bünygi rendőrség. Le van tartóztatva, kérem, kövessen minket!

Egy autó a rendőrségre vitte őket, ahol Frabatót őrizetbe vették.

Másnap reggel az újságok részletes cikkeket közöltek Frabato szenzácios kísérleteiről és arról, hogy a rendőrség letartóztatta őt.

Frabatot már reggel a rendőrfőkapitány elé vezették, aki dühösen támadott rá:

— Ön figyelmen kívül hagyta a törvényeket és a tilalom ellenére hipnózissal kísérletezett. A tanuvallomások szerint több mint száz személy volt hipnotizálva. Alaposan meg fog fizetni ezért, és nem lesz könnyű dolga a bíróság előtt.

A rendőrfőkapitány felháborodásában idegesen jarkalt fel-alá.

— Micsoda szégyen! — kiabált — Miért éppen itt kellett ezt megtennie? Hogy állok ezzel a nyilvánosság elé?

Frabato szó nélkül ült a széken és higgadtan hallgatta a rendőrfőkapitányt. Hagyta, hadd tombolja ki magát, és csak akkor kezdett el beszélni, amikor látta, hogy dühé alábbszállt.

— Bizonyára helytelenül tájékoztatták önt, mert én tegnap senkit sem hipnotizáltam — válaszolta Frabato. — Az egyik tisztje is a tanúm rá, hogy a kérdéses időpontban a büfében tartózkodtam.

A közönségnek egy óra hosszat meg kellett elegendnie azzal, hogy a hanglemezeim szórakoztassák, amiért is semmi szemrehányást nem tehet nekem. Az embereit semmi sem akadályozta abban, hogy

kikapcsolják a lemezjátszót a színpadon. Mivel személyesen nem tartózkodtam a teremben, sem a színpadon, semmi esetre sem érzem magam bűnösnek.

A rendőrfőkapitány gyanakodva nézett Frabatorra. Behívatta azt a rendőrt, aki az előadás egy részét Frabatóval töltötte el a büfében. A rendőr megerősítette Frabato szavait. Végül a rendőrfőkapitány békítőleg kezecskézett Frabatóval és azt mondta:

— Ennek diplomatának kellett volna lennie. Kitűnően tudja csürni-csavarni a dolgokat. Ön szabad, kérem, bocsássa meg embereim túlbuzgóságát.

Frabato elbúcsúzott és a szállodájába ment. Először alaposan ki kellett pihennie magát, mert a cellában eltöltött éjszaka nem volt kellemes.

Másnap az újságok beszámoltak Frabato szabadon bocsátásáról, és hogy a meghirdetett előadást meg fogják tartani.

6. FEJEZET

Az F.O.G.C. páholy nagymestere a város legelegánsabb negyedében lakott, egy apoli kerttel körülvett, fényüzően berendezett villában. Üzleti körökben nagy tekintélynek örvendett a nagymester, minden elképzelést felülmúló üzleti eredményeivel szakmája legjobbjai közé számított.

Ma komor tekintettel ült lakásában az íróasztal mögött, és szőrazottan babrálta arany tolltartóját. Nyugtalanág uralta kedélyét, amit a finom környezet sem tudott enyhíteni.

Lassan felállt és mélyen gondolataiba merülve járt fel-alá a szobában. A személyzet azt a szigorú parancsot kapta, hogy ne zavarja senki és nem fogad látogatót.

Évek óta most először szakadt meg sikereinek láncolata. Eddig minden terve sikerült, csak ennek a Frabatonak az esete nagyon megfeküdte a lelkét. Sejtette, hogy e mögött a titokzatos ember mögött sokkal nagyobb erő áll, mint páholya mögött, aminek a terveit a sötét hatalmak erejével tudta megvalósítani. Egy ember, aki hatalmasabbnak bizonyult nála! Ez könyörtelen gyűlöletet ébresztett benne, és állandóan arra ösztönözte, hogy minden lehetséges módon üldözze Frabatót, és minden lehetséges módon kárt okozzon neki.

Bár ez igen nehezére esett, be kellett ismernie, hogy Frabato minden támadását megghiúsította. Eddig még senki sem menekült meg, aki megsértette a páholy szigorú törvényeit és emiatt elítéltek. Korábban, akiket a tepaphon általi halálra ítélték, kivétel nélkül elveszték.

Általában minden embernek van gyenge pontja, ahol könnyen sebezhető. Mivel a nagymester hiába keresett Frabatonál ilyen gyenge pontot, a gyűlölet és a düh tombolt benne.

Arról a tenyről már értesítették, hogy a hipnózis-tílalom miatt Frabato ellen végrehajtott rendőrségi eljárás eredménytelen volt. Ez az újabb sikertelenség fokozta rossz kedvét, és a bosszu képei kavargtak fejében. Bár általában kitűnően tudott uralkodni magán, idegei a legutóbbi események miatt annyit szenvedtek, hogy hangulatát le lehetett olvasni arcáról.

Még a pompas faliora halk tiktakolása is fokozott nyugtalanágat, a felelem és borzadály eddig nem ismert érzéseit váltotta ki belőle.

Sokáig forgatta sötét gondolatait, amikor úgy látszott, támadt egy jó ötlete, mert leült az íróasztalhoz és levelet írt egy kormánytanácsosnak, aki szintén az F.O.G.C. páholy tagja volt.

„Kedves Barátom és Hittársam!

Ahogy tudod, Frabato már sok tervünket megghiúsította. Hiába próbáltuk őt megnyerni páholyunk számára és meggyőzni jóakaratainkról. Mágikus kepessegei segítségével lehetővé vált számára, hogy felfedje páholyunk minden titkát. Nemcsak beavatási szertartásainkat ismeri, de páholyunk legtitkosabb terveiről is tudomást szerzett.

Világos, hogy ez az ember állandó veszélyt jelent páholyunk számára. Sajnos mind a mai napig nem sikerült őt megsemmisíteni. Ahogy ezt Te is tudod, a tepaphon csödot mondott nála, és még démonfejedelem szövetségesünk sem tudja garantálni a sikert.

Mágikus kepessegeinek segítségével ez a Frabato természetesen hozzájuthat a kormány és a hadsereg legtitkosabb terveéhez is. Ha egy ellenséges kormánynak sikerülne Frabatót, mint kémeket bevetnie, akkor, kedves Testvér, az egész népnek mérhetetlen kárt okozhat.

Mivel saját lehetőségeim kimerültek, a Te segítségedet kerem a megsemmisítéséhez. Ennek az ugynek az elintézése nagyon is testvériségünk érdekében áll, és remélem, nem fogok csalódni benned. Előre örülök koverkezo találkozásunknak

és maradok őszinte hived, S...

A nagymester lezárta és lepecsételte a levelet. Ez után behívta szolgáját és megparancsolta, hogy azonnal adja postára.

Orám tukrózódott arcvonásain, és elégedetten dörzsölte a kezét. Szilárdan hitt terve sikerében, hiszen a politikailag gyanús elemekkel abban az időben rövid úton elbántak. A politikai rendőrség majd elintézi ezt az ügyet.

Az utobbi idők eseményei erősen megtámadtak a nagymester egészségét. Jelentősen vesztetti testsúlyából és remegett a keze. Megoldatlan gondjai miatt állandóan izgatott volt, és úgy érezte magát, mintha éveket öregedett volna.

Akaratlanul egy tükör elé lépett. Miközben szinte elvesztetten nézte tükörképét, hirtelen, nagy iszonyattal, foszforeszkáló villódzást pillantott meg két szemoldoke között. Kerekre tagult szemmel meredt reszkető tükörképére. A páholyban ezt a villódzást a halál jeleként ismerték.

A nagymester ijedtségtől megmerevedve nem tudta elszakítani tekintetét a látványtól, ami lassan egyre nagyobb lett, hogy végül elfoglalja a tükör teljes felületét. A tűz mögött egy torz arc vonalai bontakoztak ki, átható tekintettel, és egy hang hallatszott, mintha a sír mélyéből szólt volna: „Testvér, hamarosan eljön utolsó órád!”

A nagymester minden porusból izzadság tört ki, és úgy érezte, jeges hideg veszi körül. Lassan eltűnt a demoni arc, és a láng, a tükör már csak a fekete mágia mesterének hamuszürke arcat mutatta.

Szinte belezuhan egy fotelba és mozdulatlanul ült, fejét kétségbeesetten kezére támasztva.

„Ez az átkozott Frabato”, suttogta magának, „nem szabad többet rá gondolnom, különben még megőrülök!” A nagymester cröteljesen elűzte rossz gondolatait, szivarra gyújtott, és fel-alá járt hatalmas dolgozószobájában, hogy megnyugodjon. Rácszmelt, hogy aznap még több izgalmas esemény várja. A nap állása emlékeztette rá, hogy hamarosan indulnia kell. Június huszonharmadika volt, az F.O.G.C. páholy nagy, éves közgyűlésének napja, és mint a páholy elnöke, feltétlenül nyugodt hangulatban akart megjelenni, hogy példaként szolgáljon a többi testvér számára.

Szolgájával elkészíttette a vacsorát. Az étkezés végétével ivott még egy erős feketet, átöltözött és autójával a páholy épületéhez vitette magát.

Június 23-a a világ sok embere számára különleges nap, mert ezen a napon éri el a nap legmagasabb pályáját, ezért az év leghosszabb napjával a legrövidebb éjszaka áll szemben. A nyári napforduló ünnepeket sok nép Szent János-napi tüzeket gyújt.

A Fény Testvércinél, és különösen az alacsonyabb rangú testvéreknél ezen az éjszakán az úgynevezett Szent János megidézést hajtják végre. Ennél a szertartásnál három kívánságot intéznek a láthatatlan asztrál világhoz. Ezek a kívánságok azután az év folyamán teljesülnek, ha nem ellentétesek a karma törvényeivel. A Szent János misztériumot a Fény Testvérisége szigorúan titokban tartja.

Június 23-a az F.O.G.C. páholy számára is minden évben különleges, de semmi esetre sem szerencses nap volt. Ellenkezőleg, ez a nap minden évben a szerencsétlenség napja volt, mert ezen a napon a páholy egy testvérét fel kellett áldozni a páholyt szolgáló démonnak. Minden tag alá volt vetve ennek a törvénynek, rangjára való tekintet nélkül.

A páholyok 99 tagja volt. A század szám azé a vezető démoné volt, aki minden egyes páholybéli testvérnek a rendelkezésére bocsátott egy alacsonyabb rangú demont, hogy kívánságait megvalósítsa. Minden démonnak megvolt a maga neve, saját különleges hívőjele, amit mindig csak egyetlen testvér ismert, és amit halálbunteretis terbe alatt senkinek nem volt szabad elárulni.

A démon áldozatát sorsolással választották ki. A halálra ítélt tag helyett mindig felvettek egy új tagot, aki mellé rendszerint elődje démonját rendelték ki.

Mivel a halálra ítéltet sorsolással választották ki, szerencsétlen esetben már egyéves tagság után is a halál áldozata lehetett valaki. Ilyen nagy rizikó mellett senki sem csodálkozott, hogy minden tag meghatározott anyagi célok felé törekedett, tehát mindannyian befolyásos és gazdag emberek voltak. Szegényebb korokból származó tagot csak akkor vettek fel, ha a jelölt a páholy céljainak megfelelő, különleges tehetségekkel és képességekkel rendelkezett. Ilyen tagnak azonnal egy nagyobb összeget bocsátottak a rendelkezésére, amíg demoni segítséggel saját lábára nem tudott állni.

Ezen a június 23-án csodálatos nyári idő volt. Az esti szélcsendben meg a taj felett lebegett a nappal melege. Az F.O.G.C. páholy tagjainak hangulatát úgy uralta a félelem, mint egy láthatatlan felhő. Általában csak az év végén jutott a tudatukig, hogy a sorsolás, Damoklész kardjaként, állandóan fejük fölött lebeg.

A páholy székházának nagytermet ünnepélyesen kivilágították. Kilencvennyolc számozott fotel állt egy kis podium, a nagymester helye felé fordítva. A páholy minden tagjának volt egy száma, és mindenkinek abba a fotelba kellett leülnie, amelynek száma megegyezett a sajátjával.

A páholy tagjai közül senki sem vonhatta ki magát ez alól a legfontosabb gyűlés alól. Mindenkinek úgy kellett intéznie ügyeit, hogy ezen az este jelen legyen.

A gyűlés kezdetét 20 órára tűzték ki, de a tagok nagy része már 19 óra 30-kor megjelent, és kisebb csoportokban izgatottan beszélgettek. Miközben az óra mutatója kíméletlenül közeledett a tízóraiteshez, a páholy tagjai elhelyezkedtek számozott foteljaikban. Az elnök helyettese, a páholy jegyzője is elfoglalta helyét.

Pontosan 20 órakor a teremben megjelent a nagymester. A jelenlevők csendben felemelkedtek helyükről előjárójuk üdvözlésére. A nagymester, aki még a delután eseményeinek sokkhatása alatt állt, összeszedte minden erejét és megnyitotta gyűlést. Az odakészített kalapáccsal háromszor megütött egy nagy gongot, megvárta, amíg a hang végigduborog a termen, majd az összegyűlt testvérekhez fordult:

— Mélyen tisztelt testvéreim! Köszönöm az üdvözlést és kerlek titeket, foglaljatok el ismét helyeteket. Nagyon örülök annak, hogy teljes számban megjelentetek. Ahogyan tudjátok, a mai hagyományos történelmi nap páholyunk számára, mert egy új tagot fogunk felvenni, egy másik tagunknak pedig el kell hagynia korunkat. A sorsolás után fogjuk megtudni, ki fog minket elhagyni.

— Látom rajtatok, hogy felelemmel néztek a sorsolás elé. A páholy törvényei viszont szigorúan előírják ezt a szertartást, és ezt mindenki vel megismertettük, amikor felvettük a páholyba.

— Rendünk már több évszázada fennáll, és az egész világon ugyanazok a törvényei. A 99-es szám a mi számunkra szent, és különleges jelentése van, hiszen összesen 99 páholy van az egész világon, és ezeknek a páholyoknak mindig pontosan 99 tagjuk van. Minden páholy ugyanazon törvények szerint jár el mint mi.

— A Sötétség Ura, a mi istenünk, akit imádunk és tisztelünk, minden páholy számára egy nagyhatalmu demoni lenyrt bocsátott rendelkezésre, aki viszont arra van kötelezve, hogy a páholy minden tagjának egy demon-szolgát bocsásson rendelkezésre. Mivel a páholy nagymestere viseli a legnagyobb felelősséget, számára mindig azt a nagyhatalmu lenyrt jelölték ki, akit legfőbb istenünk jelölt ki a páholy számára.

— Ezen a történelmi napon szeretnék mindenkit arra emlékeztetni, milyen óriási előnyöket származtak abból, hogy páholyunkhoz tartoztok. Bizonyára senki sem tud nekem egy másik rendet megnevezni, amelynek segítségével gyorsabban lehet gazdagságra és hatalomra szert tenni. Ki tudja hamarabb megsemmisíteni ellenségeit, mint mi? Kit védenek jobban az élet minden veszélyétől, mint páholyunk testvéreit? Senkit!

— Ezekre az előnyökre csakis azoknak a szellemi hatalmaknak a támogatásával tehetünk szert, amelyekről az imént beszéltem. Mi mindannyian ezeket az előnyöket választottuk egész életünkre, és ezért elköteleztük magunkat, hogy támogatjuk a gonoszt és legyőzzük a jót, ahol csak alkalom adódik rá. Bizonyára senki nem tekintette ezt komolyan nehézségnek. Rizikó tehát legfeljebb a mai este alkalmával adódhat, de a páholyban való maradás esélye igen nagy. Szilárdan meg vagyok győződve róla, kedves testvéreim, közületek senki sem bánta meg, hogy beléptek a páholyba, hiszen mindannyiatoknak jól megy sora, és a szellem-szolgák segítségével mindenki meg tudta valósítani pénzügyi terveit.

A nagymester félbeszakította beszédét, hogy megfigyelje szavainak a testvérekre tett hatását. Sokan kis fejbőlintással fejezték ki meglegedésüket.

A nagymester ivott egy korty vizet és éppen a páholy előnyeinek taglalását akarta folytatni, amikor hirtelen átszáguldott fejében a Frabato elleni eredménytelen harc emléke. Duh töltötte el és csak nehezen tudott magán uralkodni, amikor folytatta beszédét:

— Tisztelt testvéreim, ahogyan tudjátok, páholyunk céljaival egy nagyhatalmú ellenség szegült szembe. Ez az ellenség a Frabato nevű

mágus. Sajnos eddigi támadásaink sikertelenek voltak, és még a tepaphon ellen is tudott védekezni. Ezért ebben az ügyben erősen össze kell tartanunk. Ez az ember mindannyiunk számára veszélyes lehet, ezért itt ennek a jelmondatnak kell érvényesülnie: *Egy mindenkéért, mindenki egyért!*

Ezt a felszólítást a nagymester extatikus hangon tette meg. A testvérek egy része mégis tartózkodó maradt, mert nem akartak sikra szállni a nagymester személyes bosszúja mellett. Közülük néhánynak hideg futott át hátán és felelem tukrózódott arcukon. Néhányuk számára világossa vált, hogy itt egy olyan ember áll velük szemben, aki nagyobb hatalommal rendelkezik, mint a páholy. Ki tudott valaha is ellenállni a tepaphonnak, ami mindenkinek hallát hozott, tekintet nélkül arra, hogy a föld melyik részén tartózkodott?

Frabatonak különleges képességekkel kellett rendelkeznie, hogy a nagymester személyesen foglalkozott ezzel az ügyel és még a testvéreknek is beszámolt a nehézségekről. Egy ilyen hatalmas ellenségnek a gondolata sokukban nyugtalanságot keltett, ami nem maradt rejtve a nagymester előtt.

Győzedelmes, gúnyos mosollyal folytatta:

— Ahogy látom, sokan már Frabato nevétől is félnek. Nem hallgathatom el, hogy ez az ember sok szomorú órát okozott nekem, de páholyunk sokféle útját ismeri annak, hogy megsemmisítsen egy ellenfelet. Ahogyan tudjátok, a Sötétség Ura mindig tanácsokkal áll mellettem. Ne aggódjatok, testvéreim, sikerült Frabátot politikailag gyanús elemnek feltüntetnem. Bár tudom, hogy a politika területén nem tevékenykedik, mégsem fog eltelni egy hét sem, és rács mögé kerül. Akkor már csak egy kis lépés választja el őt a haláltól, hiszen jó fizetségért elég embert találunk erre a feladatra. Mindenesetre megígérhetem nektek, hogy néhány napon belül már nem lesz az élők sorában.

A nagymester utolsó szavaitól a jelenlevők megkönnyebbülten lelegeztek fel, mert Frabato ügye közülük többeknek szinte remalmává vált.

A nagymester elégtelével vette tudomásul, hogy a páholy összetartása ismét a régi volt. Megkönnyebbülve adta át a szót a jegyzőnek, és visszaült a helyére.

A jegyző megköszönte a nagymesternek az elmondottakat és a gyűléshez fordult:

— Mélyen tisztelt testvéreim! Ahogyan tudjátok, ma kötelességetek leadni titkosíráshoz megírt beszámolóitokat. A beszámolóknak foglalkozniuk kell mindazzal, amit az év folyamán démonszofigaitok segítségével elertetek. Lehetővé kell tenniük számunkra bizonyos ellenőrzést, hogy meg tudjuk állapítani, betartották-e a demoni hatalmakkal kötött szerződésünk feltételeit.

— Azok a testvérek, akiknek különleges gondjaik vagy nehézségeik voltak démonszellemeikkel, a gyűlés után megbeszélhetik ezt a nagymesterrel. Ő azután tisztázni fogja az ügyeket a megfelelő szellemiényekkel. Nos, testvéreim, most kerlek titeket, adjátok le jelentéseiteket és emlékeztetlek titeket arra, hogy a jelentéseket a páholy minden tagjának el kell látnia számára megállapított számmal.

Két testvért felszólítottak, hogy szedjék össze a jelentéseket és adják át azokat a jegyzőnek. A jegyző gondosan ellenőrizte, hogy mindenki leadta-e jelentését.

A nagymester ülőhelye mögött egy gazdagon díszített komód volt. Lassu mozdulatokkal, mintha meg akarná állítani az időt, bezárta a jelentéseket az egyik fiókba, majd kihúzott egy másik fiókot, kivett belőle egy faládikát és komód mellett lévő asztalra tette.

A jegyző először elnézett a gyűlés felett, majd kinyitotta a sorost hordozó ládikát, amelyben a halálraítelt kisorsolásához szolgáló 99 boríték volt, amelyek. A borítékok belsejében, kívülről láthatatlanul, a páholy testvéreinek számai voltak.

Nyomasztó csend telepedett a gyűlésre, mert egész évben minden testvér számára a legnehezebb és legszörnyűbb ez az óra volt.

A jegyző az egyik mellékszobából behozott egy könnyű allványra szerelt, dob-szerű alkalmatosságot, amelyet meg lehetett forgatni tengelye körül. Felállította a terem közepén, és felnyitotta a dob

oldalán lévő ajtót. A halott Silesius testvér számával ellátott borítékot kivette a többi közül, azután egyiket a másik után, a testvérek szeme előtt beledobta valamennyi borítékot, és visszazárta a nyílást.

Az egyik testvér bevezette a terembe Elit, a házmester lányát. Eli már tudta, mi a feladata, hiszen már jó néhány éve igénybe vették szolgálatait ezen a napon. Sejtelte sem volt azonban arról, hogy milyen komoly ez az óra. Megelégedett azzal a magyarázattal, hogy ilyenkor különleges küldetésre kell kiválasztani egy testvért. A nagylelkű fizetség, amit ezért a munkáért kapott, elejét vette minden további kíváncsiságnak. Eli nagyon is jól érezte, hogy a kíváncsisága apja állásába kerülhet.

A jegyző gondosan bekötötte a fiatal lány szemét, és a dobhoz vezette őt. Ezután megragadta a forgattyúkart és megforgatta a dobot, tízszer jobbra és tízszer balra, kinyitotta a nyílást, fölé helyezte Eli kezét és megkérte, húzzon ki egy borítékot. A lány tétovázás nélkül nyúlt bele a dobba és kihúzott egy borítékot, amita jegyző elvett tőle és mindenki által jól láthatóan az asztalra helyezett.

Nyugalmat erőltetve magára leoldotta a kötést Eli szeméről, kikísérte a házból és barátságos szavakkal átadta neki jutalmát.

Amikor visszatért a terembe, sápadt arccal várták őt az összegyűlt testvérek. A sorsdöntő borítékhoz nyúlt és kivette belőle a számot. Hangosan, de reszkető hangon hirdette ki az eredményt:

— Ez az egyes szám, nagymesterünk száma!

A testvérek között a legkülönfélébb formákban oldódott fel a feszültség. Sokan izgatottan magyarázták az eredményt és vitatkoztak róla, mások néma megkönnyebbüléssel ültek helyükön, kezükbe rejtve arcukat.

A nagymester, aki a sorsolás közben felemelkedett helyéről és figyelmesen nézte, mi történik, az eredmény kihirdetése után felfeheren hanyatlott vissza székébe. Szeme mereven a plafont nézte, szájából érthetetlen szavak hangzottak. Belső szemei előtt egy torz démoni arc jelent meg, a halál verejtéke utott ki homlokán és kétségbeesetten kiáltotta: „Frabato!”

Ez az esemény a páholy minden tagjában szörnyűséges borzadályt váltott ki, hiszen az előző evekben senki nem nézett ilyen

gyáván a halál szemébe, mint most ez a nagymester. Bár a korábbi halálraítéltek is mélységesen megrendültek sorsuktól, mégis igyekeztek megőrizni tartásukat. Ezzel szemben a nagymester, akinck a páholy minden tagja számára példaként kellett volna szolgálnia, szármalmas kepet nyújtott. Eltartott egy ideig, amíg összeszedte magát. Végül, meg ríngatózó arcizmokkal, megtört hanggal a gyűléshez fordult:

— Kedves és tisztelt testvérek! Ahogyan mindannyian tudjátok, az utóbbi időben sokat kellett harcolnom Frabatóval. Több módon is megkíséreltem megsemmisíteni őt, de ez eddig nem sikerült. Ahogyan már elmondtam nektek, még a tepaphonnak is ellenállt, ami pedig a leghatalmasabb fegyverünk. Ebből arra a lehet következtetni, hogy Frabato nagy erejű hatalmakkal áll szövetségben. Mivel én vagyok Frabato legnagyobb ellenfele, egy cseppet sem kételkedem abban, hogy mágikus erejével befolyasolta úgy a sorsolást, hogy pontosan az én számomat húzzák ki.

— Kozuletek sokan ott voltak előadásain, ahol nyilvánosan behízonította, hogy akaratával képes más embereket befolyasolni, és engedelmessegre kényszeríteni.

A nagymester megállt beszédével és várakozással tekintett a többiekre. Sokan igenlően bólintottak, hiszen ott voltak az említett előadásokon. Amikor a nagymester látta, hogy megértően fogadtak szavait, felbátorodva folytatta:

— Testvéreim! Kerlek titeket, gondoljátok meg, hogy én vagyok az egyetlen, aki fáradságot nem kímélve azon igyekezett, hogy őt megsemmisítse. Ezért állítom, hogy Frabato ma mágikusan befolyasolta Elit, hogy pontosan az én számomat húzza ki, ezért nem ismerem el a sorsolás eredményét!

Ezek után a szavak után fojtott mormogás hallatszott a teremben, hiszen a nagymester kivételével természetesen mindenki szívesen lemondott volna egy újabb sorsolásról. A páholy testverei felismertek, hogy a gyávaság és a halálfelelem készítette a nagymestert erre a lépésre.

Nyílt ellenállást azonban senki nem tanúsíthatott, mert a páholy törvényeiben le volt fektetve, hogy a nagymester akár három sorso-

lást is elrendelhet. Ez azonban csak nagyon ritkán fordult elő, az utolsó két évszázadban a 99 páholyban összesen kétszer történt meg. A nagymester azonban belekapaszkodott ebbe a reménybe.

Halálraítéltként viszont nem állt jogában továbbra is vezetni a páholyt. Ilyen esetben a jegyző foglalta el a nagymester és az elnök helyét. Ezért fordult most már a jegyző a gyűléshez:

— Mélyen tisztelt testvéreim! Mély sajnálatunkra zúttal nagyra értékelte nagymesterünket érintette a sorsolás. Éveken át lelkiismeretesen vezette páholyunkat, mint mester és elnyerte tiszteletünket. Ahogyan tudjátok, jogában áll követelni, hogy megismételjük a sorsolást. Számunkra érthető az az indokolás, hogy mágikus hatalmával Frabato irányította éppen elnökünk a halálos ítéletet.

— A második sorsoláshoz bizonyos biztonsági intézkedéseket javasolok, hiszen rendelkezésünkre áll olyan hatalom, amelynek segítségével ki tudjuk küszöbölni Frabato esetleges befolyását. A második sorsoláshoz elő van írva, hogy minden tagunknak háromszor meg kell forgatnia a dobát. Aki ezzel egyetért, kerem, emelje fel a kezét.

Ennek a felszólításnak minden tag eleget tett, még a halálra szánt nagymester is sietősen emelte fel jobb kezét. Ez a második sorsolás minden testvérnek nyomta a lelket, mert ha a nagymesternek igaza volt, akkor bárkit kisorsolhatnak.

— A javaslatot egyhangúlag elfogadták — folytatta beszédét a jegyző. — Köszönöm megértéseteket, amit a nagymesterrel szemben tanúsítottok. Következő lépésünk az lesz, hogy médiumunk segítségével megállapítjuk, gyakorol-e Frabato valamilyen hatást páholyunkra ebben az orában. H. testvér, kérlek, hozd be újra a ház-mester lányát."

A felkért testvér elhagyta a termet, és rövid idő múlva bevezette a lányt a terembe. A jegyző, aki nem csak a fekete mágia gyakorlói mestere volt, hanem ügyes diplomata is, jóindulatúan köszöntötte a lányt:

— Kedves Eli, kérlek, bocsásd meg hogy ilyen keson zavarunk, de sürgősen szükségünk van meg egyszer a segítségedre. Nemi eltér-

sek adódtak, ezért ismét szükségünk lesz együttműködésedre, amiért természetesen dupla díjazást kapsz.

Bár Eli ismerte a környeztet, úgy tűnt számára, hogy különös, veszerhes hangulat üli meg a termet. Mégis könnyedén válaszolt:

— Nem tesz semmit, hogy ilyen késő van. Ilyen kitűnő díjazásért természetesen különösen szívesen segítek.

A terem közepébe behoztak egy heverőt, és Eli készségesen lefeküdt rá, hiszen már ismerte az eljárást.

Most 21 testvér egy kort alkotott a lány körül, és a jegyző, mágnetikus ereje segítségével, mely hipnotikus álmat bocsátott a lányra. Ezután előhívta benne a távolbalátás állapotát és a következő parancsot adta ki:

— Menj Frabatóhoz és számolj be arról, mivel foglalkozik most.

Eli nemi habozás után néhány szóval leírta, hogy Frabato a színpadon van, és kísérleteket hajt végre. A jegyző kérdésére, hogy Frabato kifejt-e valamilyen befolyást rá, határozott nemmel válaszolt.

E felvilágosítás után nőtt az izgatottság a teremben, mert a testvérek úgy látták, nagymesterük állítása alaptalan. A jegyző csendet kért. A nagymester sápadtan ült székében, jól tudva, hogy az izgatottság hullámai ellene irányulnak. Hirtelen felugrott és kiahalni kezdett:

— Frabato mindannyiatokat befolyasolja! És ha nem ő teszi személyesen, akkor szellemeit kuldi, amik ezrevel állnak rendelkezésére!

A felkiáltás, hogy Frabatonak több ezer szellem-segítőtárs állna rendelkezésére, miközben az F.O.G.C. páholy minden tagja csak egy szellemmel rendelkezik, nagyon meglepte a jelenlevőket és jelentősen növelte a teremben a nyugtalanságot.

A nagymester felismerte, hogy hibát követett el. Abelyett hogy Frabato tekintélyét csökkentette volna, saját magát és saját páholyát alázta meg. A nagymester fáradtan kezébe hajtotta fejét és kétségbeesetten morogta: "Teljesen kikészultek az idegeim, nem bírom tovább."

A jegyző hangosan és erőteljes csendre intett mindenkit, és sikerült megnyugtató a jelenlevőket.

A 21 testvér még mindig körben állt az alvó lány körül, és a jegyző most átható hangon ismét felé fordult.

— Amikor felébredsz, megszabadulsz minden befolyástól. A világon létező semmiféle erő nem tud téged befolyásolni, sem tudatosan, sem tudattalanul. Egyetlen idegen lény sem tudja kezdeti irányítani, mindent saját magad akaratából teszel.

Gondolathoz az elemek négy negatív erejű fejedelmét idézte meg segítségül a terem négy sarkába, amivel újabb védelem keletkezett bármiféle befolyásolás ellen. Ezek az elementár-fejedelmek csak a szellemek által láthatóan vigyáztak a ceremónia lebonyolítására. Az elementár-fejedelmeket megidéző szavakat csak a nagymester és a jegyző ismerte.

Miután befejezte a megidézést, biztosította a páholy testvéreit, hogy most már tökéletes védelemmel vannak ellátva minden idegen befolyásolás ellen, és most már érvényesülhet a legmagasabb fokú isteni kinyilatkoztatás.

A nagymester számát a jegyző új borítékba tette és bedobta a többi közé. A körben álló testverek megismételték azokat a szavakat, amelyek a mágikus kör erejének létrehozásához szükségesek voltak. A jegyző most egy megfelelő igével felébresztette a médiumot, aki a körülötte álló testverek zavart arcát látva felismerte, hogy miközben aludt, szokatlan dolgoknak kellett történniük.

A jegyző személyesen kötötte be a médium szemét, odavezette a dobhoz és felszólította, hogy huzzon ki egy borítékot. Eli nyugodtan nyúlt bele a dobba és kivett egy borítékot. A teremben siri csend uralkodott, és mindenki szinte megbabonázva bámult a borítékra.

A jegyző átvette a borítékot és letette az asztalra, majd levette Eli szeméről a kötést, és sietősen kivezette a teremből. Az egyik mellékszobában felajánlott neki egy fotelt, és megkérte, hogy egy negyedóra hosszan legyen türellemmel, mert még egyszer szükség lehet a segítségére.

Amikor visszatért a terembe, reszkető kezekkel kinyitotta a vegzetes borítékot és kivette belőle a számot.

Az ismét az egyes szám volt.

Fajdalmas nyögés tört elő a nagymester mellkasából, aki menthetlenül elveszettnek látta magát, miközben a többi testvér megkönnyebbülve lélegzett fel. A gyűlés már nem vonta kétségbe, hogy a halálos ítélet arra esett, akinek az volt a sorsa. Néhány testvérnek az események miatti megmoccant a lelkiismerete.

A jelenlevők tekintete várakozásteljesen irányult a nagymesterre, akinek el kellett fogadnia az ítéletet.

Végre összeszedte magát és halálfélelemmel eltelve felkiáltott. — Lehetetlen! Lehetetlen! Nem hiszek az ítéletben! Itt valami történik, ami személyesen ellenem irányul, hogy engem megsemmisítsen!

— Még ha nem is Frabato avatkozott közbe személyesen, olyan hatalmak segítik, amelyek el tudták ezt rendezni. Követelem jogomat, hogy harmadszor is sorsoljunk, csak akkor adom meg magam!

A harmadszori sorsolást a páholy testvéreinek többsége kellett hogy engedélyezze. A jegyző ragadta meg a szót.

— Az elítéltnak jogában áll, hogy követelje a harmadik sorsolást. Ezt azonban meg lehet akadályozni, ha a szavazatok egyszerű többsége nem jön létre. De gondoljatok meg, hogy az elutasítás azt jelenti, hogy komolyan kételkedtek a sorsolás igazságában, és páholyunk törvényeiben. Mindazok, akik egy harmadik sorsolás mellett szavaznak, emeljék fel kezüket.

Az este dramatikus eseményei lelkileg sok testvért felkavartak. Életük feltétele és a remény, hogy az ítélet harmadszor is be fog teljesülni, kemény harcot vívtak fejükben. Néhány perc után azonban hatvan testvér a harmadik sorsolás mellett döntött, és a sors beteljesülését semmi nem akadályozhatta meg.

A harmadik sorsolás előkészítése közben a nagymester hirtelen felugrott, és szinte öröklén kiáltozott a teremben.

— Most személyesen fogom kihúzni a borítékot, mert engem sem Frabato sem a világ semmi más hatalma nem tud befolyásolni!

Miután ezek a szavak elhangzottak, a jegyző kiment a teremből, hogy Eli megjutalmazza és elbúcsúzzon tőle erre az estére, mert további itt-tartózkodása most már feleslegessé vált.

Visszatért a terembe és azonnal előkészítette a dobot az utolsó sorsoláshoz. Bár minden tag sietett háromszor megforgatni a dobát, alig tudták kivárni a procedura végét.

Amikor elkészült a dob forgatásával, a jegyző bekötötte a nagymester szemét ugyanazzal a kendővel, amit korábban a médium használt.

Ismét lelegzet-visszafojtott csend uralkodott a teremben. A nagymester idegesen turkált a borítékok között. Majd kiválasztott egy borítékot és kivette. Még mielőtt a jegyző segíteni tudott volna neki, saját maga tépte le szeméről a fekete kendőt, és a földre dobta. Reszkető kézzel húzta ki belőle a számot.

Az megint az egyes szám volt!

Szinte hipnotizáltan meredt a száma, miközben ismét megjelent előtte a demon-arc és fulében gúnyos kacaj hangzott. Eszméletlenül rogyott a földre.

A nagymestert kivitték egy mellékszobába és lefektettek egy heverőre, anélkül hogy különösebben törődtek volna vele. Végerényesen elvesztette nagymesteri és elnöki rangját, most már csak egy halálraítélt volt.

A következő gyűlések egyikén hivatalosan is nagymesterré fogják választani a jegyzőt, a legjobb képességekkel rendelkező testvért pedig jegyzővé léptetik elő.

Az utolsó órák drámai és végzetes eseményei mély benyomást tettek a páholy minden tagjára, amelyet életük végéig nem fognak elfelejteni. Hasonló eseményekre egy testvér sem emlékezett, bár néhányan már sok éve voltak a páholy tagjai.

Az új nagymester kihirdetette, hogy egy félórás szünetet tartanak, és a terem kiürült. Sokan szükségét érezték, hogy kimenjenek a friss levegőre a parkba, és kis csoportokban beszélgettek a történetekről. Mások a büfében próbáltak felfrissülni.

Ahogy a sötét ósidokban néhány istennek embereket áldoztak, itt is erről volt szó, csak az áldozat módja alkalmazkodott a korhoz. A halál hozó sorsolás nem függött rangtól, vagy attól, hogy ki mennyi ideig tartozott a páholyhoz.

A csengő hangja visszaszólította a testvéreket a terembe. Miután mindannyian elfoglaltak helyüket, az elnök felemelkedett és a gyűléshez fordult:

— Tisztelt testvéreim! Kisorsoltuk páholyunk ura számára az áldozatot. Ez igen nagy áldozat, mert a nagymester személyében sokat veszítettünk. Mégis azt gondolom, hogy ma este mindenki azzal a meggyőződéssel távozik, hogy az éves áldozat kisorsolásánál semmiféle csalás nem történik. Ha valaki eddig úgy látta volna, hogy páholyunk tevékenysége csalásra és hazugságra épül, a mai sorsolásnál meggyőződhetett róla, hogy nem volt semmiféle csalás! Éppen a mai sorsolás mutatta meg, hogy a páholy törvényeit a sors magasabb, könyörtelen hatalmai őrzik, hiszen ki ne próbálta volna meg életét menteni, ahogyan ezt a nagymester tette. Egykori nagymesterünk érdemeit nem csökkentí mági magatartása, és a páholy történetében a tiszteletreméltó tagok között fogjuk nevét említeni.

— A páholy törvényei szerint az eltávozott tagokat új tagokkal kell pótolni. Ma az én helyemet fogjuk pótolni. Silesius testvér helyére egy következő gyűlés alkalmával fogunk felvenni új tagot. F. testvér közbenjárt egyik barátjáért és biztosított minket arról, hogy életével áll jól barátja hallgatásáért és hűségéért. Kérlek, F. testvér, vezess be barátodat.

Az egyik testvér felállt, elhagyta a termet és egy fiatalemberrel tért vissza, akit barátjaként mutatott be.

Az új nagymester kezét nyújtott a fiatalembernek és üdvözölte őt a páholy nevében. A hosszú várakozási idő miatt azzal kért bocsánatot, hogy a mai este ritusait előre nem látott bonyodalmak késleltették.

Az idegen már korábban beleegyezett a felvétel feltételeibe, ezért most csak az eskütétel várt rá, valamint hogy megkapja számát és nevét. Miközben a nagymester átvette az egyes számot, az új tagnak a kettes számot adták és a C. páholybeli nevet.

Miután C. letette esküjét a páholy törvényeire, és kívánságai megvalósításához kirendeltek számára egy démoni lenyrt. Felvilá-

gosították, hogyan kell bánnia ezzel a lénnel, és hogyan kell vezetnie tevékenysége naplóját. Rábiztak egy ígét, amelyet harci telepátia céljára és fekete magiahoz használhatott. Közölték vele a többi testvér páholybeli nevét, de nem hozták tudomására senki polgári nevét. A páholyon belül kizárólag a páholybeli neveket használták.

Az új testvér felvételi szertartása után a nagymester hivatalosan befejezettnek nyilvánította a gyűlést. Már elmúlt éjfél, ezért a társaság hamar feloszlott, míg végül csak az új nagymester maradt ott.

Amikor befejezte munkáját, abba a szobába irányította léptét, ahova a halálra ítélt egykori nagymestert és elnöket vittek. Nagy csodálkozásra a nagymester még mindig a heverőn feküdt, félig öntudatlanul, képtelenül arra, hogy saját erejéből elhagyja a szobát.

Mivel az új nagymester a gyógyítás tudományában is tevékenkedett, saját módján oldotta meg a kérdést. Gyorsan odavitt egy orvosi táskát, és a halálraítéltnak egy erős vérkeringés-élénkítő injekciót adott, ami néhány perc alatt lábra állította.

A nagymester kikísérte a teljesen deprimált áldozatot autójához. A sofőr felijedt a két férfi érkezéskor, mert a hosszú várakozás alatt elnyomta az álmot. Sietősen nyitotta ki urának a kocsiját. A két férfi röviden elbúcsúzott egymástól. A halálraítéltnak a nagymester nehézkesen lehanyatlott a párnázott ülésre, az ajtó becsukódott és a kocsit eltűnt az éjszakában.

Az új nagymester gondolataiba merülve nézett a kocsit után. Végül a ház felé fordult, gondosan bezárt minden ajtót és hazafele indult.

Az F.O.G.C. páholy leváltott nagymestere egy óra autózás után ért villájához. A sofőr könyökénél fogva segítette be urát a házba, mivel beteg és fásult volt. Amikor megkérdezte, igyenli-e további szolgáltatást, csak egy elutasító kezmozdulatot kapott válaszul, amire a sofőr gyorsan és csendben eltavozott.

A nagymester faradt léptekkel ment dolgozószobájába és kinyújtózott egy heverőn. Alvásra gondolni sem lehetett, szeme kifejezés nélkül bámulta a plafont. Mint egy film kockái futottak el szeme előtt élete legfontosabb eseményei, ahogyan ő látta azokat. Ragalmazás, család, hazugság és gyilkosság alkották a képeket.

A lelkiismeret-furdalás már régóta ismeretlen dolog volt a számára. Még a démonok szolgálaként elöltendő, ismeretlen jövő sem volt elegendő arra, hogy gondolatainak pozitív irányt adjon. Ellenkezőleg, a minden pozitív erő elleni düh és gyűlölet tartotta őt fogva, és töltötte el.

Miféle átkokat vett magára, csak hogy földi javakat harácsoljon össze. Most mindent itt kellett hagynia. Jól ismerte a szellemek törvényét: ebben a helyzetben nincs segítség, a démonok elől már nem menekülhet el.

Félig öntudatlanul felállt, bort öntött egy pohárba és az egyik kis szekrényből kivett egy port, amit beleszórt a borba. Reszkető kezével emelte fel a poharat. Gúnyos nevetés hallatszott a teremben. Szédülnei kezdett, egyetlen korlattal kiitta a poharat.

Egy pillanatra égető érzés keletkezett gyomrában. Szinte megigézett állt, tekintete a távolba irányult, majd a pohár kiesett kezéből és összetört a földön. Megingott és élettelenül a földre rogyott. A mereg megtette hatását.

7. FEJEZET

Megint mozgalmas volt az esti előadás. A nézők titokzatos mágikus kísérleteket éltek át, majd Frabato még két órán át válaszolt riporterek és érdeklődők kérdéseire. Boldog volt, hogy a nyüzsgésnek vége szakadt és vegre szállodájába mehetett. Már elfél volt, amikor belépett szállodai szobájába. Nem sokkal ez után fáradtan és kimerülten feküdt ágyában, hogy átadja magát a hön áhított éjszakai pihenésnek.

Különös módon azonban fáradsága ellenére sem tudott elaludni. Többször helyzetet változtatott, de ez sem segített. Éppen elalazította magát és tudatosan ki akarta kapcsolni gondolatait, amikor egy idegen erőt észlelt szobájában.

A szoba közepében egy szürke felhő alakult ki, belsejéből kiindulva egyre fényesebb lett és számtalan fényszikrát szórt ki magából. Ezek a fényszikrák a legkülönbözőbb koröket tették meg a szobában, és a szivárvány minden színében ragyogtak, mint egy kaleidoszkóp.

Sistergés hallatszott, miközben a fény a felhőben egyre jobban és jobban összesűrűsödött. Frabato, akit a mágikus praktikák minden lehető fajtájába beavattak, rögtön a jelenségre irányította tekintetét és felismerte, hogy a föld gyűrűzónájának egy számára ismert magas rangú lény jelentette be látogatását.

Fontos oka kellett, hogy legyen ennek a látogatásnak, mert különben semmiféle lény nem jelenne meg hívás nélkül ebben az órában. Ezen kívül a lény saját erejéből öltött alakot, pedig általában egy ilyen materializálódás a jelenlevő ember beavatkozására következik be.

Frabato szeme előtt a fényekből álló felhő a szellemlény alakjává formálódott. A szellemlény Frabatora nézett fényes tekintetével és komoly hangon szólt hozzá:

„Frabato, veszély fenyeget! Holnap delig el kell hagynod a várost! Ellenfelcid hazaárulással vadoltak meg. Ez a politikai hazugság és rágalom veszélyezteti életedet, ezért gyorsan kell cselekedned. Már kiállították az ellened szóló letartóztatási parancsot. Nincs más

lehetőség, mint a menekülés, mert a jelenlegi fanatikus világnézet értelmetlenne teszi a harcot. Figyelmeztetlek, hagyd itt földi javadat, siess és menekülj!”

Az utolsó szavak már mintha nagy távolságból hallatszottak volna. A lény felolvadt a fényes ködhen, amely lassan feloszlott. A szobában ismét sötét lett, csak egy kellemes illat emlékeztetett a látogatra.

Frabato, mintha felráztak volna, hirtelen felelenkült. Jól ismerte ezt az intelligens lényt és nem kételkedett abban, hogy figyelmeztető szavai mögött igazak. Menekülesi tervének kidolgozása előtt nem mulasztotta el, hogy körülvegye magát akashával, hogy gondolatai és tervei a szellemi világokban láthatatlank maradjanak. Másféppen ellenségeinek lehetősége nyílt volna rá, hogy transzba esett médiumok vagy más lények segítségével felismerjék terveit.

A teljes elszigetelés, és a beírodás kitorlésének módja az akasha elvével, nem volt ismert ellenségei előtt. Ezeket a titkokat és gyakorlati alkalmazásukat csak kevés ember ismerte a Földön, akik, mint Frabato, a Fény Testvérci közé tartoztak.

Frabato kidolgozta a menekülesi tervet. Nehézre esett mindent otthagyni, amit az utóbbi időben felépített magának, de most pusztán életet kellett mentenie, és ezért szinte minden szerzeményéről le kell mondania. Felületlenül óvatossákn kellett lennie, hiszen ismerte ellenfelei módszereit. Ügyesebbnek kellett lennie náluk és addig kellett cselekednie, amíg nem késő.

Amikor fejében elkészült a tervvel, már nem volt messze a reggel. Az ágyban maradt, amíg el nem érkezett a felkelés ideje. Kipihente magát és bizonyos meditációkkal foglalkozott, hogy pótolja az elmaradt alvást.

Hét órakor Frabato felkelt, hideg vízzel megmosakodott. Frissnek és kipihentnek látszott. Felöltözött, pénzt és iratait elosztotta öltönye zsebeiben. Kicsit később a szállodában levő étterem felé tartott, hogy ott megreggelizzen.

Frabato leült egy szabad asztalhoz és megrendelte reggelijét. Azt tervezte, hogy irodájában felkeresi a szálloda igazgatóját, de mintha a sors keze vezérelte volna, az igazgató lépett be a terembe.

Frabato odaintett az igazgatónak és hívta, foglaljon helyet az ő asztalánál. Az igazgató, egy nagyon barátságos és előzékeny úr, örömmel nyújtott neki kezét és ezekkel a szavakkal üdvözölte:

— Jó reggelt! Jól aludt, mester? Hogy érzi magát nálunk? Van valami kívánsága?

Frabatónak szeme sem rebbent, és miközben az igazgató helyet foglalt vele szemben, nyugodtan válaszolt:

— Kedves igazgató úr, teljesen meg vagyok elegendve az ön vendégszeretetével, az ellátással és a személyezettel is. Biztosíthatom önt arról, hogy mindenhol ajánlani fogom a szállodáját, ahol erre alkalom kínálkozik. Mint tudja, az a szándékom, hogy még két hétig itt maradok, és kérem, fogadjon el már most egy előzetes összeget, hogy ne érezzem magam az adósának.

E szavak közben mellényzsebébe nyúlt és átnyújtotta az igazgatónak a pénzt.

Bár az igazgató úgy vélekedett, hogy semmi ok sincs a sietségre, Frabato mégis ügyesen rábeszélte, hogy fogadja el a pénzt. Az igazgató ezután nem sokkal irodájából számlát hozott a kifizetésről.

Különös szokásokat tapasztalt már vendégeinél, ezért egyáltalán nem gyanakodott. Mivel az is előfordult, hogy néhányan számláik kiegyenlítése nélkül utaztak el, nem volt számára kellemetlen, ha valaki előre fizetett. Mindemellett biztosra vehette, hogy ez a rövid időn belül híressé lett művész továbbra is itt fog tartózkodni szállodájában. Így saját magát is megtisztelve érezte.

Amikor átvette a számlát, Frabato így szólt:

— Tisztelt igazgató úr, tudja, hogy a riporterek és mások is állandóan ostromolnak engem. Megbeszélésem van egy barátommal és a Café am Stadtturm-ba megyek vele. Körülbelül két óra múlva újra itt leszek, ha esetleg a közhecső időben valaki beszélni óhajtana velem, kérem, tájékoztassa ennek megfelelően.

Az igazgató nem fogott gyanút és biztosította Frabatót, hogy megbízhat benne. Frabato elbúcsúzott. Nem sokkal később már az utcán állt és eltűnt a forgalomban, kalap és kabát nélkül, csak öltönyben sétálgatott néhány utcán, majd egy taxiállomáshoz irányította lépkeit.

Az állomáson néhány taxi állt készenlétben, a sofőrök dohányoztak, és csendben beszélgettek. Frabato megnevezte úti célját, és az egyik kocsit már el is indult vele. Ugy három kilométernyire a szállodától Frabato kifizetette az utat és ismét elvegyült a gyalogosok közé.

A közelben Frabato ismert egy másik taxiállomást, és most oda igyekezett. Ott csak egy kocsit állt rendelkezésre, és Frabato a fopalyaudvarra vitette magát, eltűnt a palyaudvar csarnokában és onnan figyelte a taxikat a téren. Nem látott gyanús személyt. Frabato kiválasztott egy privát taxit, egy hathengeres motorú, nagyméretű kocsit. A kocsiban elővett a zsebéből egy százmárkást, átnyújtotta a sofőrnek, és azt mondta:

— A lehető leggyorsabban el kell érnem a határt. Ma kaptam egy táviratot, hogy apám haldoklik, ezért gyorsan haza kell utaznom. Minden kilométerért, amit a megengedettnél gyorsabban tesz meg, dupla tarifát kap tőlem.

A vendég komoly arca és a pénz meggyőzte a sofőrt. Gyorsan száguldott a határ felé. A sofőrben nem ébredt gyanút, hogy ez a száguldás menekülés is lehet.

Miközben Frabato a határ felé tartott, két úr lépett be a drezdai szállodába, ahol lakott és a portásnál érdeklődtek, lehet-e beszélni Frabatóval. Azt a felvilágosítást kapták, hogy Frabato körülbelül féltizenegyre fog visszatérni. Az urak nem ultek le az étteremben, hanem a szállodában jarkáltak, amíg el nem jött az említett időpont.

A két látogató, most már idegesebben, bejelentkezett az igazgatónál. Felmutatták szolgálati igazolványukat, és egyik azt mondta:

— Bűnügyi rendőrség! Tud valamit mondani Frabato tartózkodási helyéről?

Az igazgató először megijedt, de mindjárt megkönnyebbült, amikor hallotta, hogy Frabatót keresik.

— Uraim — válaszolta —, Frabatónak fogalma sincs, hogy önök keresik. Ma reggel kifizette szobáját tizen négy napra előre, autója a garázsban áll, ruhátára és bőröndje a szobájában vannak. Egy barátjával a Café am Stadtturm-ba akart menni. Bizonyára késik egy kicsit, de minden pillanatban itt lehet.

A két úr megköszönte a felvilágosítást, megadták telefonszámukat, és kérték, hogy azonnal hívja fel őket, ha Frabato visszajön. Ezután sietve elhagyták a szállodát.

A Cafe am Stadtturm-ban a rendőrök a személyzetnél érdeklődtek, hogy ott volt-e Frabato. Amikor megtudták, hogy nem volt ott, értesítettek parancsnokságukat és elmondták gyanújukat, hogy Frabato elmenekült. Azonnal nagy számú rendőr indult el, hogy kikérdezzenek különböző taxisofőröket. A fényképek és leírások segítségével hamar megtalálták Frabato nyomát, ami azonban nem vezetett el a személyhez. A gyanúsított szokása ezzel a rendőrség számára bizonyossággá vált.

Egy perccel múlt feltizenkettő, amikor Frabato a vakmerő utazással elérte a határt. Szívélyesen köszönetet mondott a sofőrnek, kifizette a menetdíj összegének dupláját és egyenletes leptekkel a határállomáshoz ment. A határon nem tartóztatták fel, és mert nem volt csomagja, vámvizsgálatot sem kellett folytatni.

A taxisofőr le akarta hűteni a motort, ezért elégedetten dőlt hát ra üléschen és ragyújtott egy cigarettára. Jo lenne, ha minden nap ilyen utasom akadna, gondolta.

Frabato éppen maga mögött hagyta szülőhazájának határállomását, amikor a német oldalról felhívást szölt a hangosbemondóból:

— Figyelem, figyelem! A német birodalom minden határállomásának. A Frabato nevű színpadi művészt, aki a német hatóságok elől menekül, azonnal le kell tartóztatni! Feltetelezzük, hogy taxit vesz igénybe, hogy átszökjön a határon.

Frabato fellelégezve igyekezett a határvároska fele. Éppen hogy, de sikerült. Életét megmentette, hiszen hazai földön biztonságban volt. Ismét meggyőztette az F.O.G.C. páholy egyik tervet, de minden vagyonát elvesztette, és alkalmazkodnia kell a megváltozott körülményekhez. Penze is megcsappant, de remélte, hogy egy ideig ki fog jönni belőle.

Miközben a kis határváros pályaudvari étteremben ült ebédjéért, még egyszer átgondolta az utolsó órákat: éppen hogy csak megmenekült a biztos haláltól. Gondolatban megköszönte megmenekülését az Isteni Gondviselésnek.

Egy órával később gyorsvonat vitte hazája fővárosa fele.

8. FEJEZET

Amikor Frabato felébredt szállodai szobájában, aggodva gondolt azokra a történelmi eseményekre, amelyek fele a világ sodródott. Általánosságban elterjedt, hogy az ember alkalmatlan pozitív gondolatok megragadására és arra, hogy tetteiben valósítsa meg azokat. Már most napirenden volt a politikai ildos, a kínzás és a gyilkosság, és tudta, hogy ezek a megsemmisülés orgiájához fognak vezetni.

Az akashában látta lelki szemével az elkövetkező eseményeket, de a hallgatás szigorú törvénye nem engedte meg, hogy nyilvánosan beszéljen erről. Ezzel saját magának is gyászos vege lenne, saját sorsába nem avatkozhat be mágikus erejével, mert a karma törvényei a világmindenség minden élőlényre számára kotelezőek.

Minden üldöztetés közepette az mégis vigasztalta, hogy az isteni előrelátás védelmezően áll oldalán. Tudta, hogy a Fény Testvérei vedik őt, hogy végre tudja bajtani küldetését a Földön.

Néhány percre meditációba merült, hogy megszabaduljon a nyomasztó gondolatoktól. Azután fürdőt vett és nemsokára felfrissulve hagyta el a szállodát.

Ennek a nagyvárosnak a lakói is nyilvánvalóan zaszaljukra tűztek a „sietés” és a „tempó” szavakat, mert az utcán már ildges jövés-menes uralkodott.

Frabato kiválasztott egy éttermet egy nyugodtabb mellékutcában, hogy megreggelizzen. A melléte levő asztalnál három úr ült, akik élénken beszélgettek.

Szokasai ellenére elvett egy újságot, hiszen most arról volt szó, hogy tájékozodjon az új környezetben. Nem kellett sietnie, egyelőre még nem készített terveket a jövőre.

Miközben belepillantott az újságba, elkapta a szomszéd asztalnál ülők beszélgetésének néhány részletét. Közülük az egyik egészen hangosan beszélt és nagy szenvedéllyel vedte nézeteit. Egyszerre felébredt érdeklődése, mert a metafizikáról és a spiritizmusról beszélgettek.

Feltűnés nélkül figyelte a három embert telepatikus képességei igénybevétele nélkül. Az egyik úrról feltetelezte, hogy tudós, mi-

közben a két másik üzletembernek tűnt. Amikor néhány perccel át hallgatta az urak nézeteit, akik egy sor zavaros és hamis gondolatot hordtak ott össze, elmosolyodott.

Az egyik úr tekintete véletlenül Frabatóra esett, és észrevette elcsúszó mosolyát. Nem tudta eldönteni magában, mire vélje azt, hiszen két lehetőség volt. A szomszéd asztalnál mosolygó úr vagy többet tudott erről a témáról, vagy fantazmagóriának tekintette mindazt, amiről beszéltek. Frabato külső megjelenése egyáltalán nem segített, mert átlagembernek látszott. Az első lehetőség feltételezése mellett döntött.

Amikor az urak beszélgetésébe kis szünet állt be, sugdolózni kezdett partnereivel az, aki Frabatót figyelte. Azok egy pillantást vetettek Frabatóra és odabólintottak neki. Az egyik felállt és odalépett Frabato asztalához.

— Kérem bocsássa meg, uram, hogy zavarom, de úgy látszik, ön szakember az okkultizmus tárgykörében, ezért meg szeretném hívni, vegyen részt beszélgetésünkben. A nevem K., optikai készülékeket gyártok.

Frabato barátságosan, köszönettel elfogadta a meghívást, bemutatkozott és odault a három úrhoz. K. úr bemutatta beszélgetopartnereit, P. bankigazgatót és G. kémia professzort.

A professzor nem tudta fékezni kíváncsiságát.

— Frabato úr, csak nem azonos ön azzal az okkultista távolbalatóval, akiről jó ideje óta tudósítások jelennek meg az újságokban? Ha igen, akkor nagy szerencsének tekintem, hogy éppen itt találkozhatom önnel.

Frabato, aki most már tudta, lehetetlen, hogy ne ismerjék fel, bólintott a professzornak, és így válaszolt:

— Igen, valóban az vagyok, akiről az újságokban olvasott. Valóban szerencséje van, hogy itt talál engem, mert tulajdonképpen nem szabad akaratomból tartózkodnom itt. Nem volt szándékomban, hogy megmosolyogjam önöket, de az ön néhány metafizikai nézete egyáltalán nem találó.

Az urak természetesen tudni akarták, miért került Frabato akaratlan ellenére a városba. Frabato elmesélte az egész történetet, és min-

denki olyannyira meg volt rendülve, hogy megígérték, segítően hóna alá nyúlnak. Mindenki meghívta Frabatót, és mivel nem volt semmi elhatározott programja, úgy döntött, hogy új ismerőseinek fogja szentelni a következő három estét. Az egyik estét egy kis ünnepellyel akarták összekapcsolni, amire barátokat és ismerőseket is meghívna. Frabato beleegyezett, mert a sors újjának érezte ezt.

Valójában annyi támogatásra talált ebben a korban, hogy annak segítségével áthidalhatta pillanatnyi rossz helyzetet.

Az urak először sok kérdést tettek fel okkult jelenségekről, amelyekre Frabato olyan világosan és érthetően válaszolt, ahogyan csak lehetett. De utalt arra is, hogy ezen a területen sok ismeretet csak az okkult tudományokat gyakorlók szerezhetnek meg. Beszélgetopartnereinek mindenesetre el kellett ismerniük, hogy sok mindent helytelen megvilágításban láttak. Két óra múlva már a sors problémáira is sor került. A professzor azt a nézetet képviselte, hogy nem létezik előre meghatározott sors, hanem az ember saját maga alakítja sorsát. Bár az egyetemi tanár jól meg tudta indokolni véleményét, Frabatónak mégis nevetnie kellett.

— Professzor úr — mondta — mindazoknak, akik saját maguk irányíthatják sorsukat, nagy utat kellett megtenniük a szellemi fejlődés útján és feltétlenül el kellett érniük szellemi fejlődésükben egy bizonyos érettségi fokot. Röviden: ezeknek a személyeknek el kell érniük a szellemi, lelki és testi egyensúly állapotát, ha saját kezükbe akarják venni a sors gyepölőjét. Ha azt feltételezi, hogy ön elérte az érettségnek ezt a fokát és saját maga határozhatja meg sorsát, az most megnyilvánulhat. Egyébként bizonyítékot nyújtok önnek, hogyan befolyásolja a sors az embert.

Csönd szakította meg a beszélgetést. A három úr megigéretten tekintett Frabatóra. A professzor arcvonásain le lehetett olvasni izgatottságát, hiszen eddig ő volt a társaság szószólója és most úgy érezte magát, mint akit megfosztottak ettől. Ez nem került el Frabato figyelmét és jóindulatúan jegyezte meg:

— Nem vonom kétségbe, hogy ön nagy elméleti tudással rendelkezik. Nagyon olvasott, gazdag könyvtárral rendelkezik, és cikkeket jelentetett meg különböző külföldi folyóiratokban a metafizi-

káról, amelyek tekintélyt szereztek a nevének, de az okkult tudományok területén óriási különbség van a tudás és a tudás gyakorlati alkalmazása között.

A professzor, meglepődve, hogy Frabato mennyi mindent tudott az ő személyéről, kíváncsi lett és így válaszolt:

— Frabato úr, ha ez valóban úgy van, ahogyan ön állítja, nagy öröömre szolgálna, ha bemutatná a sorsnak az emberre gyakorolt hatását.

Frabato gondolataiba merülve nézett maga elé. Ugy látszott mintha tekintete nagy messzeségekbe vesztett volna el és szeme különös, tompa fénnel csillogott. Nyilvánvaló volt, hogy tudata ebben a pillanatban nem a környezettel foglalkozott. Ez az állapot csak rövid ideig tartott, Frabato ezután pislogott egyet, mintha mély alomból ebredt volna, rámosolygott a professzorra és így szólt:

— Szellemi látással betekintettem a jövőbe. Egy esemény segítségével fogom bebizonyítani a sors befolyását. Ha ön képes lesz arra, hogy ma este 24 órakor ne legyen ott a löportoronynál, akkor ezzel bebizonyította, hogy képes önállóan irányítani a sorsát. Tehát várjuk ki, hogy önnek lesz-e elég ereje hozzá, hogy szembe szálljon sorsával.

A professzor félig ironikus, félig elbizakodott arccal válaszolt:

— Mérget vehet rá, hogy ma éjfélkor nem leszek a löportoronynál.

Frabato úgy tett, mintha nem hallotta volna ezeket a szavakat és áttért egy másik témára. Megállapodott az urakkal a meghívások időpontjában. Mindannyian ittak meg egy pohár bort, majd mindenki eltávozott.

G. professzor különös lelkiállapotban hagyta el az éttermet. Utközben megállított egy taxit, és hazavitette magát. Agglegény volt, de igényesen élt. Egy nagy villában lakott és több szolgáló fölött rendelkezett.

Egyedülletének egyik oka a sokoldalú munka és a kutatás volt. Másrészt nem túlságosan érdekelték a nők. Bár időről időre voltak szerelmi viszonyai, mégis szabad akart maradni mindenféle kötöttségtől, amelyeket a családi élet kenyszerítene az emberre.

Amikor hazaérkezett, sok levelet talált postájában, de csak felületesen nézte át azokat. Néhány levelet rövid jegyzetekkel látott el, de a végleges választ későbbre halasztotta. Nem tudott megszabadulni attól a rossz hangulattól, ami akkor telepedett rá, amikor befejezte a beszélgetést. Soha nem ismerte volna el, hogy rossz hangulatához az is hozzájárult: megingatva érezte tekintélyét.

Miféle ember lehet egyáltalán ez a Frabato, gondolta, hogy így első találkozáskor ilyen sok részletet el tudott mesélni a lakásáról, mintha már járt volna itt látogatóban. Nem lehet, hogy Frabatonak igaza legyen, mondta magának. Be fogom bizonyítani neki, hogy ura vagyok sorsomnak. Orizkedni fogok attól, hogy ma meg egyszer elhagyjam a lakasomat.

Elhatározta, hogy az egész éjszakát át fogja aludni, bármi történjék is. Micsoda elégtétel lesz, ha bebizonyítja Frabatonak tevedését. Megőné a tekintélye, és ezen kívül bizonyítékot nyerne bolcséleti nézeti helyességére.

Egy pillantással látta, hogy már délután 3 óra volt. Tehát ezért jelentkezett olyan erőteljesen a gyomra, hiszen meg nem ebédel. Miután evett valamit, el akart mélyedni egy referátumban, amelyet egy külföldi folyóiratnak akart küldeni. De nem tudott összpontosítani, mert Frabato kijelentése nem hagyott békét lelkének. Valahogy mégis attól félt, hogy végül is Frabatonak lesz igaza.

Délután öt óra lett, és G. gondolatait még mindig Frabato szavai foglalkoztatták. Hogy veget vessen ennek a kinszenvedésnek, ágyba feküdt, azzal az elhatározással, hogy csak másnap reggel fog felkelni. Belső nyugtalansága miatt azonban idegesen forgolódott, nem tudott aludni. Egyszer csak szolgája kopogtatott az ajtaján és jelentette, hogy egy ismert művészekből álló társaság jött hozzá látogatóba, és az előszobában várakoznak. G. professzornak ugyanis jó kapcsolatai voltak a művészek társaságaihoz, mivel akadémiai tevékenységen kívül színházi kritikus is volt.

Úgy tűnt, hogy a látogatók már ittak valahol egy pár pohár bort, mert enyhén emelkedett hangulathat voltak. Amikor a szolga azzal a hírrel jött, hogy a professzor úr nem érzi egészen jól magát és

ezert időnek előtte lefeküdt, nem lehetett őket visszatartani, és szinte megrohmozta a professzor szobáját.

— Mi van veled, öreg barátunk, hogy fényes nappal ágyba bújsz? Nem is vagy beteg, csak egy kis változatosságra van szükséged — kiáltotta az egyik látogató, akit nagyon kedveltek szellemes humoráért, és aki soha nem fogyott ki a beszédteméből.

A művészek addig erősködtek, amíg végül is a professzor hagyta magát rábeszélni, hogy elhagyja az ágyát. Mivel nem lehetett látni, hogy beteg lenne, ő volt a gyengébb helyzetben. Miközben felöltözött, látogatói kényelembe helyezték magukat a nappaliban. Mivel már évek óta ismerte ezt a társaságot és barátság szövődött közöttük, a professzor számára nem maradt más választás, minthogy feláldozzon néhány üveg.

A csoport humoristája, aki az egyik nagy színház vezető színésze volt, lendületesen elmesélte a legújabb eseményeket, és a professzor hamarosan megfeledkezett Frabato jóslatáról.

A színész befejezte történetét és a professzorhoz fordult:

— Kedves barátom, el kell jönnöd velünk a színházba. Premiernk lesz és én játszom a főszerepet. Mint színházi kritikus sem hiányozhatsz erről az eseményről, semmi esetre sem!

A professzor, aki két pohár bor után már maga is jó hangulathoz volt, egy fejbőlintással elfogadta az ajánlatot. Gyorsan készítettett valamit vacsorára, amit a vidám társaság örömmel üdvözölt. Azután már el is érkezett az idő, hogy elinduljanak. Két taxi vitte a társaságot a színházba, ahol a professzornak egy piholó állt a rendelkezésére.

A premiernagy siker volt. A professzor az előadás után a színház előterében várakozott a főszereplőre. Amikor végül is megérkezett, lelkesen gratulált neki, és biztosította róla, hogy nagyon jó kritikát fog írni. Miután több más színész is csatlakozott hozzájuk, az egész társaság egy borozóba vonult megünnepelni a sikert.

Mivel a színészeknek másnap is fel kellett lépniük, a társaság fel tizenkettő felé lassan feloszlott. A főszereplő az ajtóban búcsúzott el a professzortól.

— Jöjcszakát, hívj taxit.

Szombat este volt, és minden éjszakai lokál tele volt vendégekkel, nem lehetett könnyen taxit kapni. G. feje egy kicsit elnehezult a bortól és elhatározta, hogy az út egy részét gyalog teszi meg, a friss levegőn.

Mára elege volt az emberek forgatagából és befordult az egyik kevéssé forgalmas utcába. Teljesen magába fordulva sétált. A borozókól és éjszakai lokálokból zene hallatszott.

Hirtelen erős lármahallatszott előtte, egy közeli borozó bejárata felől. Több férfi és nő állt egy csoportban. A professzor kíváncsian lépett közelebb. Két fiatal férfi dulakodott, láthatóan alkohol befolyása alatt voltak. Szerencsétlen módon G. nem tudta megállni és odakiáltott nekik, hogy inkább menjenek haza, minthogy az utcán dulakodjanak.

A két részeg elfengedte egymást és hirtelen megváltozott a helyzet. Egyikük szidalmakkal válaszolt, amitől sértve érezte magát és ő is kemény szavakkal válaszolt, amire is a részeg fenyegetően közeledett hozzá. G. keményen pofon vágta a támadót, amikor az meg akarta ragadni őt, amire aztán elszabadult a pokol. A nézőközönség is a professzort szidta, és a másik részeges is ellene fordult.

G. professzor gyorsan felmerte, hogy semmi esélye sincs. Gyorsan átverekedte magát a korbacálló tömegben és nagy leptekekkel elfutott. A megvert részeg azonban nem akart lemondani bosszújáról, egy kést vett elő a zsebéből, és szitkozódva a professzor nyomába eredt.

G. lihegve befordult egy forgalmasabb utcába, abban a reményben, hogy ott találni fog egy rendőrt, de nem volt szerencséje, mert sehol sem lehetett látni rendőrt. Bár G. most szó szerint az életéért futott, úgy érezte, a részeg egyre inkább megközelíti őt. Szinte már tetejé végén volt, éppen be akart fordulni a saroknál a löpöröny fele, amikor Frabato hirtelen elállta az útját.

— Segítsen! — kiáltotta G. ziháló hangon és rémülettel telt szemekkel — meg akarnak gyilkolni!

Frabato félrehúzza a professzort, és egészen nyugodtan azt mondta:

— Maradjon itt, és ne féljen semmitől!

Ezután nyugodtan utját állta a részegnek. A részeg, még mindig kezében tartva a kést, hirtelen megtorpant, majd megfordult és átkozódva eltűnt a legközelebbi sarok mögött. Egy kabbalisztikus szó segítségével Frabato az egyetemi tanár javára döntötte el a helyzetet.

Frabato ekkor a professzorhoz lépett, akinek ekkorra már kitisztult a feje, bár még mindig tagjaiban érezte a felelmet. Kissé dadogva fordult Frabatóhoz.

— Ha ön nem tűnik itt fel, akkor most biztosan hulla lennék.

Frabato vállon veregette a professzort, orárára mutatott és azt mondta:

— Kedves professzor úr, úgy látszik, nem teljesen ura sorsának, hiszen különben nem lenne itt ebben az időben. Nos, pontosan úgy történt minden, ahogyan azt megmondtam önnek. Remelem, meggyőződött róla, hogy az ember nem lehet ura sorsának, ha nem képes arra, hogy minden eseményen úrra legyen, és a kíváncsi irányba terítsen. Ehhez előzőleg valami különleges dolgot kell elérnie az embernek, mégpedig a mágikus egyensúlyt.

G. úgy látta, hogy legyőzték és sajnálkozott, mekkora bolond volt és hogy hova vezetett önhittsége. Frabato egy forgalmas utcába vezette és meghívta, igyon vele egy kávét, amitől biztosan meg fog nyugodni. Beléptek egy étterembe, ahol egy cigányzenekar szórakoztatta a vendégeket. Frabato egy félrecsúszó asztalhoz vezette a professzort.

Frabato magabiztos fellépése nagyon megnyugtatta a professzort, aki hamarosan rátalált régi magabiztosságára. Most már a részleteket is tudni akarta, és miközben kávéjukat ittak, Frabato elmondta, hogy az Akashában látta előre az eseményeket. Természetesen lehetséges lett volna, hogy már a dulakodásnál megjelenjen, de ez biztosan nem hatott volna ugyanilyen meggyőzően.

— Mióta várakozott a löportoronyon? — kérdezte G.

— Körülbelül öt percet vártam — válaszolta Frabato —, hiszen követni tudtam önt szellemi látásommal, és így tudtam, mikor fog odaérni.

G. professzor nem győzött csodálkozni a sors összefüggésén, és még sok kérdést tett fel Frabatonak ezen az éjszakan. Végül is felkerekedtek. Még egyszer biztosítottak róla egymást, hogy a következő este K-nál találkoznak, majd taxival hazavittették magukat.

Leszállt az est, és K. gyáros villájában nagy unneepséghez készülődtek. K. barátai és ismerősei, akik érdeklődnek az okkult ismeretek iránt, a megbeszélt időnél is korábban megjelentek. A vendégek közül sokan ismerték Frabatót az újságok tudósításából, és alig várták, hogy személyesen is megismerhessék őt.

Reggel K. telefonon beszélt G.-vel, és így megtudott egyet s mászt az előző éjszaka eseményeiről. A professzor rövidre fogta beszámolóját, de megígérte, hogy este a teljes történetet részletesen el fogja mesélni.

Egymás után érkeztek az autók további vendégekkel. A vendéglátó nagy örömet lelt abban, hogy társadalmi események középpontjában állhat. Iparosok, művészek, riporterek, írók tarka sokasága gyűlt össze.

Fél nyolckor K. röviden üdvözölte vendégeit, és bejelentette, hogy Frabato nyolc órakor érkezik. Megkérte barátját, hogy mondja el éjszakai élményeit. G. részletesen és nagy átéléssel elmesélte élményeit Frabato jövőlésevel összefüggésben.

A történetek ismertetése tovább fokozta a varakozást, hiszen a jelenlevők közül sokaknak az volt a szándékuk, hogy tanácsot kérjenek Frabatótól valamilyen személyes ügyben. Amikor végül is a ház urának bejelentették Frabato megérkezését, feszült csend keletkezett.

K. bekíserte Frabatót, röviden bemutatta őt, és azonnal felszolgáltatta a vacsorát, hogy kötetlen hangulatot teremtsen. A vendéglátó nem takarekoskodott, a legjobb ételek és a legfinomabb italok nagy választékával kedveskedett a vendégeknek.

Frabato a diszhelyen ült és megragadta ezt a lehetőséget, hogy a vendégeket feltűnés nélkül megfigyelje. Asztalbontaskor már min-

den vendég legtitkosabb gondolataival is tisztában volt, de mégis úgy tett, mintha senki személye iránt sem érdeklődne közvetlenül.

Az este tulajdonképpen érdekes részének most kellett volna elkezdenie, de K. nem merte megragadni a szót. Frabato a segítségére sietett, felemelkedett, megköszönte a meghívást, megdicsérte a kitűnő vendéglátást, és kifejezte afelőtti oromét, hogy a háznak ilyen sok barátja érdeklődik az okkult tudományok iránt.

K. láthatóan megorult ezeknek a szavaknak, magához vette a szót és elmesélte, milyen uton-módon ismerkedett meg Frabatóval. Közel félóráig beszélgettek általános témákról, és néhány vendég már attól félt, hogy ezen az estén sem tud szót váltani Frabatóval. Sokan meg valami okkult jelenségre vártak.

Frabato rendelt magának egy csésze kávé. Beletett egy keves cukrot, és miközben kávéját kevergette, ismét átvette a szót.

— Tisztelt társaság! Önök közül a legtöbben már biztosan hallottak mágikus tükrökről és kristálygömbökről. Egy beavatott ezeken kívül bármilyen folyadékot is fel tud használni mágikus tükröként, akár egy csésze fekete kávé is.

Az egyik szűcsné éppen kérdést akart feltenni, amikor Frabato egy kézmozdulattal értésére adta, hogy egy ideig még maradjon csendben.

— Latja — szólta hozzá Frabato — on most éppen azt akarta kérdezni tőlem, hogyan sikerül holnap az előadás, mert új szerephez lép fel és a főpróba során néhány hibát vétett.

Koncentrálva nézett kávéscsészéjébe, mintha abból akarná meglátni az eseményt. A valóságban a fekete felület csak az alkalmat szolgáltatotta ahhoz, hogy szellemi látásával betekintsen a jövőbe.

— Megnyugodhat — beszélt tovább —, nagy sikere lesz, és sok tapsot fog kapni.

A művészné rendkívül meg volt lepve és egy szót sem volt képes szólni, amikor látta, hogy Frabato olvas a legtitkosabb gondolataiban. Frabato szavai azonban megörvendeztették.

— Senkinek nem kell egy szót sem szólnia — folytatta Frabato —, mindenkivel közölni fogom, ami a legjobban aggasztja.

Először az egyik ott levő üzletemberhez fordult.

— Sajnos nem látok semmi jót az ön számára, mert az a megalla-

podás, amit két nappal ezelőtt aláírt, rövid időn belül csődbe fogja juttatni.

A megszólított személy valóban aláírt egy szerződést és nagyon megijedt a jövőlesteől. Sajnos, később be is bizonyosodott az, amit Frabato előre látott.

Frabato hasonló módon a többi vendégnek is elmondta, mi várhat rájuk a jövőben. Mindannyian sorra kerültek már, mikor egy fiatal hölgy még kérdést akart feltenni, de ekkor Frabato jobb mutatványát a számára téve jelezte, hogy mindenki maradjon csendben. Azonnal siri csend támadt, és kíváncsian néztek Frabatorra.

A diszvendég tekintetét mereven a szoba egyik sarkába irányította, mintha ott valami különlegeset észlelné. Néhány másodpercig elgondolkodó arckifejezést öltött, majd mélyen fellelegzett és K-hoz fordult.

— Kedves barátom, nem helyes öntől, hogy legkisebb hűgát egyedül hagyta az emeleti szobájában. Ma mesélt neki rólam, és a hűga nagyon vágyik arra, hogy beszélhessen velem. Ne szégyellje közénk ültetni beteg hűgát, hiszen a betegség nem szégyen. Látom, hogy a hűga keservesen sir.

Ezek a szavak láthatóan meglepték, és nagyon zavarba hozták K-t. Csüggedten ismerte be, hogy azért nem akarta a vendégek közé hozni beteg hűgát, hogy ne rontsa a hangulatot. Láthatólag teljesen megrendítette, hogy ezt nem tudta eltitkolni Frabato elől.

Lehozni a hűgát, mondta, ha a jelelvők közül senkinek sincs ellenvetése. Mindenki egyetértett vele, és két hölgy azonnal felajánlotta, hogy segít a betegnek az oltzkodásban. K. tehát a két hölgygel hűga szobájába indult, aki valóban kisírt szemekkel feküdt agyában.

Helene, így hívták K. hűgát, fél évvel ezelőtt agyvérzést kapott, és jobb oldalára megbénult. A legjobb orvosok foglalkoztak vele, és bár Helene még csak 23 éves volt, nem láttak reményt a gyógyulásra.

K. elmesélte hűganak a legutóbb történeteket és kérte, hogy ossza meg az este hátralevő részét Frabatóval és a többi vendéggel. Helene tiltakozott, tehetetlen állapotára hivatkozva, de amikor a hölgyek felajánlottak segítségüket, beleegyezett a javaslatba. K. eltávozott,

a hölgyek felöltöztettek, és egy széken levittek Helenét. Minden jelenlevő szívélyesen üdvözölte. Ragyogott az örömtől, amikor a díszhelyre ültették, Frabato mellé.

Hogy megmaradjona vendégek jó hangulata, Frabato néhány érdekes esetet mesélt el, amelyek utazásai során történtek vele. Bár a vendégeket érdekeltek a történetek, titokban mégis azt remélték, hogy az okkult képességek további bizonyítására kerül sor, és ezért izgatott várakozás töltötte el őket.

Frabato előtt természetesen ez sem maradt rejtve, hiszen ezeknek az embereknek a gondolatai teljesen világosak voltak előtte. Anélkül, hogy ezt kimutatta volna, Helene sorsával foglalkozott: engedélyt kért az Isteni Gondviseléstől, hogy meggyógyíthassa. Mintha mérhetetlen mélységből érkezett volna a válasz: „Segíthetsz neki, gyógyítsd meg őt!”

Frabato megszakította elbeszélését. Miközben minden szem rásegeződött, megfogta Helene kezét és néhány másodpercig nézte. Helene azonnal mély álomba zuhant. A teremben visszafogtak lelegzetüket. Körülbelül két perc múlva Helene melyen fellélegzett, szempillái megmozdultak, és felébredt.

Frabato meg mindig a kezét fogta, és most teljesen nyugodtan azt mondta:

— On most ismét teljesen egészséges. Hogy érzi magát?

A fiatal hölgy hitetlenkedve nézett körül. Tétovázva felemelte jobb kezét és megmozdította ujjait. Behajlította-kinyújtotta jobb lábát, és alig tudott uralkodni magán a boldogságtól.

— Használhatja ismét a lábát — mondta Frabato mosolyogva. Amikor Helene, még kissé bizonytalan mozdulatokkal felállt, Frabato a karját nyújtotta segítségül, és elkísérte első lépésnél. Majd óvatosan, egyedül ment tovább a lány, mintha attól félt, hogy visszaesik korábbi állapotába. Csak akkor fogta fel gyógyulását, amikor néhány métert idegen segítség nélkül tudott megtenni. Az öröm könnyei csillogtak a szemében, miközben a jelenlevők jókívánságait fejezték ki váratlan gyógyulásához.

Amíg a vendégek Helenével együtt orultak gyógyulásának, Frabato csendben visszahúzódott a bárhoz. Így el tudta kerülni ün-

neplését, nem kedvelte, ha szentté akarták kikiaítani. A legtöbb vendég mélységesen tisztelte gyógyítása miatt, voltak azonban, akik rendkívül kellemetlennek érezték, hogy egy embernek ilyen hatalma lehet egészség és betegség fölött.

Helene lepett Frabatohoz, kinyújtotta felé kezét, és azt mondta:

— Nagyon, nagyon boldog vagyok. Visszaadt az életemet, nem is tudom, hogyan köszönjem ezt meg önnek.

Frabato egy könnyed meghajlással megfogta Helene kezét és így válaszolt:

— Ez nagy örömömre szolgált, de én csak az eszköz voltam. A köszönet egyedül az Isteni Gondviselést illeti, amiért lehetővé tette a gyógyulását.

A betegség nyomasztó terhetől megszabadulva Helene elvegyült a vendégek között.

A társaság hangulata elérte csúcspontját, és több csoport beszélgetett élénken az este eseményeiről. Már elmúlt éjfél, amikor a vendégek egymás után lassan elhúszódtak.

Miután az utolsó vendég is elhagyta a házat, K., Helene és Frabato egyedül maradtak. K. meghívta Frabatot, toltse az éjszakát a házában. Frabato, mivel rendkívül fáradtnak érezte magát, köszönettel elfogadta a meghívást.

Néhány perc múlva ez az utolsó csoport is feloszlott, és Frabato visszavonult a vendégszobába.

*

A felkelő nap sugarai megtalálták az utat a függönyön keresztül, és megérintették Frabato arcát. Nem tartott sokáig, és a napsütés felébresztette. Jól felfrissítette magát, felöltözött és éppen el akarta hagyni a szobát, amikor óvatosan kopogtak az ajton. K. és huga köszöntötte, örömtől sugárzó arccal, és reggelihez hívták. Egyikük sem aludt sokat az éjszaka, és még mindig erződött rajtuk az este hangulata. A vendég jelenléte arra ösztönözte őket, hogy korán felkeljenek.

Jó hangulatban ultek le a reggelihez, amit Helene már előkészített, és K. mindjárt Frabatohoz fordult.

— Mester, szeretnék önnek ajánlani valamit. Van egy kis elővárosi udvarházunk, amelyben jelenleg nem lakik senki. Ön addig lakhat ebben a házban, ameddig óhajt. Ezen kívül nagy örömet okozna nekünk, ha a jövőben is számíthatnánk baráti tanácsaira.

Rövid mérlegelés után Frabato így válaszolt:

— Köszönöm önnek az ajánlatot és nagyon szívesen elfogadom, mivel a szállodai szobák nem híresek kényelmükről. Tanácsomra és segítségemre is mindig számíthatnak.

Reggeli után elhozták Frabato csomagját a szállodából, és K. gépkocsijával az udvarházba hajtottak. A ház vonzó, vidéki környezetben feküdt, és teljesen be volt rendezve. Miután a K. testvérek meggyőződtek róla, hogy Frabatót minden szükségessé ellátták, elbúcsúztak vendégüktől.

Frabato elégedett volt sorsának fordultával. Rendelkezésére állt egy ház, ahol zavartalanul dolgozhatott, barátai közé számíthatta a város néhány legbefolyásosabb emberét, és ez bizonyára anyagiakban is tovább egyengeti útját. Mindent tekintetbe véve a sors a napos oldaláról mutatkozott.

9. FEJEZET

Nem telt bele sok idő, és Frabatonak rengeteg tennivalója akadt új rezidenciájában. Különböző folyóiratok számára írt cikkeket és kommentárokat. Egyre gyakrabban keresték fel kíváncsi riporterek és egyre több beteg kérte segítségét. Mivel a gyógyítás területén is jól kiismerte magát, amennyire a karma lehetőségei megengedték, sok esetben sikeresen be is tudott avatkozni.

Az egyik, munkában gazdag napon történt, késő délután. Az utolsó látogató éppen elhagyta a házat, Frabato néhány dolgot készített elő másnapra, amikor a csengő még egy vendég érkezését jelezte. A fogadószobában G. professzor jött elé, és barátságosan üdvözölte őt. G. rendszeresen meglátogatta Frabatót, és minden alkalommal hosszasan beszélgettek az okkult tudományokról.

Frabato kezét nyújtott G.-nek és azt mondta:

— Ma sokan voltak itt, és nem volt alkalmam pihenni. Ezért most nagyon szívesen tennék egy sétát. Az idő szép, és a friss levegő nem fog ártani nekünk. Mit szól hozzá?

G. beleegyezett a sétába. Néhány perc múlva elhagyták a házat, és egy apró erdő felé indultak, amelyet szántóföldek és rétek fogtak közre. Mivel a nap már elég alacsonyan állt, ereje meggyengült, de a földből még sugárzott a meleg, és úgy tűnt, mintha minden kiszáradt volna.

Mint korábbi látogatásai során, G. most is egy sor, okkult problémákkal kapcsolatos kérdéssel készült, amiket Frabato mindig részletesen megválaszolt. G. ma az elementál lenyekről és a természet szellemeiről kérdezett. Frabato szemléletesen elmagyarázta a professzornak a különböző elementálok fajtáit, munkájuk módszereit a természetben és az emberek között. Arra is rámutatott, hogy a természet lenyei is barátságosan viselkednek azokkal, akik szorosan kötődnek a természethez.

Egy ideig mindketten csendben sétáltak, gondolataikba merülve hallgatták a természet hangjait. A nap lemenni készülődött, de még mindig nagy volt a hőség, és egyetlen felhő sem látszott az égen.

– Tudom – szolt Frabato –, hogy ön nagyon szkeptikus, mint elméleti tudosnak, nehezére esik tiszta képet alkotnia a mágia hatalmáról. Ahogy látja, semmi kilátás sincs rá, hogy essen az eső. Mégis, a kabbalisztikus természeti mágia segítségével egészen rövid időn belül esőt hozok létre, hogy meggyőzzem csak a tudományak a hatásosságáról.

– Ez hihetetlennek hangzik – válaszolta G. – Valóban hálás lennék, ha egy ilyen példával mutatná be nekem a természet-mágiát.

Frabato mosolygott, hiszen a természeti mágia egy mágus magától értetődő képességei közé tartozik.

– Tudja – mondta G-nek –, az Isteni Gondviseléssel szövetségre lépett ember számára semmi nem lehetetlen, de az igazi beavatottak mindig pozitív hatással tevékenykednek az isteni rendben belül. Minden tettükért teljes felelősséggel tartoznak. Minél tökéletesebb tudással rendelkezik egy beavatott, annál nagyobb tiszteletet tanúsít az Isteni Gondviselés és a világmindenség hatalmas titkai iránt. Az esőt nem csak azért fogom idevarázsolni, hogy önt meggyőzzem, hanem azért is, mert a természet vizre vágyik. Kérem, most viselkedjen nyugodtan, egészen addig, ameddig nem szölok önhöz ismét, és figyeljen az égre.

A két sétáló leült a fűbe, tekintetük a távoli mezők felé járt. Senki sem volt látható a közelben, így senki sem zavarta vagy figyelte őket. Frabato lábait keresztbe helyezte, és egyenes derekkal ászana tartásban helyezkedett el. Szemei becsukódtak, és teljesen mozdulatlanná vált.

G. kíváncsian figyelte a természetet, közben egy-egy szegénylős pillantást vetett a mozdulatlanul ülő Frabatóra. Körülbelül öt perc múlva Frabato arca ismét élettel telt meg. Kinyitotta szemét, kinyújtott lábakkal lazán G. mellé ült és azt kérdezte:

– Nos, felfedezett már valami szokatlant?

G. valóban észlelte már a levegőben a növekvő feszültséget, amely egyre erősödött és egy zivatar érkezését jelezte. Ugyanakkor felismarta a szél, és rendkívül gyorsan megerősödött. Amikor Frabato G-hez szölt, a látóhatáron éppen megjelentek az első sötét felhők. G. csodálkozva mutatott a távolba:

– Nézze csak, milyen gyorsan közelednek a felhők. Valóban hihetetlen, hogy ilyen óriási erőkkel rendelkezik, anélkül hogy ezt látni lehetne önön!

Frabato így válaszolt:

– Valódi mágusnak nincs szüksége arra, hogy mindenki számára láthatóvá tegye tudását és képességeit. Minden feltűnés nélkül alkalmazkodik a környezethez, és semmi sem különbözteti meg egy átlagos embertől. Ez az alkalmazkodó képesség a hallgatás aspektusához tartozik, ami a hermetikus mágia álláspontja szerint az isteni hatalom egyik alapvető tulajdonsága. A mágikus értelemben vett hallgatás alatt nem azt értjük, hogy az embernek nem szabad beszélnie, hanem hogy az embernek el kell rejtene mágikus képességeit a nyilvánosság előtt. Egy arra érett ember csak akkor kapja meg a legnagyobb hatalmat az Isteni Gondviseléstől, ha ezt a feltételt is betartja. Amikor találkoztunk, nem is sejtette, hogy én hermetikával és szellemi tudományokkal foglalkozom. Ha csekély állna velem kapcsolatban, akkor is csak annyit tudna meg rólam, amennyi az ön szellemi fejlettsége szerint lehetséges. Egy igazi beavatott soha nem látható dicsfénnel a feje körül.

Ezalatt a rövid beszélgetés alatt az egbozt szinte teljesen elsötélt, és a legkor annyira feltöltődött feszültséggel, mintha a következő pillanatban már ki is törne a vihar. És valóban. Keresztülcikáztak a felhőkön az első villámok, és a mennydörgés sem kesett.

G. professzor aggódva nézett az égre és látszott, hogy nem egészen érzi jól magát ilyenkor a szabad természetben. Frabato megnyugtatóan a karjára tette kezét és azt mondta:

– Nem kell félnie a társaságomban. Egyébként is meleg van, és egy pár esőcsepp semmit sem árt. Van itt egy terebélyes gesztenyefa is a védelmünkre, de ha a vihar előtt mégis inkább otthon szeretne lenni, akkor partolom ezt a kívánságát.

G. megnyugodott és beleegyezett, hogy a gesztenyefa alatt keressenek védelmet az esőtől. Körülbelül húsz métert kellett megtenni, és miközben mentek, már a földre hullottak az első nehéz esőcseppek. Másodpercek alatt zivatar kerekedett, és futólépesben érték csak el a védelmező lombokat. Erős lokescsokban súvított a szél

a fak között, és könnyörtelenül tördelte a gyenge agakat. Szakadt az eső, mindenhol tócsák keletkeztek, mert a föld nem tudta elég gyorsan felszívni a vizet. Olyan vihar kerekedett, amelyet már régóta nem láttak ezen a környéken.

A viharos szél miatt a gesztenyefa már nem tudott megfelelő védelmet nyújtani. Mindketten alaposan átaztak, ami azonban nem vette el Frabato jókedvét. Társa, aki kevéssé volt edzett, egész testében reszketett a hidegtől.

— Sajnos nagyon érzékeny vagyok — mondta bocsánatot kerve —, nedves ruhában biztosan náthát fogok kapni.

— Ne féljen — mondta Frabato és jobb kezét a professzor vállára tette.

Par pillanat múlva a professzor csodálkozva nézett Frabatorra és így szólt:

— Milyen csodálatos forróság ez, ami az ön kezéből belém árad! Olyan melegem lett, mintha egy gozsfurdóban lennék. Most már valamennyire el tudom képzelni, hogy ezzel a rendkívuli erővel betegeket is meg tud gyógyítani.

Egy ideig hallgatott, majd nagyot lélegezve így folytatta:

— Milyen boldog lennék, ha csak egy is részével rendelkeznek ennek az erőnek.

Az eg minden csatornájából ömlött az eső, és a föld már nem tudta beszívni a nagy mennyiségű vizet. Az árkok megteltek, és a víz elöntötte az utakat. G. szegyenlően kérdezte:

— Meddig fog még esni? Ilyen körülmények között nem tudunk hazamenni.

Frabato mosolyogva nézett rá és így válaszolt:

— Ha az időjárás szellemeit arra kértem, hogy hozzanak esőt, akkor most arra fogom őket kérni, hogy állítsák el.

— Ez lehetetlen! — kiáltott a professzor — az ég teljesen fekte, nem is gondolhatunk arra, hogy hazamenjünk!

Frabato csak nevetett és azt mondta:

— Ugyan miért ne? Amint elhagytuk ezt a helyet, egy csepp eső sem eshet többet. Vagy kételkedik ebben? Be fogom önnek bizonyítani, hogy Isten nevében minden lehetséges. Ugyan miért lenne lehetetlen egy ilyen semmiség? Figyeljen csak jól!

Frabato felemelte jobb kezét abba az irányba, amerre menniük kellett, majd néhány szót mormogott és kezével néhány mozdulatot tett a levegőben. Csak pár másodpercre tellett, és elállt az eső, bár az ég színe nem változott. Frabato intett G-nek, hogy kövesse őt.

A professzor azonnal csatlakozott Frabatóhoz, aki bár ugyanugy átazott, mint ő, különösen jókedvűnek látszott. Ezek a csodák meghaladtak felfogóképességét. Határtalan csodálkozással tapasztalta, hogy csak ott nem esett, ahol ő és Frabato mentek, azonban körülöttük továbbra is szakadt az eső. Amikor felfele nézett, látta, hogy az esőfelhők pontosan felettük kettéváltak, és mögöttük ismét összezaródtak.

Frabato szó nélkül haladt a professzor mellett, és örült a professzor csodálkozásának. Miközben megtették az utat az udvarházig, a tomboló viharban egyetlen esőcsepp sem esett rájuk.

Amikor elérték Frabato szállítását, az ég meg olyan sötét volt, hogy be kellett kapcsolniuk a világítást. G. rögtön haza akart menni, de Frabato lebeszélte szándékáról. Száraz ruhát kölcsönzött neki, és az átmedvesedett ruhákat odaadta a szolgálólánynak, hogy szárítsa meg és vasalja ki azokat.

A nappaliban kényelemben helyezték magukat, tea és sütemény mellett.

— Ön nagyon különös ember — fordult G. Frabatóhoz. — Esőt hoz, majd elállítja az esőt, mindenféle beteget meggyógyít, kiismeri magát a világ minden tudományában, és eközben úgy tesz, mintha mindez magától értetődő volna. A tudománynak és a hatalomnak ez a bősége számomra nehezen fogható fel.

Frabato komolyan a professzorra tekintett, és válaszolt.

— Ezt a tudást és hatalmat minden ember megszerezheti, amennyiben van elég ereje ahhoz, hogy a magia útját végigjárja, a legmagasabb fokokig. Nekem sem ajándékbba adták ezt a hatalmat. Alapjában véve szabadon használhatom hatalmamot, de az Isteni Gondviselés előtt számot kell adnom minden tetteimről. Mivel minden magas rangú beavatott megszabadul a karmától, tartozkodni fog tőle, hogy mágikus erejét saját javára használja fel. Szokásos esetben egy megtestesülés során csak azokat a képességeket használhatja saját

maga számára, amelyek mások számára is rendelkezésre állnak. Különleges ok nélkül, ez a fejlődés törvénye.

— A valódi mágus mindig olyan módon erzi magát összekapcsolódva az Istenei Gondviseléssel, ahogy az a fekete mágia mestere számára elképzelhetetlen. A fekete mágia mestere tetteivel saját maga ítéli magát egyedüllétre a világmindenségben — ha csak nem a démoni lények társaságában talál örömet. A fekete mágiát űző ember sorsának elátkozottsága felfoghatatlan egy átlagos ember számára, hiszen a tökéletes egyedüllet érzését csak a beavatottak ismerhetik meg.

— Mi, beavatottak éppen azért lehetünk részesei az Istenei Gondviselés hatalmának, mert a legutolsó következményig betartjuk a szellemi törvényeket. A szellemi törvényeknek ez a szigorú betartása nem abból ered, hogy félünk a karmikus hatalmak esetleges büntetésétől, hanem mélyseges tiszteletet és alázatot érzünk az Istenei Gondviselés hatalma és bölcsessége iránt, amennyire ezt az ember egyáltalán ki tudja fejezni. A mágia útján a tisztelet és az alázat a legfontosabb tulajdonságok közé tartoznak.

— Egy beavatott sorsa többnyire érthetetlen az arra éretlen, és he nem avatott emberek számára, ez azonban csakis a szellemi törvényekbe való betekintés hiányosságain alapul. Nincs mindenkinek olyan szerencséje, mint önnek, akinek megmutathattam a mágia erejének néhány példáját. Mindig előnyösebb, ha az ember saját maga győződik meg a lények és törvények működéséről és hatásukról, mert csak a személyesen megszerzett tudás segíthet a hithez. A mágiában a hitet lépésről lépésre a tudás váltja fel. A tanulóknak először hitében kell elsajátítani a beavatottak tanításait, akkor saját maga fog meggyőződni róla, hogy hite valódi. Ezt a tudás által tapasztalt „megnyilvánuló hit”-nek nevezik, amit már Krisztus is hirdetett, amikor azt mondta, hogy az igazi hit hegyeket tud elmozdítani.

Egy villám borította fénybe a termet, hangos mennydörgéstől kísérvé, úgyhogy mindketten akaratlanul kitekintettek.

— Látja — folytatta Frabato —, a barométer magas állása ellenére az elementál lények követtek parancsomat, esőt és vihart hoztak. Ha ön használni tudna szellemi látását, akkor látná, hogy a lények

hogyan hozzák mozgásba az elemeket egy ilyen vihar előidézéséhez. Látná, hogyan irányítják az elektromos áramlatokat, hogy létrejöjjön az ön által is ismert hatás. A mi számunkra ez magától értetődő, az ön szemében azonban csodának látszik. Az elemek urálása a természeti mágia legkisebb kabbalisztikus titkai közé tartozik.

— Most már csak az a dolgom, hogy az elemeket megnyugtassam, különben a vihar holnapig tartana, és nagy pusztítást is okozhatna.

Frabato az ablakhoz állt. Tekintetét a távolba irányította, miközben néhány, a professzor számára érthetetlen igét mormogott. Néhány perc múlva elől az eső, a felhők lassan feloszlottak, a csillagos égbolt vált láthatóvá. A természet felfrissülve fellelegzett.

G. professzor megnyugodva vehette fel időközben megszáradt ruháit. Barátságosan elbúcsúzott Frabatótól. Ennek a napnak az eseményei mely benyomást tettek rá, és még sokáig foglalkoztatták.

A következő hetekben és hónapokban Frabato élénk tevékenységbe kezdett. A különböző folyóiratokban álnéven megjelent cikkei és hozzászólásai termékeny talajra hullottak. Sok új ismeretséget kötött, és tudományos munkássága hírnevet és tekintélyt szerzett számára. Természetesen irigyei és ellenfelei is akadtak, és olyanok is, akik gyűlölték, de Frabato ezekre nem fordított figyelmet, teljesen átengedte őket a karma hatalmának.

Idővel sok külföldi kapcsolata is kialakult, amelyeket számos meghívás követett minden földrészről. Frabato ezért egy napon úgy határozott, hogy világ körüli utazásra indul.

Gyors előkészületek után hamarosan úton volt. Főleg a legnagyobb és látványosabb leggazdagabb városokat látogatta meg, ahol az adott helyzetnek megfelelően, vagy mint beavatott, vagy mint a szellemi tudományok tanítója tevékenykedett.

Frabato csak évek múlva tért vissza. Távolléte során sok minden megváltozott. K. gyáros megnősült. A víz elemének egyik lényével kötött házassági szerződést, ami azonban nem végződött jól. K. megidézett egy vízi tündért, de mivel nem tudta magában telje-

sen megvalósítani a magikus egyensúlyt, a varázslatosan szép lény rabcselzte egy olyan egyezségre, aminek nem tudott ellenállni. A vízi lény egy szép, fiatal lány testébe inkarnálódott, aki halalos agyan fekudt. Mágikus erejével meggyógyította testét, majd feleségül ment K-hoz.

Frabato már korábbi találkozásaik alkalmával figyelmeztette K-t, hogy őrizzék meg az ehhez hasonló egyezségektől, mert előre látta sorsát, látta közeledni a veszélyt. K. azonban nem fogta fel a figyelmeztetés komolyságát, és áldozatul esett a sellő csábításának.

Helene, K. legkisebb húga, egy külföldi gyárhoz ment feleségül és két gyermek anyja lett. Az elővárosi udvarház más tulajdonába került.

Frabato érzékelte, hogy a régi kapcsolatok már nem léteznek, és elhatározta, hogy visszatér szülővárosába. A világ körüli utazgatás kifárasztotta, ezért nyugalmasabb jövőt szeretett volna kialakítani.

Szülővárosában új otthonot teremtett, és ott néhány évig visszavonultan élt. Európában a materializmus és a politikai fanatizmus kapott erőre, és mindazok, akik a szellemi és az okkult tudományok iránt érdeklődtek, nagy veszélyben voltak. A háború szörnyűségei éveken át borzalommal töltötték el az embereket.

10. FEJEZET

A kis dolgozószoza ablakán át gyengéden és tisztán sütött a hold Frabato meditációba mélyült, mozdulatlanul ülő alakjára. Bár onkivületi állapotban volt, jól hallotta, hogy telepátiás úton titkos néven hívják. Ez a titkos név csak a Fény Testvérei számára volt ismert, ezért tudta, hogy a hang a legmagasabb fokú beavatottak gyűlésére hívja.

A Fény Testvérisége olyan szellemi szervezet, amely kozmikus rendszerünk legmagasabb fokú beavatottjait fogja össze. Ebben a szervezetbe mindenki beléphet, aki a bölcsesség könyvének legalább első három oldalát a gyakorlatban elsajátította. Ameddig személyiségüket tudatosan fel nem oldották, azokat az emberek találhatók meg ebben a szervezetben, akik elérték a legmagasabb mágikus tökéletességet az emberi fejlődés kezdete óta. A Fény Testvérei rendszeresen elvállalnak fontos feladatokat az emberi fejlődés érdekében, de ezek a feladatok nem mindig igényelnek fizikai megtestesülést.

A Fény Testvérisége tökéletességének megfelelően, beavatottak hierarchikus szervezete. A szervezet feje az Ős-Iniciátor, aki egy mahatma rangjával rendelkezik, az Isteni Rend képviselője és minden titkok őrzője. A hierarchiában Urgaya-nak nevezik őt, a Hegy Öregének, vagy az Öreg Mesternek. A világ fennállása óta ő az Ős-Iniciátor, és csak rendkívül ritkán vesz fel fizikai testi alakot. Rendszerint olyankor is csak egészen rövid időre, hogy ennek vagy annak a testvérnek tanácsokkal álljon segítségére feladata elvégzéséhez.

Az Öreg Mester alárendeltje a 12 adeptus, akik elérték a tökéletesség legmagasabb fokát. Mindig az adeptusok vállalják el a legnehezebb feladatokat, de ők is csak ritkán jelennek meg testi alakban. Rendszerint a föld gyűrűzónáiban tartózkodnak. Az adeptusok közül néhányan csak sok száz vagy sok ezer évben egyszer vesznek fel testi alakot.

Urgaya és a 12 adeptus alkotják az Öregek Tanácsát, amely bizonyos időközönként összegyűlik tanácskozássra, általában a népek sorsát meghatározó, fontos döntések meghozatalához.

A 12 adeplus alárendeltje a 72 bölcs vagy megvilágosodott, nekik pedig 360 mester az alárendeltjük. Teljes körű gyűlés alkalmából a 72 bölcsöt és a 360 mestert is összehívják. Ilyenkor Urgaya hívása eléri a beavatottakat.

Ezért, amikor Frabato meghallotta a hívást, tudta, hogy teljes körű gyűlés lesz. Már sok ilyet élt át és tudta, hogy ismét fontos döntéseket kell hozni a Földön élő emberek és népek fejlődésének folyamataról. Vajon milyen feladat vár rá?

A Fény Testvériségének nincs állandó lakhelye a világban, bár úgy tűnik, hogy Keleten léteznek bizonyos tartózkodási helyeik. Ebben az időben is több testvér tartózkodott testi alakban Keleten, és ott dolgoztak feladatukon. A teljes körű gyűlést a földi gyűrűzónán belül, egy külön erre a célra megalkotott, mágikus helyen tartották meg. Ezt a mágikus helyet mindig Urgaya saját maga hozta létre és tette láthatóvá a Fény Testvérci számára. Úgy védte, hogy nem észlelhetette azt semmilyen szellemileg vagy asztrálian idegen lény, ahogyan őt magát sem.

Frabato most szellemileg és lelkiileg elválasztotta magát fizikai testétől. Teste mereven és sápadtan feküdt. A légzés és a szívmozgás megállt. Szellemi és lelki jobb kezével Frabato egy mágikus kört alkotott földi teste körül, egy kabbalisztikus védő rituálét végzett el, hiszen nagyon jól tudta, hogy egy másik ember legkisebb érintése is kiválthatja testének fizikai halálát. A kabbalisztikus forma tökéletes védelmet biztosított ezzel szemben mind a három világban. A következő pillanatban, képzeletére által mozgatva a Fény Testvércinek templomában találta magát, hiszen a szellemi és asztrális világban bármekkora távolság megtehető idővesztés nélkül. Itt időtlenség uralkodik.

A Fény Testvériségének szent templomában már összegyűlt a legtöbb testvér, és elfoglalták megszokott helyüket. Az asztrálestekből ítélve, minden népet és fajt képviseltek. Leírhatatlan csodásgéheimen Urgaya ült előttük. Asztrálestesté ragyogott, mint a folyékony arany és szemé csillogott, mint a gyémánt. Mindegyiküket áthatotta az érzés, hogy a megtestesült Istenség közöttük tartózkodik.

A templombelső a kozmosz legnagyobb bölcseséget szimbolizálta. Ablakok nem voltak, 12 láthatatlan csillár ontott sugárzó fényt, amelyek fénye nem maradt el a napfény mögött. A templom teteje 22 oszlopon nyugodott, amelyek a bölcsesség könyvét jelentették meg. Minden oszlop különleges fényt árasztott, amely jelentésére utalt. A tető, sok ezer csillaggal, váltakozva aransárga és ibolyakek színben sugárzott.

Frabato elfoglalta helyét, minden testvér megjelent. A teljes körű gyűlés megkezdődhetett.

Az öreg mester az imént még mozdulatlan alakja most élettel telt meg. Vizsgálódva tekintett szét az összegyűlt sorain és elégedetten bólintott, amikor látta, hogy minden testvér megjelent. Rangkülönbség nélkül minden testvér felállt, és tiszteletteljesen meghajolt előtte. Urgaya az áldás egy gesztusával válaszolt. A templomot boldog légkör töltötte be. A testvérek között várakozás-teli csend uralkodott. Urgaya nyugodt hangon nyitotta meg a gyűlést.

„Kedves testvéreim, a Fény tisztelői, minden jónak képviselői, kik szeretetből és tiszteletből szolgálatot az Isteni Gondviselést, nagy szeretettel üdvözöllek titeket. Akik itt összegyűltünk, mindannyian megfogadtuk az Isteni Gondviselésnek, hogy az mindörökké betartjuk törvényeit és megőrizzük titkait. Mindannyian részei vagyunk az Isteni Fénynek, amely előtt a legmélyebb alázattal és a legnagyobb tisztelettel hajolunk meg. Az Örökkévalóság Fénye mindannyiunkat összeköt. Hatalmat és bölcsességet kaptunk ajándékba az Isteni Kegyelemtől és Könyörületességtől. Az Isteni Gondviselés szeretete és mindenütt jelenvalósága szétválaszthatatlan szövetséggé kötött össze minket. Mi vagyunk a Fény Testvérci, az Igazság és az Élet Testvérci.”

Mintha Isten személyesen szólt volna hozzájuk, a boldogság leírhatatlan sugárzása töltötte be a templomot, amit rangja és érettsége szerint mindenki maskeppen élt át. A paradicsom, az isteni fénnel való kapcsolat itt valósággá lett, a legnagyobb boldogság, a legnagyobb elragadtatás uralkodott.

Éretlen és megfelelően nem iskolázott ember nem tudott volna ebben a koncentrált fényben tartózkodni. Az összegyűlt beavatot-

taknak és magusoknak azonban itt volt valódi hazájuk. Itt helyénvalóak voltak Paulus szavai: „Amit emberi szem nem látott és emberi fül nem hallott és egy ember szívét sem érintette meg, azt készítette elő Isten azoknak, akik szeretik őt.”

Tér és idő megszűntek létezni, a földi időszámítás szerint éppúgy eltelhettek másodpercek, mint évezredek. Az istenhez tartozásnak ez az állapota az arra nem felkészült ember számára elképzelhetetlen és felfoghatatlan, amit nem lehet fogalmakkal leírni.

Urgaya, aki néhány percre behunyta szemét, most ismét végigtekintett a gyűlésen és megváltoztatta a szentély atmoszféráját.

„Kedves testvéreim! A Föld időszámítása szerint eltelte néhány év, mióta utoljára összegyűltünk. Az Isteni Gondviselés megbízásából közületek mindenki kaphat feladatot, aki önkéntesen közreműködik a kozmikus fejlődés óriási művében. Nagyon örülök, hogy minden testvér hűségesen teljesítette a rá bízott feladatot, vagy még küldetésével foglalkozik. Az Isteni Gondviselés nevében mindnyájatoknak teljes szívből köszönetet mondok a fáradozásotokért és önfeláldozásotokért, amellyel részt vesztek a nagy műben. Kísérjen titeket továbbra is az Isteni Gondviselés áldása.

A világ nehéz idők felé közeleg, mert a hatalommal való visszaélés egész népeket fog szerencsétlenségbe taszítani. Azért hívtalak titeket, mert az Isteni Gondviselés nevében ki szeretném osztani közöttetek a következő időszakra vonatkozó, új feladatokat. A ti dolgotok lesz, hogy az univerzum törvényeinek keretén belül, egy bizonyos egyensúlyról gondoskodjatok. Feladataitok nehezek, minden egyes testvérrre kemény munka vár. Adjon nektek az Isteni Gondviselés erőt, küldetésetek megvalósításához!”

Urgaya ritkán beszélt ennyire nyomatékosan a testvérekhez. Az összegyűlték közül mindenki sejtette, hogy a világ nagy történelmi események előtt áll. Mindegyik testvér tudta, hogy az egész emberiség fejlődéséért való felelősség egy része az ő vállán nyugszik.

Az összegyűlt beavatottak nagy megtiszteltetésnek tekintették, hogy részt vehettek a kozmikus fejlődés nagy művében, és természetesen mindegyikük meg fogja próbálni, hogy az elvált feladatot minden erejével teljesítse.

„Kedves testvéreim! — folytatta Urgaya komoly hangon — ahogy tudjátok, a fény nem létezhet a sötétség nélkül, és az igazság nem létezhet a hazugság nélkül. Az univerzális törvényszerűség szerint tehát a negatív elvnek ugyanolyan joga van a létezésre, mint a pozitív elvnek. A természettudományos fejlődéssel az elkövetkező jövőben a negatív elv nagy hatalmat fog nyerni a föld emberei fölött. A ti fő feladatotok az lesz, hogy a pozitív elv segítségével a szeretetet és testvériséget terjesszetek az emberek között. Eközben mindig be kell tartanotok a karma törvényeit, mert az emberi szellem szabad kibontakozásához éppen olyan szűkös van a jóra, mint a rosszra.

Ahogy mindnyájan tudjátok, a háború állandó állapot a földön, aminek oka a jó és rossz polaritásában van, de olyan háborúk, mint amilyenek az elkövetkezőkben fogják meggrázni a földet, meg nem voltak a világ történetében. A pusztítás mereteke felül fogja múlni az emberek legmerészebb fantáziáit is, hogy jobban fel legyenek vértézve hasonló kísértések ellen. Szeretnénk remélni, hogy a túlélők levonják a megfelelő tanulságot az eseményekből, és felebrednek.”

E a szavak után az összegyűlt testvérek gyászolva gondoltak sok nép elkövetkező sorsára, mert élénk képet tudtak maguknak alkotni arról, hogy mi vár az emberiségre. Ők, akik az Isteni Fény harmóniáját élvezhettek, ismét elhatározták, hogy segítenek mindazoknak, akik szándékai pozitív célok megvalósítására törekedtek.

Frabato, aki évezredek óta csak azért inkarnálódott, hogy szellemi fejlődésükben segítsen az embereknek, sok háború és pusztítás tanúja volt, tudta, hogy az Urgaya szavaiban rejtőző komolyságnak nagy jelentősége van.

Milyen feladat vár rá? Gondolatban állhatatosságot kért az Isteni Gondviseléstől. Már megvolt rá a lehetősége, hogy mint fejlődését teljesen befejezett lény, feloldódjon az egyetemes isteni fényben, de ez saját személyiségének vegleges elvesztését jelentene, másrészt akkor másik testvéreknek kellene átvenniük az ő feladatait.

Frabato a Fény Testvériségében a legnagyobb bizalmat élvezte. Feladatai jellege miatt gyakran használhatta a legnagyobb mágikus

képességeket is. Az emberiség távoli, fényes jövőjére gondolva elhatározta, hogy továbbra is hozzájárul a fejlődéshez, még ha feladatai a legnagyobb nehézségekbe utköznének is.

Urgaya elkezdte a feladatok kiosztását a fejlődés következő szakaszára. Mindenkit magához intett és megismertette küldetésével. A feladatok a legkülönbözőbbek és különböző nehézségűek voltak aszerint, hogy melyik országban kellett az egyes beavatottnak dolgoznia, és hogy az Isteni Gondviselés számára mi volt ott a legfontosabb.

Először a 360 mester kapta meg a feladatát, majd Urgaya elkezdte magához szólítani a 72 megvilágosodottat, akiket egymásután a legnehezebb feladatokkal bízott meg.

Amikor Frabato került sorra, aki elsőként állt a 72 megvilágosodott rangsorában, varatlanul megszakadt a feladatok kiosztása. Urgaya habozás nélkül a 12 adepts feladatainak kiosztásával folytatta munkáját, akik kivétel nélkül a legnehezebb feladatokat kapták.

Frabato meglepődött és nyugtalan volt. Mit jelenthet ez, kifejezték a feladatok kiosztásakor? Nem akarnak rá bízni több feladatot? Bar néha belefaradt az életbe, feladatait eddig mégis mindig elvegezte. Vajon mit terveznek vele? Miközben ezek a kérdések száguldottak át Frabato szellemében, mind a 12 adepts is megkapta feladatát.

Urgaya most végre Frabatóra tekintett és magához intette. Mielőtt még Frabato térdre borulhatott volna az Isteni Gondviselés képviselője előtt, Urgaya felemelkedett, mindkét kezét Frabato fejére tette és így szólt:

„Testvérem a Fényben, megáldalak téged. Nem kell aggodnod, hiszen az Isteni Gondviselés szeret téged, és nagyra értékeli munkádát. Évezredek óta szolgálod a Fényt. Feloldhatod személyiségedet, amikor csak akarod, de azt hiszem, hogy ezt mindnyájan veszteséggént érzene az elkövetkezendő időkben, hiszen az itt jelenlevők közül senki nem tartózkodott olyan sokat testi alakban a Földön, mint te. A földgolyóra nehéz idők és sorsok várnak, és senki sem ismeri jobban lakóit, mint te, Frabato. Meg vagyok győződve arról, hogy a jelenlegi megtestesülésednek, beleértve a hozzá

kapcsolódó feladatot is, bar ez lesz egyik legnehezebb feladatod, jó vege lesz.

Évszázadok óta egyetlen beavatott sem részesült ebben a különleges kitüntetésben.”

Frabato megrendülten térdre esett Urgaya előtt és lehajtotta fejét. „Nem fogok többé a feloldódásra gondolni, és továbbra is hűségelem fogom szolgálni az Isteni Gondviselést” — gondolta, és ezek a gondolatok esküvel voltak egyenértékűek.

Urgaya arra kerte Frabatót, foglaljon helyet előtte, és ismét elfoglalta magában levő ülőhelyet. Ezután ismét a gyűléshez szólt.

„A Fény Kedves Testvérei! Ahogyan tudjátok, a természettudományok nagy előrehaladást értek el a világon. A technikai fejlődés sebessége ebben az évszázadban még inkább fel fog gyorsulni. Ezzel jár az is, hogy az emberek hatalmas fegyverekkel fognak rendelkezni. Fennáll annak a veszélye, hogy ezeket a fegyvereket negatív célokra használják fel, azokkal együtt, akik felelősek a fegyvertért. Ezáltal egész népek szellemi fejlődését lehet befolyásolni.

Tevékenységünkkel ellentétet kell alkotnunk a már meglevő, negatív áramlatokkal szemben. Egyik testvérünk már megkapta a feladatot, hogy egyes vezető személyiségeket arra inspirálja, a technikai találmányokat az emberiség békéje és jóléte érdekében használják fel.”

Az a beavatott, akit ezzel a feladattal bíztak meg, bólintott.

„Kedves Frabato — fordult most hozzá Urgaya — az emberiség fejlődésének negatív irányzatait lehetetlen nem észrevenni. A materialista világnézet már meghódította az emberiség nagy részét és még tovább fog terjedni. Ennek következményeként nagyon erősen ki fog fejlődni a pénz, a nyereség és a hatalom utáni törekvés, és az alantas szenvedélyek kielégítése. Hogy hová vezethet a materialista gondolkodás és a felelőtlen cselekvés, azt te magad is átélted Atlantisz óta.”

Frabato bólintott. Nagyon jól emlékezett Atlantisz pusztulására. Egy technikai kísérlet következtében, amelyet felelőtlen, és a haladástól megszállott tudósok hajtottak végre, a föld tengelye kimozdult egyensúlyi helyzetéből. Ez rövid idő alatt Atlantisz puszt

tulasat is előidézte. Ennek a drámának minden részlete is kitorölhetetlenül fel van jegyezve az Akashában, minden beavatott szemügyre veheti benne a világmindenség teljes múltját.

Frabato még mindig nem tudott semmi közelebbit új küldetéséről. Rendszerint néhány szóval közölték a testverekkel feladataikat. Még soha nem volt hosszú bevezető beszéd, ezért a gyűlésben jól érezhető feszültség alakult ki.

„A természettudományok minden igyekezete arra irányul, hogy az anyag titkait kutassák ki — folytatta Urgaya —, mert teljességgel a fizikai és vegyi eszközök alkalmazásában bíznak. A technikai eszközök hatékonyságába vetett hit oda vezetett, hogy a szellemi lények tevékenységébe vetett hit a világ nagy részén szinte eltűnt az anyagba vetett hit mögött. Csak a beavatottak tudják, hogy létezik a szellem tudománya is, ami azonban a kutatások közben csak az emberi tulajdonságokat és emberi erőket alkalmazza. Ez a tudomány a mágia, ami az emberiség ősi kezdetei óta létezik.

Mindannyian ismeritek a mágia törvényeit, és tudjátok, hogy a tudomány hatalmát csak az isteni törvények kereten belül szabad alkalmaznotok. Ezt Krisztus testvérünk így fejezte ki: *Nem azért jöttem a földre, hogy megváltoztassam a törvényeket, hanem azért, hogy beteljesítsem őket.*

Teljes szívemből arra kérlek titeket, mindig a megfelelő módon vegyétek figyelembe az isteni törvényeket.”

E szavak után Urgaya Frabatorra tekintett, aki bűnbánóan bolygott, mert tudta, hogy ez az utalás különösen rá vonatkozott. Néha megtörtént ugyanis, hogy a negatív hatalmaknak megállást parancsolt, mielőtt ezt a karma törvényei megengedték volna. Különösen az úgynevezett fekete mágiával szemben fordult néha elő, hogy nem tudott ellenállni a kísértéseknek.

Urgaya látta, hogy szavai meghozták a kívánt hatást, és ezzel az ügyet elintéztetnek tekintette. Majd ismét Frabatohoz intezte szavait:

„A mágia mind a mai napig titkos tudomány. A valódi szellemi törvények mindig csak bizonyos korok számára voltak hozzáférhetőek, és ők is csak nehéz vizsgák után adták tovább a tudást tanítványaiknak. A mágia ilyen módon terjedésének az volt az előnye,

hogy az emberek tömegei nem kerültek negatív alkalmazásának kísértésébe. A hátránya viszont az, hogy azok az emberek, akik nem voltak bejáratosak a mágia körébe, nem ismerhették, és így nem is járhattak tudatosan végig a hittől a tudásig vezető utat.

A lezajlott háborús összetűzések során sok millió ember halt meg. Közülük sokan arról panaszkodtak a szellemi világokban, hogy nem volt nyitva számukra a szellemi fejlődés valódi útja.

A te új feladatod, kedves testvérünk, abban áll, hogy megfelelő írásművek kiadásával nyilatkoztasd ki az emberiség számára a hermetika tudományába történő valódi beavatást.”

Frabato ijedten nézett Urgayára. Mielőtt azonban válaszolni tudott volna, Urgaya felemelkedett, magához intette Frabatot és vele együtt a terem első oszlopához lépett. Nyugodtan és határozottan mondta:

„Frabato, ahogyan tudod, ez az oszlop a bölcsesség könyvének első lapját jeleníti meg. Teljesen nyíltan, jelképek nélkül kell nyilvánosságra hoznod ennek az első lapnak minden titkát. Mutasd meg az embereknek, hogyan juthatnak el a hittől a tudáshoz.”

Urgaya ezután Frabatóval, aki megrendülten követte őt, a második oszlophoz lépett és elmagyarázta neki, hogy a bölcsesség könyvének második lapjának a titkát is hozzáférhetővé kell tenni minden ember előtt.

Természetesen Frabato tudta, hogy a második oszlop a szférák mágiájának a kulcsát ábrázolja. Itt rejtőznek a hierarchia titkai. Remélte, hogy Urgaya nem fog tovább menni, de vezetője határozottan a harmadik oszlop felé irányította lépéseit, amely a *Teremtő* szót jelentette meg és Frabatóhoz fordulva így szólt:

„Kezdetben volt a szó — milyen nehéz is az embereknek megérteniük ezt a mondatot, ha nem rendelkeznek az isteni nyelv tudásával. Ezért a bölcsesség könyvének harmadik lapjának a titkát is fel kell fedned.”

Ezután továbbvezette Frabatot a negyedik oszlop ele, megerintette azt, és így szólt:

„A bölcsesség könyvének negyedik lapját is érthetővé kell tenni az emberek számára.”

Amikor az ötödik oszlophoz értek, ezt mondta Frabatonak:

„Itt ér véget a feladatod. Ennek a lapnak csak a címlapját szabad megmutatnod. Bizonyára értesz engem.”

Frabato hallgatagon tette meg a visszautat Urgaya oldalán. Urgaya ismét leült helyére és úgy látszott, arra vár, hogy Frabato nyilatkozzon új feladatáról.

Frabato számára közben világossá vált feladatának teljes hordereje. Térdre roskadt és esedezve emelte szemét Urgayára:

— Az Isteni Gondviselés fenséges képviselője, minden kozmikus titok őrizője! Teljes szívemből kerlek, szabadíts meg engem ettől a kötelességtől! Hűségesen teljesítettem a rám kirótt missziót, amióta utoljára szólítottál engem. Kívánságodra egy tizennégy éves fiúgyermek testében reinkarnálódtam, hogy szellemi tanárként szolgáljak apjának. Beutaztam az egész Földet, hogy bizonyítékokat szolgáltatssak az embereknek a szellemi világ létezéséről. Jóságos engedellyel használhattam mágikus képességeimet az isteni mindenhatóság bizonyítására, betegek gyógyítására és a jövőbe látásra.

— Tisztelt mester, te tudod, hogy semmilyen feladat nem nehez a számomra, de kerlek, hogy vedd figyelembe különleges helyzetemet. Évezredek óta szolgálom az Isteni Gondviselésnek, mint beavatott. Rejtett szentélyekben, csak az arra legértettebb tanítványoknak adtam tovább a titkos tanításokat, miközben a legnagyobb szigorúsággal betartottam a törvényeket, részvet nélkül kivégeztettem azokat, akik vétettek a törvények ellen, ahogyan azt a törvények minden időben megkövetelték. Mint a szentély papja, a legszigorúbb esku alatt hajtottam végre a beavatásokat. Hogyan tudnám most az arra erőtlen emberek között terjesztetni a szent titkokat? Mindig különleges súlyt helyeztem a hallgatásra! Hogyan tehetném meg, hogy a disznók elé szórom a gyöngyöket, és felszabadítom a Fényt, amely minden arra erőtlen személyt meg kell, hogy egessen? Bizonyos, hogy az emberiség még nem elég érett ezekre a tanításokra. Nem fogja megérteni, a sárba tapossa és megbecstelelni az isteni bölcsességet! Kerlek téged, szabadíts meg ettől a feladattól és adj nekem más megbízatást!

Nagyon ritkán fordult elő, hogy az adeptusok és beavatottak valamelyike nem akarta elfogadni a reá bízott feladatot. A testverek egymás között olykor kicserélték a feladataikat, vagy ha ez nem sikerült, akkor több testvér együttesen vállalta el a feladat végrehajtását.

Urgaya elkomolyodva fordult a gyűléshez.

„Tisztelt testvéreim, hallottátok, hogy milyen feladatot kapott Frabato. Van közöttetek valaki, aki el szeretné cserélni vele feladatát?”

Urgaya a kérdés feltevése után kutató szemekkel nézett a beavatottak gyűlésére, de nem érkezett válasz.

A feltett kérdés nyomasztotta a Fény Testvéreinek lelkét, miközben Urgaya még egy pár percig mozdulatlan maradt. Akkor jószágon nézett Frabatóra és így szólt:

„Kedves testvérem, a te feladatod nehéz és teljesen megértem ellenvetéseidet. Ennek a feladatnak a végrehajtását azonban Isten az elkövetkező időre határozta meg, ezért a feladatot minden körülmények között végre fogjuk hajtani. Mivel te sok megtestesülésben szinte mindig tanárként tevékenykedtél, és ebben a tekintetben kétségtelenül az egyik legnagyobb képességű testvérünk vagy, ezért választottalak ki téged ennek a feladatnak a végrehajtására. Te abban a helyzetben vagy, hogy mindig megtaláld a megfelelő szavakat, hogy el tudjad magyarázni az embereknek a harmonia és a tökéletességhez vezető fejlődés valódi törvényeit.

Az itt jelenlevő testvérek közül sokan szentté válassal kerültek köztük, mert nem volt tanítójuk és hiányzott a tudásuk a valódi magia útjához. Ahogyan látod, egy testvér sem jelentkezett, hogy hajlandó lenne átvállalni feladatodat, ezért teljes szívemből arra kerlek, hogy hajtsd végre küldetésed az emberiség fejlődése, és az isteni bölcsesség kinyilatkoztatása érdekében.”

Frabato közben fokozatosan belátta feladatának fontosságát. és bár tudta, hogy nehéz akadályokat kell legyőznie, Urgaya szavai megnyugtatták, és erőt adtak neki.

— Tiszteletreméltó Mester! — válaszolta meghajolva — Meg fogom próbálni, hogy ezt a feladatot olyan jól hajtsam végre, ahogyan csak tudom.

Ezek után a szavak után hálas megkonnyebbülés töltötte el gyűlést, mert ezt a feladatot senki sem vállalta volna el szívesen.

Frabato vissza akart térni helyére, de Urgaya egy intessel értesére adta, hogy maradjon még mellette. Néhány pillanat múlva Urgaya arca átszellemült, különleges fény sugárzott keresztul asztráltestén, amely így egyre áthatóbbá, éteribbé vált.

Frabato tudta, hogy Urgaya még asztráltestében is képes létrehozni a legmagasabb elragadtatás és az Isteni Gondviseléssel való eggyé válás állapotát. És nagy messziségből, a Fény legmélyebb belsőjéből hangzottak fel a szavak:

„Frabato, te hűséges fiam vagy, és én szeretlek téged. Örülök, hogy elvállaltad ezt a feladatot, a valódi mágikus beavatás nyilvánosságra hozását, bár ezen kívül is nehéz karmát kell majd elviselned. Előtted ismert, hogy azok, akik bármit csak részben valósítanak meg magukban, egyoldalúan fejlődnek. Az a kivánságom, hogy minden ember lehetőséget kapjon bejárni a felemelkedéshez vezető utat. Mindenkinnek meg kell kapnia a lehetőséget, hogy ismereteket nyerjen a teremtés általános törvényeiről. Minden ember mindaddig újjá fog születni a földön, amíg meg nem valósítja magában a teljes mágikus egyensúlyt.”

Amikor ezek a szavak elhangzottak, sok testvér saját múltjára gondolt, amikor is a szentté válás közvetett útjára lépett, ezért egyoldalúan fejlődött és csak következő megtestesülésében pótolta a hiányzó tudást. Csak azok járták végig a tökéletességhez vezető közvetlen utat, akiket egy magus vezetett.

Urgayán keresztül tovább szólt a Hang.

„A te feladatodhoz nem tanácsos, hogy a nyilvánosság előtt csodatevőként lépj fel. Mostantól fogva ne mutasd ki mágikus képességeidet, mint ahogyan ezt eddig tetted azért, hogy meggyőzd az embereket a magasabb erők és törvények létezéséről.

Amikor visszatérsz testedbe, változtatnod kell életeden, ami bizonyára sikerülni fog neked. Nagyra becsülöm a munkádat. Nem szegyenítesz meg engem azzal, hogy nyilvánosságra hozod törvényemet, hanem megmutatod az embereknek a hozzám vezető igaz utat. Minden embernek meg kell adni a lehetőséget, hogy ott lépjen rá a beavatás, a valódi tökéletesség útjára, ahova őt a sors vetette.

Következő életedben ne hasonlíts egy beavatottra, és ha szükség lesz rá, a megtestesítés minden eszközét alkalmazhatod, hogy ne lássanak át rajtad.

Sajátíts el minden orvosi tudományt, mindaddig, amíg semmi sem különböztet meg téged egy ilyen foglalkozást gyakorló embertől. A szóval történő gyógyítás túl nagy feltűnéssel járna, és főleg ellenségeskedésekhez vezetne. A gyógyítás céljaira igénybe veheted az ötödik oszlop üzenetét, a bölcsesség könyvének ötödik lapját, az alkimiát.

Tudod, hogy minél nagyobb a feladat, annál nagyobb a negatív hatalmak ellenállása. Szellemileg nem tudnak téged megtámadni, de az általad felvett fizikai test karmája miatt gond, bánat és nyomorúság vár rád. Sok ellenséged fog üldözni, betegségek fognak kínozni, és sokszor fenyegetni fogják életedet. A sors, amelynek földi tested alá van rendelve, ellened fog fordulni, mert ellenfeleid tudják, hogy te a Fény Testvérei közé tartozol, és támadni fognak téged, ahol csak lehetőség fog kinálkozni rá.

Ha jól teljesíted ezt a feladatot, ismét nagy résszel járulsz hozzá az emberiség fejlődéséhez, és a belátható jövőben tanári tevékenységedet kizárólag a szellemi világokban kell ellátnod, magasan képzett tanítványok körében.”

Miközben az utolsó szavak elhangzottak, Urgaya alakja visszanyerte eredeti formáját.

Frabato tudta, hogy Urgaya alakján keresztül közvetlenül az Isteni Gondviselés nyilvánult meg. Lenyugozó boldogság hatotta át, bizalommal és erővel eltelve köszönte meg az előtte álló feladatokat az Isteni Gondviselésnek, a tisztelet egy csendes imájával megesküdött, hogy feladatát hűségesen végrehajtja, akármilyen nagy akadályokba is utkozzon.

Urgaya bensőségesen Frabatorra nézett és az áldás egy gesztusával arra kérte, foglalja el ismét helyét a testvérek között.

Urgaya ekkor felállt, áldásra emelte kezét a beavatottak gyűlése fölé és így szólt:

„Az Isteni Gondviselés nevében legyetek áldottak az emberi és kozmikus fejlődés nagy művében való készséges közreműködésük miatt. Örülök, hogy mindannyian Isten igaz fiának bizonyultak

tok. Köszönetet mondok nektek, és ezzel a gyulást befejezettnök nyilvánítom."

Rovid idő után a Fény testvérei elhagyták a templomot és Urgaya, aki képzeletének megnyilvánuló erejével teremtetten azt, szertefoszlatta művét és fel nem kutatható, elérhetetlen területekre vonult vissza.

II. FEJEZET

Frabato visszatért földi testébe. Természetesen nem is gondolhattott alvástra. A hajnal már derengett, több órán át volt távol. A gyűlés eseményei melyen lelkébe vésődtek. A következő napokban nagyon aggódott új feladata miatt és csak nehezen tudott napi feladataira összpontosítani.

Az Isteni Gondviselés tanácsának megfelelően megkezdte kiterjedt orvosi tanulmányait, gyakran nehéz körülmények között, napi kenyérkereső tevékenysége mellett. Tanulmányai befejezése után teljesen a gyógyításnak szentelte magát, és rövidesen ismertté vált, mint diagnosztikus orvos és természetgyógyász.

Egy kissé még mindig reménykedett benne, hogy a bölcsesség könyvének nyilvánosságra hozatalát bizonytalan időre el lehetne halasztani, hiszen nehéz idők jöttek az okkult tudományok számára.

Az ellenzékől és saját sötét ügyleteiknek a felfedésétől való féltelmükben az állam hatalmasságai kegyetlen erővel üldöztek az irodalmárokat és az okkult tudományok híveit. A metafizikával foglalkozó páholyokat és társaságokat megszüntették, tagjaik közül sokakat letartóztattak és kivégeztek.

Frabato, aki korántsem volt ismeretlen személy okkult körökben, szintén sokat szenvedett. Sajnos, az őt befogadó fizikai testet nehéz karma terhelte. Őt is sodorta az infernó egyre tombolóbb áramlata. Több száztíz emberrel együtt nagyon nehéz soron osztozott. Több hónapig koncentrációs táborba zártak, mert megtagadta, hogy mágikus erejét a hatalom hirtokosainak rendelkezésére bocsássa. A legnagyobb megaláztatásoknak és legkegyetlenebb kínzásoknak tették ki, amit azonban kemény állhatatossággal viselt el. Hat évig tombolt a háború, olyan pusztító erővel, amit a világtörténelem eddig még nem látott.

Nem sokkal a háború vége előtt Frabatót halálra ítélték, de mielőtt az ítéletet végrehajtották volna, bombázni kezdtek a koncentrációs tábor. Frabatót fogolytársai kiszabadították, és el tudott menekülni. Az Isteni Gondviselés óvta életét. Mindenéből kifor-

gatva, betegsegektől kinezva, de rabláncaitól megszabadulva tért meg szülőhazájába.

Miután egészen úgy-ahogy rendbejött, nagy gyógyító tudásával azonnal szenvedő embertársai szolgálatába állt. Később különösen sok olyan beteget küldtek hozzá, akikről az európai orvoslás lemondott, mint gyógyíthatatlanokról, és akiknél a karma lehetőségein belül mégis javulást vagy gyógyulást tudott elérni. Sokszor vigasztalást tudott nyújtani akkor is, ha már túl késő volt a földi test megmentésére.

Szokatlan gyógyítási sikereinek eredményeként egyre többen kerestek nála gyógyulást, míg végül kizárólag a szenvedő emberek szolgálatára állt.

Amikor az egyik éjszaka, a nap fáradsáimaitól kimerülve néhány óra alvást akart engedélyezni testének, Urgaya hívta őt szellemi nevére. „Mit jelenthet ez?” — tündődött Frabato. — „Hiszen mára nincs kitűzve gyűlés. Talán a feladatodra akarnak emlékeztetni?”

Késlekedés nélkül létrehozta a védelmet teste körül a démoni befolyások ellen, szellemileg és lelkileg elvált fizikai testétől, és megjelent Urgaya előtt.

Frabato mély meghajlással köszöntötte a Fény Testvéreinek vezető személyét, amire Urgaya az áldás egy gesztusával válaszolt. Egyedül voltak Urgayával egy barlangban, aki maga alá húzott lábakkal ült egy apró szőnyegen. Tompa fény világította meg a környezetet. A barlang egy hegység peremén volt, de a világ minden lényé hiába keresné ezt a helyet, mert Urgaya csak azok számára tette láthatóvá, akiket látni ohajtott.

„Üdvözöllek, Frabato, kérlek, foglalj helyet mellettem!” — mondta Urgaya és az ott fekvő másik szőnyegre mutatott. Frabato köszönetet mondott és eleget tett a felszólításnak.

Percekig mindketten csendes imába merültek az Isteni Gondviseléshez. Ezután Urgaya Frabatóra nézett fénylő szemével, és azt mondta:

„Ma nincs hivatalos gyűlés, ez csak a kettőnk közötti találkozás. Ahogyan tudod, rendszerint csak akkor hívok magamhoz egyes személyeket, ha a feladat végrehajtásához segítséget tartok szükséges-

nek, vagy ha valakit meg kell büntetnem. Téged azonban nem ezért hivatalok ide. Köszönetet mondok neked az Isteni Gondviselés és a Fény Testvérisége nevében Állhatatosságodért és hűségédért, különösen a karmikus törvények betartásáért a gyászos háborúban. Az Isteni Gondviselés vigyáz rád.

A Fény egyik testére a tizenkettek csoportjából, küldetése befejezése után, mint személyiség feloldódott és visszatért az ősi Fénybe. Az ő helye így szabaddá vált és az Isteni Gondviselés neked ajánlja fel ezt a helyet. Így bekerülsz az öregek tanácsába, és mostantól, mint a többi tizenegy testvér, a legmagasabb ranggal rendelkezel, amelyet ember csak elérhet a beavatottak rangsorában.

Ezzel azonban a Fénnyel szembeni minden kötelezettséget is magadra vállalod. Innen nincs visszalépcs, és rajtad múlik, hogy feladod-e személyiségedet és feloldodsz-e az Ősi Fényben. Az Isteni Gondviselés azonban reméli, hogy továbbra is el fogod végezni feladatodat a kozmikus fejlődés keretében. Örülök, hogy most már visszavonhatatlanul összekapcsolódtál az Isteni Gondviseléssel, és hogy én adhattam át neked ezt a hírt.”

Meghatottság és öröm járta át Frabatot Urgaya szavai hallatán, hiszen az öregek tanácsába való felvétel a legmagasabb kitüntetést jelentette.

— Mélyen tisztelt mester — válaszolt Frabato — Mélyen meg vagyok hatódva, hogy Isten méltónak talált engem arra, hogy felvegyenek az öregek tanácsába. Mindig megtiszteltetés volt számomra, ha erőmet az Isteni Gondviselés szolgálatába állíthattam, miközben az emberi fejlődés előrehaladása iránt mindig is különösen érdeklődtem.”

Urgaya jóindulattal bólintott, és így válaszolt:

„Kedves testvérem, ezeket a szavakat vártam tőled. A testvérek között a legerettebbek közé tartozol, és örülök, hogy továbbra is példaképként fogsz szolgálni az embereknek.

Biztosan emlékszel még feladatodra, hogy leplezd le a holtesség könyvének első öt lapját. Most érkezett az ideje annak, amikor ezt a feladatot tettekhben kell megvalósítani. Ennek a találkozásunknak ez a másik oka, amit különösen lelkedre szeretnék kotni.”

Szertefoszlott Frabatonak az a reménye, hogy az Isteni Gondviselés valamilyen okból visszavonná ezt a megbízást. Most már nem volt visszaút, hozzá kellett látni ehhez a nehéz feladathoz.

Urgaya észrevette, hogy Frabatóban még mindig van ellenállás e feladattal szemben. Ezért még egyszer felsorolta az okokat:

„Kedves Frabato — mondta — a legutóbbi, szörnyű világháború és a folyamatban levő többi háború a földön, az elmúlt években több millió embert juttatott a halálba, a földi gyűrűzónába. Közöttük sokan voltak olyanok, kiknek földi életük során nem volt lehetőségük, hogy megismerkedjenek a beavatás igaz törvényeivel. A szellemi világokban többen panaszkodtak, hogy mindig csak sorsuk volt a tanítómesterük, de a szabad emberre valóshoz vezető utat titokban tartották előttük.

Teged választott ki az Isteni Gondviselés arra, hogy az igazságot szerető és a bölcsességet kereső embereket a megfelelő irodalom segítségével bevezesd a valódi szellemi tudományokba, és véget vessünk ezeknek a panaszoknak.

Bar a negatív erők továbbra is nagy nehézségeket fognak állítani utadba, te bizhatsz benne, hogy az Isteni Gondviselés mindig meg fogja adni neked a szükséges segítséget a titkok nyilvánosságra hozásához. Tudatosan is hasson át téged az a gondolat, hogy embertársaidnak megmutathatod a valódi tökéletességhez vezető utat.”

— Tisztelt Mester — vetette közbe Frabato — ha nyilvánosságra hozom a mágia misztériumait, az emberek előtt nem maradhat rejtve valódi személyiségem. Akik fogják olvasni könyvcímét, előbb vagy utóbb fel fogják ismerni, hogy egy másik fejlődési fokhoz tartozom. Bizonyítékokat akarnak majd. Hozzám fognak jönni anyagi ügyleteikkel, és azt fogják kérni tőlem, hogy kívánságaik szerint rendezzem el azokat. Tisztelt Mester, te voltál az, aki a legutóbbi gyűlés alkalmával arra szolitottál fel, hogy minden eszközzel leplezzem el szellemi erettségemet. Hogyan rejtsem el személyiségemet, ha nyilvánosságra hozom a misztériumokat?

Úgy látszik, hogy Urgaya már várta ezt a kérdést, mert finom mosollyal válaszolt.

„Kedves testverem, úgy tudom, hogy eddig minden lennyel el tudtál banni, amellyel eddig az évezredek során a világmindenség-

ben találkoztál. Ezért meg vagyok győződve róla, hogy elég eszközt és utat ismersz, hogyan viselkedjél, és nem kell tanácsokat adnom neked a részleteket illetően.

A mágikus út nyilvánosságra hozásával magától értetődő, hogy személyedben egy beavatottat fognak sejtteni, de látni fogod, hogy olvasóid előtt nem kell magad letagadnod. Ezt tekintsd úgy, mint küldetésed részet. Akinak valóban segíteni akarsz, azt hozzád fogja küldeni az Isteni Gondviselés. A kíváncsi és szenzációhajász emberek számára is meg fogod találni a megfelelő szavakat. A tudásra vágyóknak meg fogod mutatni, hogyan kepezhetik magukat, hogy sorsuk minden helyzetében helyt tudjanak állni.

Azonban mágikus képességeidet nem kell használnod, hogy az embereket meggyőzd, mert akik a hitről előbb meg akarnak győződni, még nem érettek a mágia útjára. Az ilyen emberek képtelenek arra, hogy saját erejükből kezükbe vegyék sorsukat és tanítómesterük továbbra is a sors lesz. De komoly, valóban az igazságra törekvő emberek is fognak hozzád jönni, akik tanácsot kérnek tőled. Ha kérdéseik lesznek szellemi fejlődésükről, tőlük bizonyára nem tagadod meg szellemi segítségedet.

Kedves Frabato, akkor is beteljesül a küldetésed, ha csak kevés embernek sikerül szorgalommal, kitartással és kemény munkával elérni a beavatáshoz szükséges érettséget. Azok azonban, akik írásaid alapján csak intellektuális tudásukat akarják gazdagítani, tehát a jelenlegi életükben a pusztá elmélet mellett maradnak, azoknak a következő megtestesülésben meg fog adatni a lehetőség, hogy elkezdhessék a gyakorlati munkát.

Írásaidd az egész világon el fognak terjedni. Idővel mindenki megismeri műveidet, aki az igazságot és a bölcsességet keresi. Komoly keresés nélkül azonban senki nem nyerheti el a bölcsesség gyümölcseit, és az Isteni Gondviselés gondoskodni fog arról, hogy mindenekelőtt azok jussanak hozzá, akik elég érettek a bölcsessegre. Ekkor a testüktől megfosztottak jajszavai elhallgatnak majd a föld gyűrűzónájában, mert senki sem hivatkozhat többé arra, hogy nem volt számára hozzáférhető a szellemi világokba vezető út.”

Urgaya e nyomatékos szavai újra világossá tették Frabato számára feladata szükségességét.

— Tisztelt Mester — fordult Frabato Urgayához — szavaid végkepp meggyőztek, és hűen teljesíteni fogom feladatomat. Azt kívánom, védje meg az Isteni Gondviselés saját maga a misztériumokat, mert én végrehajtom a megbízatást.

Urgaya köszönetet mondott Frabatónak, még néhány, a küldetésre vonatkozó utasítást adott neki, megáldotta és elbocsátotta őt. Frabato mely meghajlással búcsúzott a Fény Testvériségének vezető személyiségétől és eltűnt a barlangból. Amikor visszatért fizikai testébe, sokaig cselekedett még feladata végrehajtásán. Azon az éjszakán nem is gondolt alvasra.

Nemsokára hozzákezdett feladata kivitelezéséhez. Az Isteni Gondviselésbe vetett bizalmától vezérelve legjobb tudása és lelkiismerete szerint végezte munkáját. Az isteni bölcsesség, közérthető módon leírva, megtalálta útját a világba. Különösen azok számára, akiknek olyan nagy a vágyuk az igazi tudás iránt, és akik felismerik, hogy Frabato segítségével valóban megnyílt előttük a szellemi tökéletességhez vezető út, mintha fény világítaná.

EPILOGUS

Ez a regény cselekményes formában kíséri egy beavatott életútját. Aki tud a sorok között olvasni, gyakorlati és tudományos ismereteket is nyerhet belőle.

A regény a jó és a rossz harcát mutatja be. Nem kitalált eseményekről van szó, mindegyik valóságosan is megtörtént. A leírt események szórakoztatva magyaráznak, de nem céljuk, hogy az olvasó minden második-harmadik számára nem szimpatikus emberben, aki nem jól gondolkodik, vagy hirtét fenyegeti, a fekete magia mesterét lássa. Hiszen leggyakrabban nem a fekete magiára vezethetők vissza a sors *kegyetlenségei*...

Az igazi fekete magia csak az olyan emberek iránt érdeklődik, akik már maguk mögött tudnak bizonyos belső fejlődést, szellemileg eppenseggel magasán fejlettek. Ilyen emberekre irányul figyelem, és megpróbálja kiterjeszteni rájuk befolyását. A fekete magia gyakorlója soha nem foglalkozik apróságokkal, például, hogy egy ténnyel ne adjon több tejet, stb. Csak azok az emberek hisznek ezekben a babonákban, akiknek túl kevés a tudásuk ezen a területen.

Ez a könyv nem népszerűsít egyesületeket vagy páholyokat sem, amelyek egzotikus és elvont titulusokkal akarnak tudatlanokat megnyerni soraikba, hogy aztán zsarolás áldozataivá váljanak. Visszatartom, hogy figyelemet irányítok olyan páholyokra, amelyek nem a valódi tudományt tanítják.

A Fény Testvérci nem világi szervezet, és nem tartózkodik a földön. Ez a szervezet az éretti lelkek egyesülete, és csak a földön kívüli zónákban találkozhatnak.

A Testvériségbe mindenki belephet, aki a gyakorlatban elsajátította a bölcsesség könyvének első három lapját. Mindenki, aki ezt eléri, magára irányítja a Fény Testvércinek figyelmét anélkül, hogy erre külön törekednie kellene.

Teljes szívemből a legjobbakat kívánom mindazoknak, akik érdeklődnek könyvem iránt.

A Szerző

Franz Bardon fizikai testében már nem tartozkodik közöttünk. 1958. július 10-en az Isteni Gondviselés megengedte ennek az évezredek óta tökéletes szellemnek, hogy végleg elhagyja azt a testet, amelyet erre a misszióra Franz Bardon hivatott rendelkezésre. Ahogy minden magas rangú beavatott ezen a bolygon, Bardon mester is egészen rendkívüli kapcsolatban volt mindenkori testével.

Bizonyára csak kevesek számára ismert, hogy egy olyan magas rangú beavatottnak, mint amilyen Franz Bardon valójában volt, nem kell ugyanúgy végigélnie egy megtestesülés valamennyi fejlődési fokozatát, mint a föld többi lakójának. Mint tökéletes szellemnek, csak akkor kell emberi alakot öltenie, amikor az Isteni Gondviselés új küldetessel bizza meg.

Az elkövetkezőkben néhány szóval ismertetem a szerző életútját, amennyire arról tudomásom van.

Franz Bardon egy tizennégy éves fiú alakjában oltott testet, hogy a fiú apjának, Viktor Bardonnak szellemi tanára lehessen. Az apa, Viktor Bardon korábban keresztény misztikával foglalkozott. Kitartásának és isteni adottságának köszönhetően tisztánlátóvá fejlődött, mivel azonban ezen a területen minden irányado segítség hiányzott számára, úgy érezte, nem jutott közelebb hon vágyott céljához, hogy Istenhez kötődjön. Legbensőbb imádságaiban azt az alázatos kérést juttatta kifejezésre, hogy még ebben az inkarnációban találkozhasson egy valódi mesterrel, hogy meghallgathassa és elsajátíthassa tanításait. Kívánsága nem maradt teljesítetlen. Egy nagy szellem, akit majd Frabatóként ismerünk, Viktor Bardon tizenhárom gyermeke közül a legidősebb, egyetlen fia testében oltott alakot, aki magára vette az Isteni Gondviselés által rá ruházott feladaton kívül meg azt a küldetést is, hogy saját apjának a mestere legyen.

Amikor egy éjszaka a csodálatos csere lejátszódott, azt a jövőbe látó Viktor Bardonn kívül senki sem vette észre. Igaz szívvel megköszönte isten iránta tanúsított kegyelmét, és ettől kezdve fiát tekintette tanítójának és ekként is tisztelte.

Csak egy olyan magas rangú beavatott, mint amilyen Franz Bardon tökéletes szelleme volt, meresztelt vállalkozni arra, hogy a feladata végrehajtásához rendelkezésre bocsátott testben nem csak egyetlen meghizatást, hanem több missziót is vállaljon. Amiként végre is hajtotta azokat.

Az, hogy egy szellem már pubertás korban levő testet valasszon, illetve ilyet elfogadjon, szigorú feltételekhez van kötve. A test új tulajdonosa az eredeti birtokos számára ellenszolgáltatáskeppen köteles valahol egy másik, előnyös létezését biztosítani. Ezen kívül a kölcsönvett, ez esetben véglegesen *átvett* test karmáját *sajátjának* kell tekintenie, és minden körülmények között ki kell egyenlítenie.

Mivel a test korábbi tulajdonosának karmaja nagyon meg volt terhelve, Franz Bardon szellemi tökéletessége és beavatottságának magas rangja ellenére is sok nehézségen ment keresztül, hogy végül feloldja a karmát. Utálnék itt a letfenatartásért vívott harcára, a többszöri letartóztatásra, és a több hónapos koncentrációs táborra, melyek során a legkegyetlenebb eseményeket élte át, és a legnagyobb megsegélyezést kellett elviselnie. Életének utolsó hónapjait is kellemetlen események zavarták meg, amelyek véget is vetettek aldott tevékenységének. Egy ilyen megtestesülés elfogadása mindannyiunk számára jól mutatja, milyen volt Franz Bardon.

Az is világos lesz sok olvasó számára, hogy mit jelent, ha egy ekkora szellem — akinck különleges képességei megközelítik az Isteni Gondviselés hatalmát és képességeit, aki egy kézmozdulatával ártalmatlanná tehetne üldözöit — mégis magára vesz, és szemrehányás nélkül eltűr oly sok kellemetlen dolgot. Egy beavatott sorsa is ugyanúgy kapcsolódik más emberek sorsához, mint a többi emberé, és ebbe az Isteni Gondviselés még egy kiválasztott által sem enged meg beavatkozást. Csakis az emberi tudatlanság számlájára írható, ha egyesek a sors eljárását gyakran igazságtalannak nevezik, és az igazi beavatottat tehetetlen embernek gondolják, vagy állítják be, csak azért, mert az Isteni Gondviselés törvényeihez hűen, nem teljesítette gyarló kívánságaikat.

Eltekintek olyan szokásos életrajzi elemek részletes ismertetésétől, mint iskolai végzettség, pályaválasztás és annak eseményei. Feltekelezem, hogy a hermetikus tudományok ismertetése ennél sokkal fontosabb és tanulságosabb lesz az olvasók, érdeklődők és tanítványok számára.

Azok, akikhez a sors kegyes volt, és személyesen is megismertették Franz Bardont, jól tudják, hogy vele a legjobbak egyike távozott közülünk. Személyében a hermetika valódi tanítványai továbbra is a nagy tanítót látják. Fuggetlenül attól, hogy oltott-e újra testi alakot vagy nem, szellemi nagyságán soha semmi nem fog változtatni.

Azok számára, akik komolyan és a gyakorlatban is foglalkoztak Franz Bardon műveivel, de a szerzőt nem ismerték személyesen, vagy csak rövid ideig voltak vele együtt, megemlítek néhány személyiséget, különböző korokból, akiknek fizikai testében ugyanaz a nagy szellem, az ő szelleme lakozott.

Igy például bizonyára mindenki előtt, aki a szellemi tudományokkal foglalkozik, ismeretes Hermes Trismegistos, Thot neve, akinck könyve, amit a bölcsesség könyvének neveznek, a 78 tarot kártyát tartalmazza. Így senkit sem lep meg az a vezermotívum, amit Franz Bardon első könyvében *Az igazi beavatás útja*-ban kiválasztott. Lao Ce, a kínai bolcs és tudós, szinten jól ismert a filozofikus érdeklődésű emberek között, ahogy a francia asztrológus, Nostradamus, az angol tudós, Robert Fludd, Saint Germain grófja. Franz Bardon szellemét a tyanoi Apolloniusban, Krisztus egyik kortársában is megtaláljuk. Utolsó előtti megtestesülésében Tibetben élt, ahol a Hegyek Öregjének nevezték.

Franz Bardon fizikai létezésének elmúltával az egész világon ezrek hiányolják életük megmentőjét, tanácsadójukat, és azt a barátot, aki nehéz helyzetükben segítségükre sietett. Önfeláldozó és áldott tevékenysége megérdemli, hogy teljes elismeréssel és mindig hálás szívvel emlékezzünk rá.

Mi, akik tudjuk, hogy a halál nem létezik, azt kívánjuk, hogy az Isteni Gondviselés ajándékozzon meg bennünket ismét egy új meg-

testesüléssel, hogy találkozassunk ezzel a magas rangú beavatott személyiséggel, teljesen mindegy, milyen személyben vagy alakban.

Prága, 1958 szeptemberében

Otti Votavova

(* 1903. II. 4. – †1973. 9. 2.)

Franz Bardon

Franz Bardon

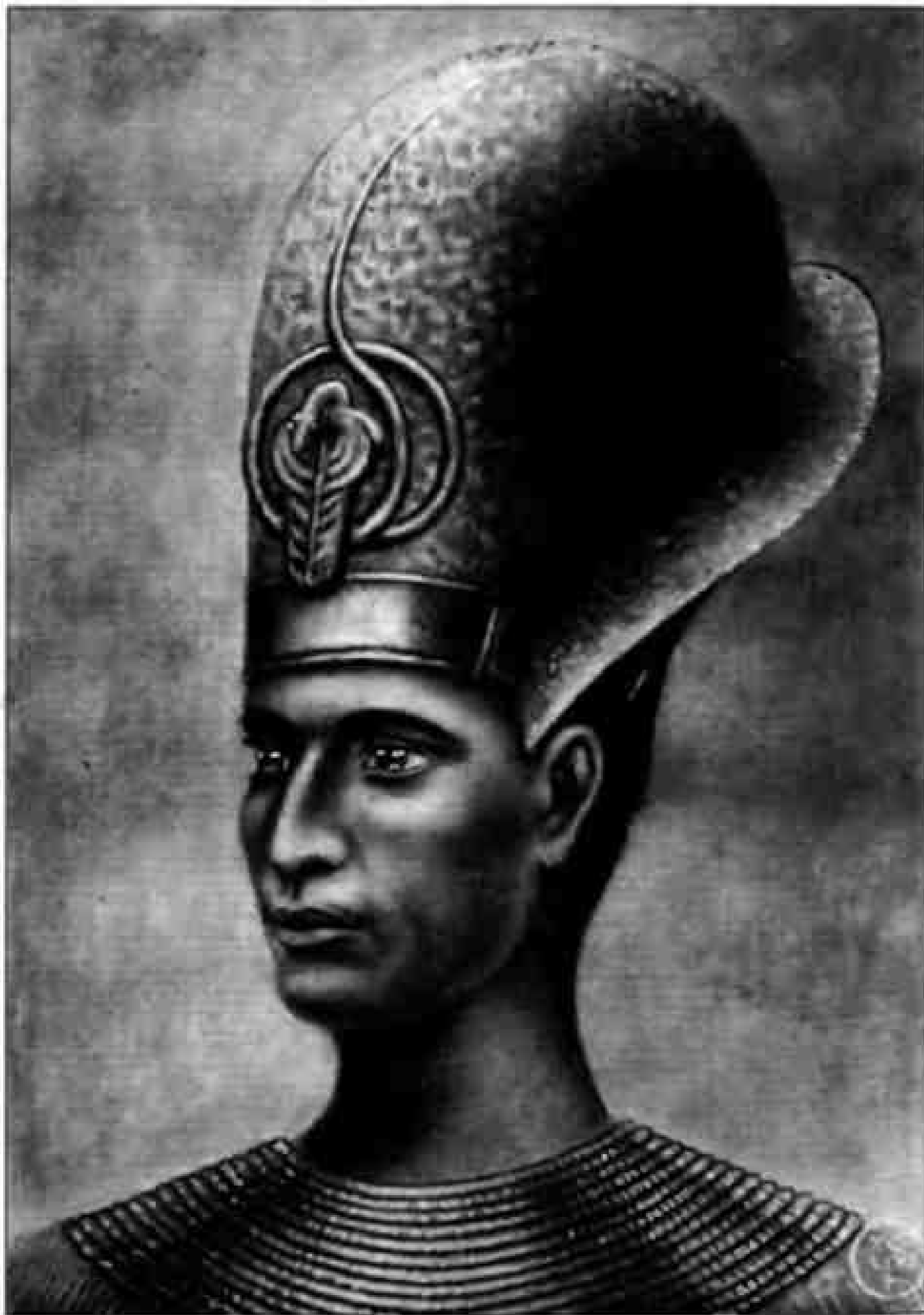
Frabato alias Franz Bardon — 1930 körül

Franz Bardon

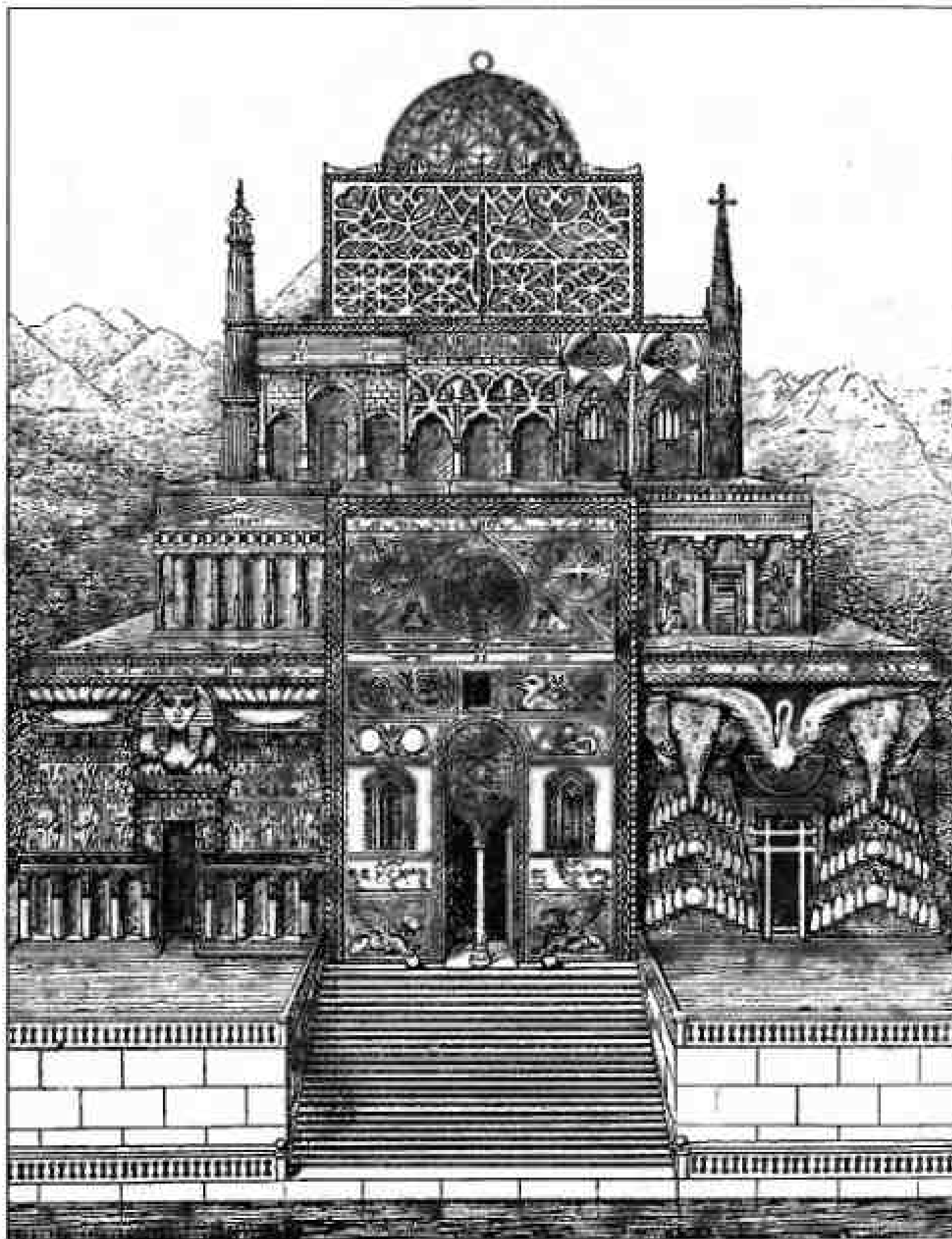
Franz Bardon

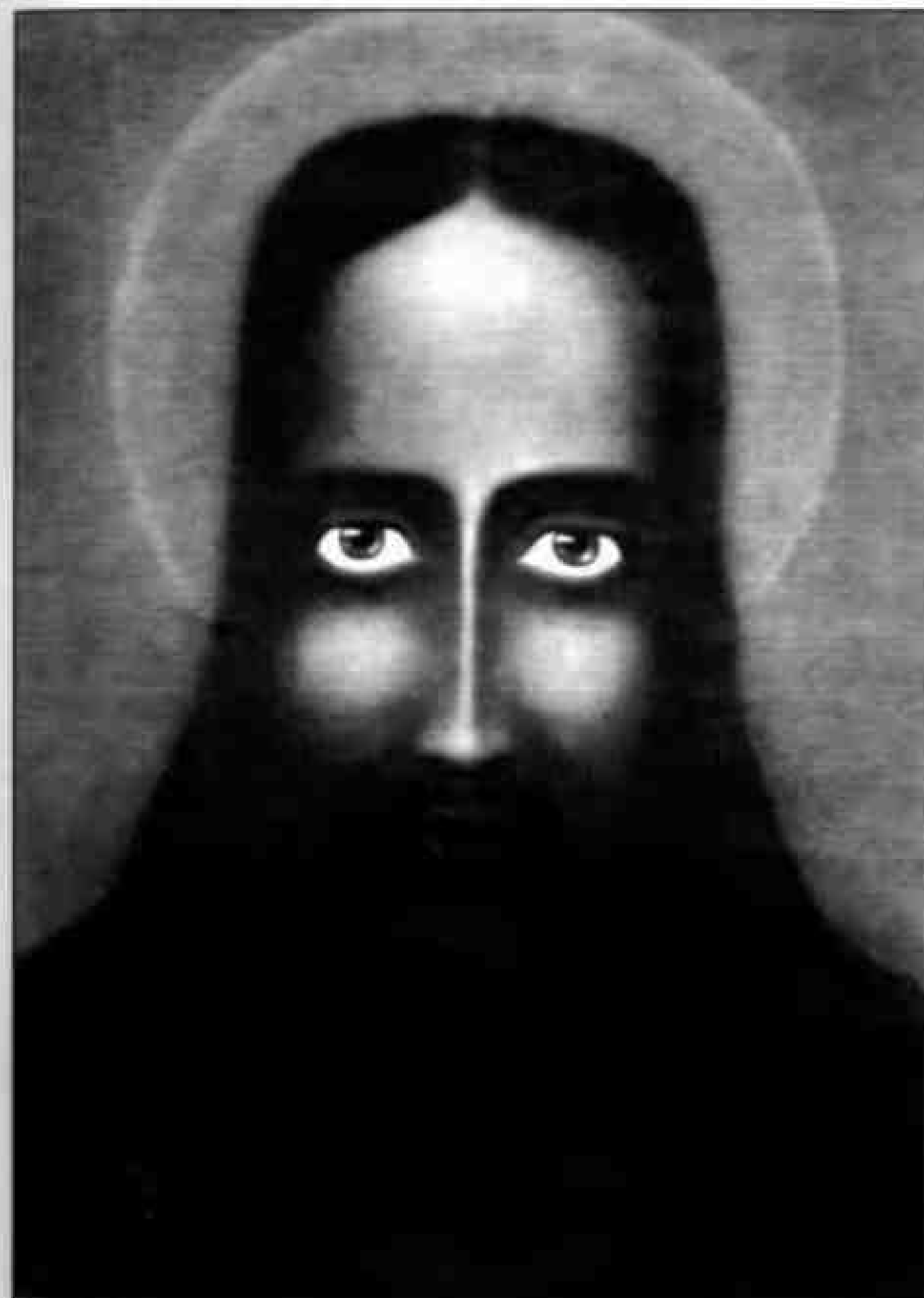
Hermes Trismegistos

Lao Ce

A kék szerzetesek házának bejárata (Lagavana)

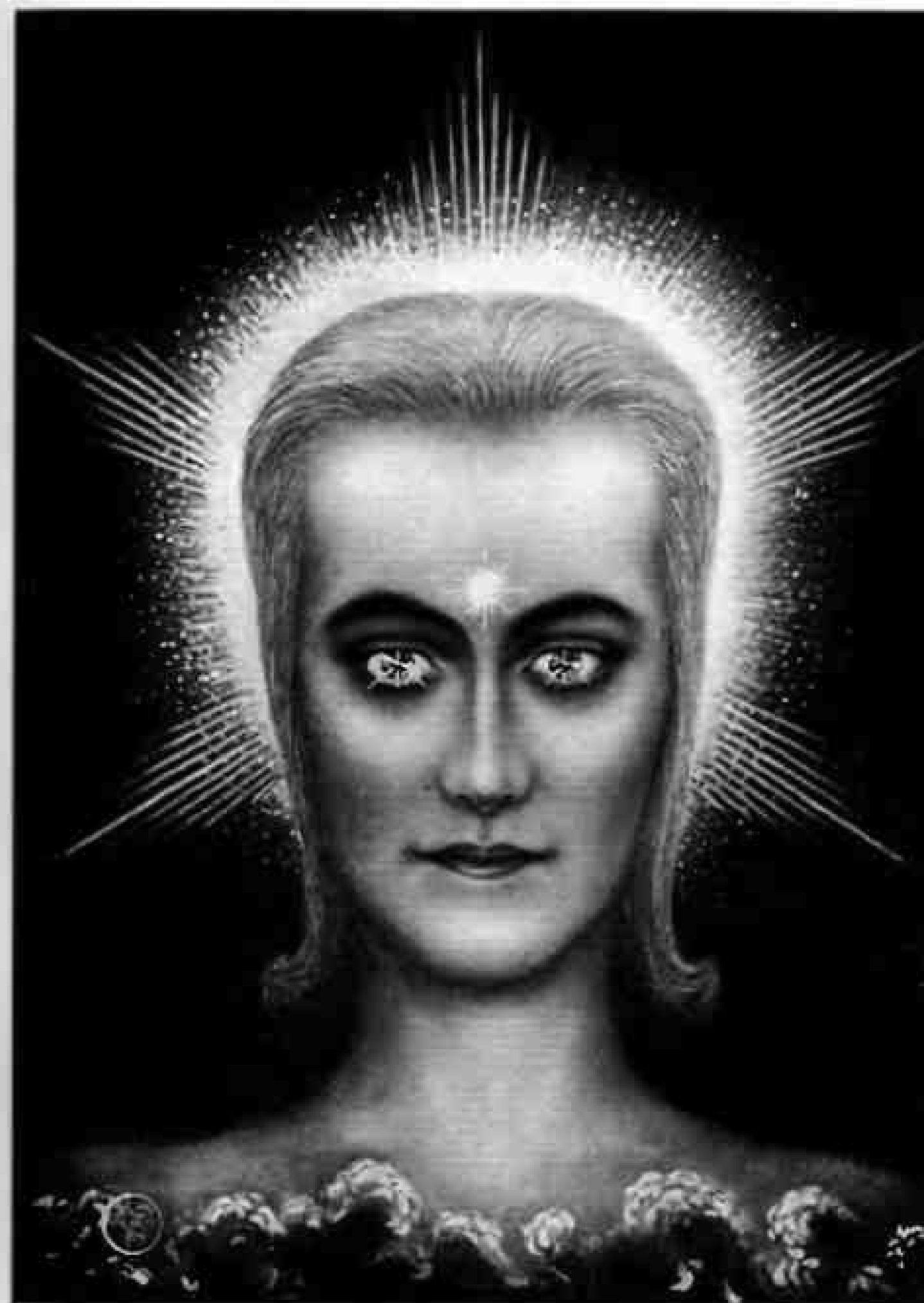
MAHUM R. S. M. G. TAD-TA'

A kék szerzetesek iniciátora és ősmestere

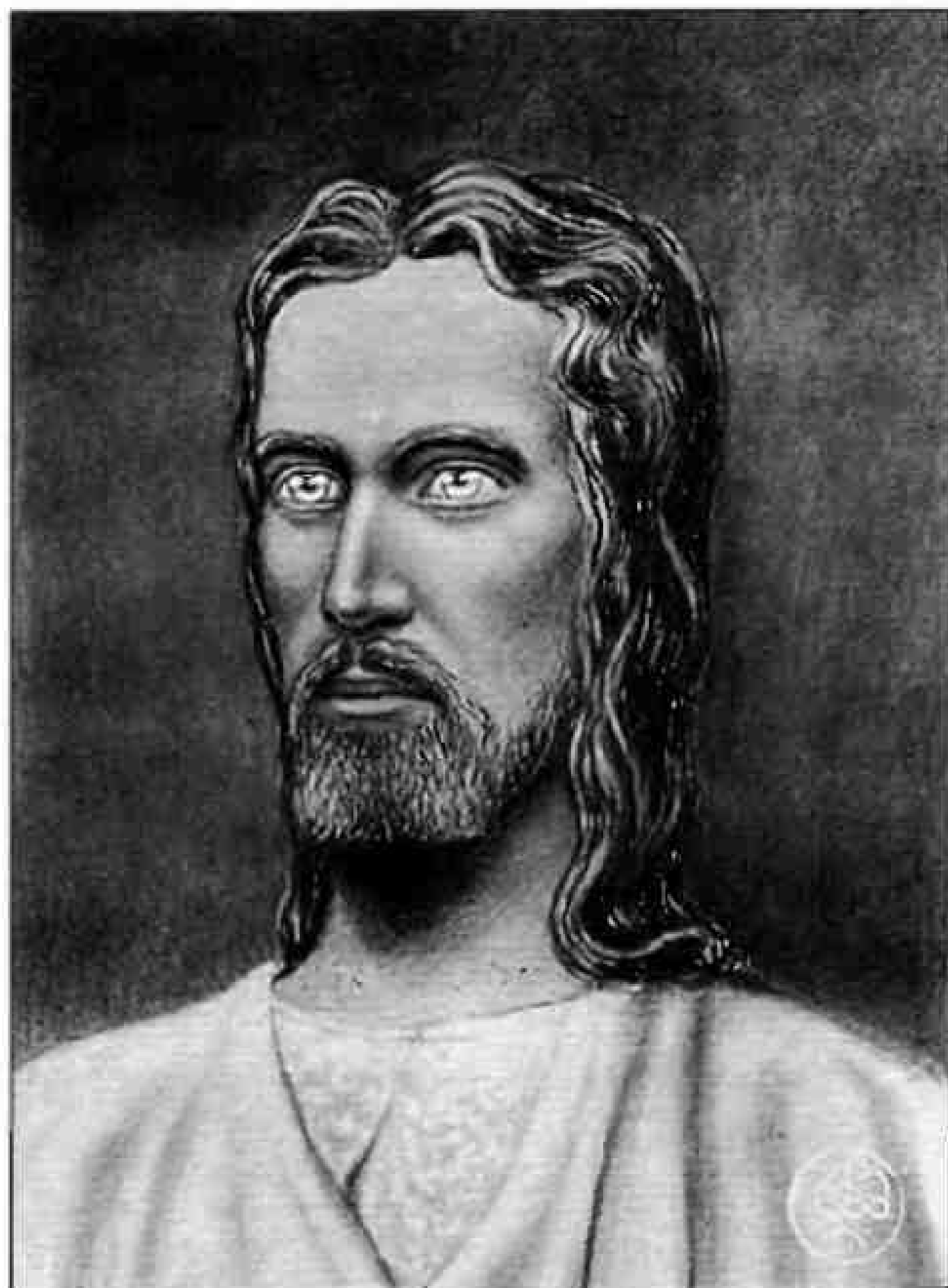
ཀླན་ཡིན་ལམ་

Kvan Yin Lam

འཕྲིན་ལེན་ཀུ་

A Fény arca

Buddha Jehoshuah (Jézus Krisztus)

UTÓSZÓ

Franz Bardon 1909. december 1-én született Kathercin-ben, Opava mellett (Csehszlovákia), és 1958. július 10-én halt meg Brünmben (Csehszlovákia). Opavában a népi- és polgári iskolába járt és szerelő végzettséget szerzett. Frabato művészneve a *Franz*, a *Bardon*, a *Troppau* és az *Opava* szavak rövidítéséből keletkezett. Hogy az emberek figyelmét a mágia tudományára felhívja, bemutatta közönségének a valódi mágia lehetőségeit. A húszas évek végén művészként lépett fel Németországban, majd 1945-től 1951-ig hazájában, Csehszlovákiában.

Fő foglalkozása azonban a természetgyógyász tevékenység volt, amit 1941-ben kezdett meg. Münchenben szerezte meg az ehhez a foglalkozáshoz szükséges képesítést. Orvoshiány miatt 1945-ben néhány hónapra megbízták egy kórház vezetésével. Mivel gyógyítási módszereivel szokatlan sikereket ért el, például meg tudta gyógyítani a második szakaszáig kifejlődött rákot, 1958-ban hecckampányt indítottak ellene az európai gyógyászatot gyakorló orvosok, ami 1958 áprilisában ahhoz vezetett, hogy letartóztatták. Még a vizsgálati fogságban, tehát mielőtt ítéletet mondtak volna felette, kórházban meghalt egy régi betegségében, aminek a kezeléséhez megtagadták számára a gyógyszereket.

Ennek a műnek a különleges keletkezési története miatt meg lehetősíteném, hogy a könyvet Franz Bardon neve alatt jelentsem meg. Végül is a téma fontossága döntött. Hogy az igazsághoz hűek maradjunk, nem szeretném elhallgatni, hogy Franz Bardon ehhez a könyvhöz legfeljebb a tények vázát szolgáltatva. A hiányok kitöltését és kiszínezését idő hiányában teljesen titkárnőjére, Otti Votavovára bízta. Sajnos a hátrahagyott kézirat nem volt alkalmas a nyomtatásra, ezért dolgoztam át.

A Frabato regényében szereplő páholy teljes nevét is fel kell fedni. Az F.O.G.C. a Freimaurerischer Orden der Goldenen Centurie rövidítése, ami azt jelenti: Arany Százak Szabaddöműves Rendje. A „centurie” latin kifejezés, századot jelentett a római hadseregben.

A továbbiakban szeretnék néhány dolgot továbbadni abból a tudásból, amiről Otti Votavová saját szavai szerint közvetlenül Franz Bardon tájékoztatta. Ezek szerint Adolf Hitler egy 99 tagból álló páholy tagja volt. Ezen kívül Hitler és néhány bizalmasa a Thularend tagjai voltak, ami egy tibeti, fekete mágia gyakorló rend ág volt, és amit a csoport tagjai saját céljaikra használtak fel. Csak a tények ismeretében érthető igazán az a mondat, amely Hitler 1945. január 30-i beszédében mondott: „Ebben a harcban sem Belső-Ázsia fog győzni, hanem Európa, és Európa élén az a nemzet, amely másfél évezrede védte Európát a Kelet ellen és a jövőben is védeni fogja: a mi Nagy Német Államunk, a német nemzet” (Idézet a Hitler: *Beszédek és próféták 1932-1945* c. kötetből, kiadta: Max Domarus).

Hitler több hasonmással rendelkezett, akik álcázásképpen a legkülönbözőbb alkalmakon helyettesítettek.

Hitler magas hivatalát ajánlotta fel Franz Bardonnak, ha mágikus képességeivel segít neki megnyerni a háborút, és még el is kellett volna árulnia a földön teljesen szétszórva található másik kilencvennyolc 99-es páholy címét. Amikor Franz Bardon megtagadta a segítséget, Hitler utasítására a legkegyetlenebb kínzásoknak vetették alá. 1941 júniusától októberéig többek között Breslauban és Troppauban tartották fogva. Amikor biztosra vették, hogy a neki okozott sérülések miatt rövid időn belül meghal, szabadon engedték.

A háború után Franz Bardon mágikus képességeivel megállapította, hogy Hitler Dél-Amerikába menekült, és hogy ne ismerjék fel, átoperáltatta arcát.

Hitler meneküléséről még annyit jegyeznek meg, hogy a *Bild-Zeitung* 1979/5. számában közölte, hogy Hitler magánrepülőgépet megtaláltak a dél-amerikai dzsungelben. A legfontosabb kérdést, hogy „Hogyan került Hitler repülőgépe oda, és ki volt benne?”, jellemző módon, nem tették fel.

A kötetben közölt kepeket — *Hermes Trismegistos*, *Lao Ce*, *Mahum Tah-Ta és Shamballa* — eredetileg Hans Albert Müller: *A nyugati Buddha útja* című könyvéből vettük (1930 — Verlag des

Ordens der Weltvollendung). Erről a tényről csak a Frabato legutóbbi kiadása után értesültem. Amennyire ki tudtam deríteni, a rajzokat egy mágikus képességekkel rendelkező festő festette, elkészítésükhöz Franz Bardon a mágikus tükörrel nyújtott segítséget.

Arról, hogy bármilyen szerződés megkötésével mindig hátrányokkal is számolni kell. Franz Bardon *A mágikus ideges gyakorlat* című művében részletesen ír. Aki alaposan tanulmányozta az okkult tudományokat, annak nem lesz nehéz a páholyok, rendek, szekták és korok megítélése. Ahol a szellemi iránymutatásért pénzt vagy eszközzel való kötődést követelnek, és a magasabb koroknak titkai vannak, amelyek az alacsonyabb korok előtt rejtve maradnak, ott minden érdeklődőnek a legnagyobb elővigyázatossággal kell eljárnia.

Ami a könyvünkben ábrázolt eseményeket és jelenségeket illeti, ezek a mágikusan képzett emberek számára vannak fenntartva. Az emberiségnek meg kell elégednie azzal, hogy a kozmoszban sok bizonyítékot kizárólag szellemi eszközökkel lehet megszerezni.

Wuppertal, 1995. február
Dieter Ruggeberg

FÜGGELÉK

(TOREDÉK)

Franz Bardon

A BÖLCSESSÉG ARANYKÖNYVE

TARTALOM

Bevezetés

I. fejezet
Hermetikus vallási világnézet

II. fejezet
Mágia — misztika

III. fejezet
A hermetikus anatómia titkai

IV. fejezet
Összpontosítás

V. fejezet
Meditáció

VI. fejezet
Mágikus-misztikus képességek

VII. fejezet
Az egyoldalú fejlődés veszélyei

VIII. fejezet
A hermetikus út

IX. fejezet
Egyetemes törvények — Harmonia

X. fejezet
Kulcs a legmagasabb bölcsességhez

Utószo

BEVEZETÉS

A bölcsesség könyvének negyedik lapja, a negyedik tarot kártya egy bölcsét, talán egy császárt ábrázol. Leírása a mágus és a kabbalisták számára is nagyon fontos segítség, mert megengedi, hogy még mélyebben behatoljanak a bölcsesség titkaiba, és a legnehezebb problémák is könnyen megoldhatók vele, mert ez nem egyszerűen csak a tudás oldaláról, hanem — ami sokkal fontosabb — a felismerés nézőpontjából, tehát a bölcsesegből kiindulva történik meg. Egy beavatottnak mindig minden kérdést meg kell válaszolnia, amit egyáltalán fel lehet tenni. Ha a helyes úton járt, képes azonnal megoldani minden problémát, ami az univerzális törvényekre vonatkozólag felmerül előtte.

Az is sokat meríthet ebből a könyvből, és az egyetemes törvények ismeretében maga is meg tud válaszolni sok kérdést, aki csak az elmélettel foglalkozik.

Ez a könyv életszerűen mutatja be a tankönyvek anyagát és érinti az egyetemes tudást. Aki a gyakorlatban is foglalkozik Bardon tanításával, általa még jobban meg ismerkedhet az univerzális törvényekkel és azok hatásával, tudata bővítésének és tudása megsokszorozásának módjával. Minél inkább azonosul a gazdag tananyaggal, annál mélyebben fogja érteni a törvények nagyságát és erejét. Határtalan tisztelettel és alázattal fog feltekinteni az Isteni Gondviselésre.

A próféták és papok titkos iskoláiban minden korban alapvető tananyagként szolgált a bölcsesség könyve, és a negyedik tarot kártya az oktatókat, iniciátorokat vagy mestereket (gurukat) készítette elő magas tisztségeikre. Ügyszólván a beavatottság műve volt, amely a legtitkosabb misztériumokat jelenítette meg. A neofiták számára a bölcsesség könyve egyidejűleg vizsgakönyvként is szolgált szellemi fejlődésük útján. Teljesen jogosan tekinthetjük tehát a negyedik lapot a belső hermetika alapjának.

Eddig a negyedik tarot kártyán ábrázolt titkokat a szimbolika nyelven adták tovább, ezért a racionalis gondolkodók előtt ez többnyire érthetetlen maradt. Sok olvasó bizonyára üdvozolni fogja,

hogy az Isteni Gondviselés engedélyével azon fáradozom, hogy a negyedik könyv ne csak a beavatottak, hanem a be nem avatott emberek, bölcselők és teoretikusok számára is érthetővé váljon.

Aki a bölcsességnek ezt a könyvét teljesen elsajátította, és az egyetemes törvények álláspontjából kiindulva pontosan ismeri a hermetikus filozófia alapjait, hermetikus filozófusnak tekinthető. Ezeket a személyeket a hermetikus testvériségek és rendek is be fogják sorolni azon gyakorló filozófusok közé, akik a valódi hermetikus tudást oktatják.

Váljon ezért ez a könyv is minden olvasó és a szellemi tudományok iránt érdeklődő számára a tudás és a bölcsesség soha el nem apadó forrásává. Kísérjen mindenkít a tökéletességhez vezető úton az Isteni Gondviselés áldása.

A Szerző

I. FEJEZET

HERMETIKUS VALLASI VILÁGNÉZET

A vallásos világnézeteknek alapvetően kétféle, relatív és teljes vagy általános formájuk van. A relatív vallási világnézethez az emberiség kezdetétől a mai napig keletkezett vallások tartoznak, amelyeknek nehéz kezdetük volt, átérték virágkorukat, majd az idővel elenyésztek. Minden relatív vallásnak megvolt a maga megalapítója.

Eltekintek a relatív vallási rendszerek bemutatásától. Aki valamelyes mértékig foglalkozott a vallások bölcséletével, megismerkedett számos relatív vallási rendszerrel. Minden ilyen rendszer az elmúlás törvényének van alávetve, tekintet nélkül arra, hogy némelyik évszázadokig vagy évezredekig élt. Egy vallási rendszer fennállásának az időtartama mindig alapítóitól és tanításaitól függött. Minél több egyetemes törvényt tartalmazott egy vallás, minél több általános igazságot hirdetett és képviselt, annál tovább maradt fenn.

És annál rövidebb ideig léteztek, minél inkább egyoldalúak, elvakultak, diktatórikusak és tekintélyuralmiak voltak alapfogalmaik.

Bizonyára minden vallási rendszernek megvolt a maga küldetése, és létrejöttének jó oka. Mindig bizonyos mértékig — akár jelképes formában, akár elvont fogalomban, és sokszor leplezve — érintette, az egyetemes igazságot és törvényszerűséget.

Egy valódi beavatott minden relatív vallásban, függetlenül attól, hogy az melyik korszakra jellemző, egyes alapvető eszmék darabkáit látja, amelyek mind az univerzális vallásból származnak és a törvényszerűsége utalnak. A beavatott ezért tisztel minden vallást, anélkül, hogy tekintetbe venné, hogy az adott vallás a múlté, még ma is fennáll, vagy csak a jövőben fog létrejönni, mert tudja, hogy minden vallási rendszernek mindig olyan hívei vannak, akiknek az érettsége éppen azt a rendszert igényli.

Hermetikus nézőponthól szemlélve a materializmus is vallási rendszer, amelynek a hívei ahhoz ragaszkodnak, amiről meg tudnak győződni, akik számára az *anyag* a meghatározó. Mivel a beavatott tudja, hogy az anyag az isteni megjelenés egy formája, amelyben a természet törvényei tükröződnek, nem ítélt el senkit csak azért, mert az anyagban hisz.

Inkarnációi és fejlődése során minél erettebb lesz egy ember, annál közelebb jut az egyetemes törvényekhez, és annál melyebben hatol be ezekbe a törvényekbe, ezért ezután már semmilyen vallási világnézet nem elégíti ki. Az ilyen ember erette vált az általános vallásra és képessé vált arra, hogy közelebb kerüljön az egyetemes törvényszerűséghez a mikro- és a makrokozmoszban.

Ezek szerint minden vallás relatív és mulandó, amely nem képviseli tökéletesen az egyetemes törvényeket. Az egyetemes törvények a világ kezdete óta, és annak végéig megváltoztathatatlanok.

Az érett hermetikus, ha akarja és az emberekkel való kapcsolatra való tekintettel helyesnek találja, formalisan batran tartozhat bármilyen valláshoz, hogy az éretlen személyek figyelmét ne vonja magára. Szelleme bensőjében és teljes lényével azonban az általános vallás követőjének tekinteni magát, ami alatt az egyetemes törvényszerűség elvét kell érteni.

Egy beavatott nem hisz valamiben, amiről nem tud meggyőződni, nem hisz semmilyen megszemélyesített istenségben vagy szimbólumban, hanem a törvényszerűségeket és az összhangot tiszteli, annak minden megjelenési formájában.

Ez a néhány szó talán elég ahhoz, hogy utaljunk a relatív és a tökéletes vallási világnézet közötti különbségre.

Vége az első fejezetnek.

II. FEJEZET

MAGIA — MISZTIKA

Minden korszak titkos papi iskolájában mindig egyszerre és azonos mértékben tanították a mágiát és a misztikát, mivel mindket alapfogalom rendkívül fontos volt a hermetikus tudomány számára, és a továbbiakban is fontosak lesznek. A magiahoz tartozónak tekintették régen mindazokat a tudományokat, amelyek az évszázadok során, anyagi szinten fejlődtek ki, és erre a szintre vonatkoztak. Ezek szerint a papok rendjében a mester saját belátása szerint, a tudás bármely területén, minden technikai tudást átadott tanítványának. Minden tudomány, közöttük a matematika, a kémia, a fizika és a csillagászat is a mágia területéhez tartozott.

Ezzel szemben minden, ami nem volt anyagi jellegű, mint például a vallás, a világnézet, az Isten fogalma, az erkölcs, az erények, a képességek, bármiféle tulajdonság, mindezek a misztika területéhez tartoztak. Hermetikus álláspontból kiindulva tehát nem választható el a mágia a misztikától, mert ahol nem létezik törvényszerű, lényegi, anyagi alap, ott nem létezhetnek sem képességek, sem erények, sem pedig erkölcsi nevezetek.

Az idők és emberiség fejlődése során fejlődésével az anyagi tudomány lassan elhatárolódott. Szükségszerűen önállósodott, mert elhatárolódott az anyag, erő és lényeg törvényszerűsége, amelyeket a durva érzékekkel már nem lehetett észlelni, és amelyek megértéséhez mindig bizonyos érettség szükséges. Ennek következtében létrejött 1. egy fizikai tudás, amelyet intellektualis képességgel lehetett elérni, és 2. egy metafizikai tudás, amely a finomabb erőkkel és anyagokkal foglalkozott, de amit a pusztá értelemmel nem lehet felfogni. Ez az állapot hozzájárult ahhoz, hogy a metafizikai tudás egyre inkább háttérbe szorult, míg csak az igazi beavatottak tulajdonává vált. Egy hermetikusnak azonban, aki be tud hatolni a metafizikai törvényszerűségbe, a logikus összefüggés univerzális törvényének megfelelően az összes létező tudományát ismernie kell.

Hogy elkerüljük a tévedést, a további fejtegetéseimben nem a metafizika kifejezést fogom használni, hanem a jobb megértés ked-

véért a hermetikusok korábbi módszere szerint a mágia szónál maradok.

Hermetikus nézőpontból a mágia nem más, mint magasabb rendű metafizika, amely finomabb erőket, anyagokat és lényegeket kezel, megis tudományágra különbség nélkül analog összefüggésben áll a mai általános tudománnyal.

Tehát, ha egybeavatott a magiáról beszél, akkor erőkéről, finom anyagokról és lényegekről, valamint azok törvényszerűségeiről beszél, valamint hatásukról a makro- és mikrokozmoszban, tehát az emberben, a természetben és az egész világmindenségben, valamint a fizikai, az asztralis, és a mentális test három állapotában. Az igazi mágia ezek szerint a tudomány által a mai napig el nem ismert erők magasabb szintű ismerete, melyek megértéséhez, felfogásához és hasznosításukhoz a mai ellenőrző módszerek nem elegendőek, bár a mágikus törvényszerűség földünk minden hivatalosan elismert tudományával összevethető.

A mágikus tudományról és annak hatásáról való logikus megfontolások és következtetések nemcsak arra ösztönzik az igazi hermetikust, hogy felismerje a finomabb anyagi erőket, hanem arra is, hogy összhangba hozza ezeknek az erőknek a törvényszerűségeit bolygónk minden hivatalos tudományával. Különböző kulcsok segítségével a tudós számára még az is lehetséges, hogy tudását minden hivatalos tudományos területen érvényesítse, elmélyítse és kibővítsse. Egy feltaláló szellem számára a valódi mágia ismerete számtalan lehetőséget kínál, hogy technikailag és anyagilag kibontakozhasson. De itt nagy szerepet játszik az ember érettségének foka, ami eldönti, hogy mennyire képes az erők általános törvényszerűségét átvenni a durvább anyagiságra.

A könyv további részében egyes parhuzamokról és a finom anyagok erőhatásairól beszélek, melyek különböző mind a három területen megnyilvánulnak. Más szóval kifejezve, a mágikus törvények gyakorlati használatát írom le, és mindenkinek csak saját magán múlik, hogy a saját céljaira hasznosítsa a tudást és a bölcsességet.

Mar ebből is tisztán lehet látni, hogy a mágia tiszta metafizika, amit éppúgy lehet elemezni, mint minden más, a durva anyagokra

vonatkozó tudományágat, és ezt összhangba lehet hozni a természettudományokkal. Ezek szerint a metafizika a szabályos fizikai tudás, a természettudomány kibővítése.

Nincs mágia misztika nélkül, ami azt jelenti, hogy nincs anyag befolyás, hatás és változás nélkül, mivel e két dolog egymástól függ. A mágiát nem lehet elkülöníteni a misztikától, és mindkettővel azonos időben és egyszerre kell foglalkozni. A hermetikusnak tanulmányai közben mindig mágikus-misztikus úton kell járnia, vagyis a minőséget és a mennyiséget egyidejűleg figyelembe kell vennie, és tudnia kell ezeket pontosan megkülönböztetnie egymástól, hogy mikor van szó mennyiségről, erőről, szubsztanciáról, és mikor minőségről, vagyis tulajdonságokról, hatásokról, befolyásokról és hasonlokról. Soha nem szabad egymással felcserélnie ezt a két különböző fogalmat, ha nem akar zavarosan cselekedni. Itt jegyezzük meg: a mágia mennyiség: a misztika minőség!

Amikor a következő fejezetekben mennyiségekről beszélek, akkor mindig mágiairól van szó. Ha befolyásokról, tulajdonságokról, képességekről, erényekről beszélek, akkor mindig misztikáról van szó. Ez alaptörvény az idők kezdete óta, és az is fog maradni az idők végeztéig!

Vége a második fejezetnek.

III. fejezet

A HERMETIKUS ANATOMIA TITKAI

Ebben a fejezetben az olvasó figyelmét a mágia és a misztika általános kérdéseiről az ember okkult anatómiájára irányítom, hogy részletesen megfigyelhessük azt a mágia és a misztika oldaláról is, ami a beavatott számára a legfontosabb. A mágiairól és a misztikáról az ásványok, növények és állatok világának természetére vonatkozólag sok könyvet lehetne írni.

A negyedik tarot kártya az ember számára szoba jöhető bölcseséget szimbolizálja és ezért fontos, hogy az ember mágikus és misztikus oldaláról is pontosan megismerje magát. „Ismerd meg magad!” — szól a hermetikusok egyik fontos mondata, ami arra ösztönöz mindenkit, hogy mágikusan és misztikusan is behatoljon az ember mely összefüggéseibe. A funkciók és elvek ismeretéből ezután minden egyes részlet önmagától adódik, amelyeket a későbbiekben fogok ismertetni.

A MENTÁLIS TEST

Első könyvemben — *Az igazi beavatás útjában* a mentális testet csak körvonalaiban tudtam leírni, amennyire azt a tarot kártya megengedti. Ebben a művemben ezt a tudást bizonyos mértékben gyakorlati tudássá terjesztem ki, amikor is a mentális test funkcióira mágikus és misztikus szempontból is rá fogok térni.

A mentális test a legfinomabb anyagból áll, amit mentális anyagnak neveznek. Ez az anyag összekapcsolódik a föld elemei által annak összekötő ereje miatt a durvább anyagból álló testtel. A mentális test halhatatlan és sem időhöz, sem helyhez nincs kötve. Alapvető tulajdonsága, hogy minden formához alkalmazkodni tud, minden alakot fel tud venni. A mentális anyag, amit gyakran ősananyagnak is neveznek, két ősi erővel rendelkezik, az elektromos és magnetikus fluidummal, mindkettő a mentáltest sűrűségi fokához igazodik. Az elektromos és magnetikus fluidum kölcsönhatását a mentáltestben halhatatlan életoek nevezik.

Közvetlenül a mentáltestben található az úgynevezett én-tudat, ami az akarat, értelem és érzés (eszleles) egymáshoz kötődése,

E három alapvető elem nélkül nem lenne én-tudat, mert éppen az a mentáltestben megtalálható hármas egység alkotja az ember szellemét. Ha ebből a három elemből az egyiket vagy a másikat megsemmisítik, akkor a tudat megszűnik működni. Ennek a három fő elemnek a kibontakozása az általános fejlődéstől és az érettségtől függ.

Hermetikus nézőpontból itt a mennyiséget és minőséget is tekintetbe kell venni. Az akarat mennyisége az akaratcserében rejlik és minősége az akarat tartalmán alapul. Ugyanez a törvény érvényes az értelemre is, ahol szintén egy intellektuális erő oldaláról és egy minőségi formáról van szó. Az értelem mennyiségi formája az összes intellektuális képesség használatának tartamától függ, minőségi formáját a fejlődés és a szellem erettségének foka határozza meg a gondolatok tartalma alapján. A harmadik elv az érzelmi élet és ez ugyanazoknak a törvényeknek van alárendelve, amennyiben a minőség oldal az észlelés mélységét és erősségét, és a mennyiségi oldal pedig az érzések tartalmát fejezi ki. Itt az érzések vagy észlelések erőssége a mértékadó, ami az ember mindenkori fejlettségétől függ.

AZ ELEKTROMOS ES A MAGNETIKUS FLUIDUM

a mentális testben a már tárgyalt alapszerepekön kívül más funkciókat is betölt, és mint minden, ami él, megfelelő táplálék felvételével kell fenntartania magát. Erről van szó a mentáltest esetében is. A hermetikust valószínűleg foglalkoztatja az a kérdés, hogy mivel és hogyan táplálkozik a mentáltest.

Ahogy már korábban megjegyeztem, a mentáltestben az elektromos és magnetikus fluidum kölcsönhatása eredményeképpen állandó mozgás van, ami mindkét fluidum bizonyos mértékű elhasználásához vezet. A mentális, asztrál vagy durva anyagi világban szerzett érzékeleti benyomások útján ez az elhasználódás ismét kiegyenlítődik. De ha az érzékeket túlerőltetik, akkor a mentális erő természetellenes meggyengülése vagy leépülése a következő eredmény, tekintet nélkül arra, hogy a test melyik része károsodott meg.

Tehát ismételtén elmondjuk, hogy az érzékek szabályos használata azzal jár, hogy az elektromagnetikus fluidum bizonyos mérték-

ben elhasználódik, ezt a veszteséget azonban az érzékek induktív formában kiegyenlítik azzal, hogy a mentáltestet az érzékek útján új szellemi anyag felvételére ösztönözik, ami által a mentáltest táplálékhoz jut. Itt természetesen semmi különleges táplálékról nincs szó, hanem arról, hogy a mentáltest elektromagnetikus fluiduma az öt érzékszerv tevékenysége által újra feltöltődik. Itt is nagy szerepet játszik a mennyiségi és minőségi oldal, hiszen az érzékszervek benyomásai útján a mentáltest mennyiségi táplálékot, vagyis üzemanyagot kap, ami viszont bizonyos minőségi formákat képes felvenni. A mentáltest által az érzékszervi benyomások segítségével felvett minőségek elsősorban az ember gondolkodásától és attól a helyzettől függenek, amit a mentáltestnek át kell elnie.

Ajánlatos, hogy a tudásnak erről a gazdagodásáról behatóan elmélkedjünk, mert ezzel a hermetikus számára a szellem sok titka nyílik meg, amelyeket itt lehetetlen lenne felsorolni. A hermetikusnak tisztában kell lennie a mentáltest minden funkciójával, hogy a mikrokozmoszt [pszichológiai] tudja. A mentáltest teljes ismerete lehetővé teszi a hermetikus számára, hogy az egyik vagy másik funkciót megfelelően kiértékelje, és helyes traininggel bármikor helyre tudja állítani az egyensúlyt.

A fizikából mindenki ismeri, hogy az elektromosság és a magnetizmus nemcsak kétpólusú jelenségek, hanem ezen kívül építően vagy destruktívan is tudnak hatni. Ugyanerről van szó az elektromagnetikus fluidum esetében is, és ez nem csak a természetben történik így, hanem az asztrál és mentáltestben is, ugyanazon törvényszerűségek szerint.

Konstruktív hatásukkal mindkét elem a szellem építő eleme, tehát a nemes és jó elem. Az elektromagnetikus fluidum destruktív hatása ennek az ellenkezője. A hermetikusnak mindkét hatással tisztában kell lennie, és mindkét hatást, a konstruktív és a destruktív hatást is jól fel kell dolgoznia meditáció útján, mert ez az, amit minden vallási rendszer és a misztikusok is az emberben lakozónak, illetve gonoszknak neveznek.

Az építő és romboló hatásnak még további nagy területei vannak a mentáltestben, amelyekről részletesen fogok beszélni.

A hermetikus most szentelje figyelmet a szellemnek, az en-tu-datnak, vagyis a személyiségnek. Már említettem, hogy nincs tulaj-donság erő nélkül, és fordítva, nincs erő tulajdonság nélkül. A her-metikus számára ismert, hogy az akarat, az intellektus és az érzések együtthatásukkal alkotják az ember tudatát. Ha a tudatrol gondol-kodik, akkor megállapítja, hogy az, amit általában tudatnak nevez-nek, valójában a személyiséget jelenti...

Itt ér véget ez a részlet. A magnószalagokat 1958-ban Franz Bardon letartóztatásakor elkobozták. Azzal kell számolnunk, hogy a rend-őrség megsemmisítette az összes szalagot, ahogyan ezt Franz Bardon fiának, Dr. Lumir Bardonnak néhány évvel ezelőtti érdeklődése után a rendőrség megerősítette.

Wuppertal, 1994. december

Dieter Rüggeberg

Berzsenyi Dániel Könyvtár

0 000006 093617
SZOMBATHELY

Berzsenyi Könyvtár
tulajdona

SZOMBATHELY